

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

לפני כבוד השופטת עדי ניר בנימיני

התובע:

אבנר הופשטיין

ע"י ב"כ עו"ד גדי בר-און ושי מ' מרקוס

נגד

הנתבעים:

1. פוליטיקלי קוראת (ע"ר)
2. נעה בורשטיין חדד
3. מאיה רומן
- ע"י ב"כ עו"ד אסף דרעי ועו"ד אפרת פודם
4. חדשות 10 בע"מ
5. אבירם אלעד
6. חיים לוינסון
- ע"י ב"כ עו"ד דור ליאונד ורם פרייס סיטון

פסק דין

פתח דבר

1. בשנת 2022 פורסמה באתר האינטרנט שמפעילה הנתבעת 1 (להלן: "פוליטיקלי" או "האתר"), כתבת תחקיר תחת הכותרת "מה קורה בגלי צה"ל? מערכת של הטרדות מיניות, התעמרות והדרה". הכתבה סקרה אירועים של הטרדות מיניות או התנהגות שאינה הולמת במעורבות עיתונאים ועובדים בגלי צה"ל (להלן: "התחנה" או "גל"צ"). חלק מהכתבה עסק בתובע, העיתונאי אבנר הופשטיין, שיוחסה לו התנהגות מטרידה כלפי שתי חיילות שעבדו עמו. למחרת פרסום הכתבה נערך בערוץ 13 ריאיון (בטשטוש פנים ובשם בדוי) עם אחת משתי החיילות שהתלוננו נגד התובע ועם הנתבעת 2 שהיא עורכת פוליטיקלי (להלן גם: "עורכת פוליטיקלי").

2. התובע, הגיש בגין פרסומים אלו תביעת דיבה לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1956 (להלן: "חוק איסור לשון הרע", או: "החוק"). התובע כלל בתביעה גם שישה פרסומים ברשתות החברתיות "טוויטר" (כשמה אז) שפרסם הנתבע 6 (להלן: "לוינסון") ופרסומים שפרסמה הנתבעת 3, מנהלת האתר (להלן: "מנהלת פוליטיקלי") ברשתות החברתיות "פייסבוק" (כשמה אז) ו"טוויטר". התובע עתר לסעדים של הסרת כלל הפרסומים, לפרסום הכחשה ותיקון ולפיצוי בסך של 360,000 ש"ח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

ב. רקע עובדתי והפרסומים

ב(1). התלונות נגד התובע והפרסומים על הפרשה בזמן אמת
3. התובע הוא עיתונאי שהועסק בתחנת גלי צה"ל (במעמד של אזרח עובד צה"ל). בתקופה הרלוונטית לאירועים מושא התביעה שימש בתפקיד ראש דסק תחקירים ועורך התכנית "בוקר טוב ישראל".

4. ביום 1.2.2016 זומן התובע לשיחת בירור עם מפקד גלי צה"ל דאז, ירון דקל, ועם ראש מערכת החדשות בתחנה דאז, דן שחורי (להלן: "דקל" ו-"שחורי"). בשיחה זו (שתומללה והוגשה כמוצג מטעם התובע) נאמר לו כי התקבלו נגדו מספר תלונות של חיילים וחיילות על סגנון הדיבור שלו ועל כך שהוא מרבה לגעת בהם באופן שגורם להם לתחושה לא נוחה. לאחר שיחה זו הועבר התובע מתפקידו כעורך מהדורת הבוקר לתפקיד אחר.

5. ביום 24.2.2016 שלח דקל ליועצת הרמטכ"ל לענייני נשים דואר אלקטרוני בעניין התלונות שהוגשו ואופן הטיפול בהן על ידי התחנה. נכתב שם כי מאז השיחה שנערכה לתובע ולאחר שהועבר לתפקיד אחר לא התקבלו תלונות נוספות בעניינו. במקביל הוחלט על השעייתו מהתחנה.

6. ביום 1.3.2016 נערכה לתובע שיחת בירור פיקודית אצל קצין חינוך ראשי. בסיכום השיחה נכתב כי מכיוון שהחיילות בחרו שלא להגיש תלונה במשטרה לא תפתח חקירה וההשעיה מסתיימת. עוד נכתב בסיכום כי בהעדר חקירה אין הכרעה או נקיטת עמדה, תוך שהובהר לתובע כי יש לנהוג בכבוד, לגלות רגישות גבוהה להקשרים מיניים, שעל החיילות להרגיש בנוח, לא להרגיש מוטרדות או מאוימות וכי "בכל מקום שיש ספק – אין ספק, אל לנו לעשות או לומר שום שדבר שעלול להתפרש בצד השני כהטרדה מינית".

7. ביום 28.2.2016 פורסמה הפרשה בתקשורת – תחילה ללא חשיפת שמו של התובע ובהמשך עם ציון שמו (הדיווחים בתקשורת צורפו כמוצגים 4-6 למוצגי התובע ו כמוצג 8 למוצגי נתבע 6).

ב(2). הפרסום בפוליטיקלי

8. ביום 4.1.2022 פורסם באתר האינטרנט פוליטיקלי "תחקיר גלי צה"ל" שעסק בטענות לטיפול לקוי של גורמי התחנה בתלונות על הטרדות מיניות, על סביבת עבודה קשה ועל הותרת החיילים והחיילות חשופים ופגיעים. התחקיר פורסם בשני חלקים – החלק הראשון תחת הכותרת "גלי צה"ל: חיילות וחיילות נותרים ללא הגנה"; החלק השני תחת הכותרת "מה קורה בגלי צה"ל? מערכת של הטרדות מיניות, התעמרות והדרה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

וכך מתואר בפתיח, תכלית ומהות התחקיר:

בשנה האחרונה דיברו נשות מערכת "פוליטיקלי קוראת" עם יותר מארבעים חיילות וחיילים ששירתו בגל"צ בתקופה כזו או אחרת, החל משנות ה-80 ועד לשנים האחרונות – כשהעדות המאוחרת ביותר היא משנת 2019.

העדויות הרבות הצטברו, ומפאת גודל התחקיר, אנו מביאות לכן אותו בשני חלקים. הכתבה שלפניכן מתמקדת בדמויות ספציפיות, שהנהיגו פעמים רבות את סביבת העבודה ובצורת הטיפול – ובעיקר בהיעדרה ובדרך בה היא מתקשרת להדרת נשים משוק התקשורת. הכתבה הבאה תתמקד בעדויות הרבות על תנאי העבודה, ההטרדות והאווירה המאיימת הקיימת בגלי צה"ל" (מתוך – "החלק השני: תחקיר גל"צ").

וגם:

עשרות הגל"צניקים והגל"צניקות לשעבר, עימם דיברנו בחודשים האחרונים, שירתו בתחנה בשנים שונות ובעשורים שונים, ולמרות שההטרדות שינו צורתן לאורך השנים, ניתן לראות כיצד שוב ושוב החיילות והחיילים בארגון נאלצים להתמודד, ללא הגנות וללא אפשרויות בחירה, עם סגל אזרחי-מקצועי מבוגר בהרבה ובעל כוח רב שמייצר סביבת עבודה קשה ומאיימת (מתוך – "החלק הראשון: תחקיר גל"צ").

9. הכתבה (על שני חלקיה) מביאה סיפורים שונים, בעיקר בגוף ראשון, על אירועים שאירעו לאורך השנים בתחנה, מפי החיילות והחיילים שרואיינו (מרביתם בשם בדוי). בכתבה מובאים ציטוטים של 28 חיילות וחיילים שחוו אירועים שונים במהלך שירותם בתחנה. ההתמקדות בכתבה היא בדמויות בכירות (עורכים, מגישים, טכנאים וכו') שהיו מעורבים באירועים אלו.

10. התביעה הוגשה רק ביחס לחלק שיוחס לתובע (ונכלל בחלק השני). הדברים שנכתבו בעניינו של התובע יובאו בלשונם ובמלואם. תחת כותרת המשנה: "אני מאונן על הקיר", נכתב כך:

סיפור נוסף שמצביע על חוסר היכולת של גלי צה"ל לייצר סביבת עבודה תקינה עבור החיילות והחיילים המשרתים בתחנה, הוא נסיון של דנה (שם בדוי) וספיר (שם בדוי) לקבל מענה למצוקה שחוו בהתנהלות מול עורך בתחנה.

בשנת 2016, נחשפה בתקשורת פרשה של הטרדות מיניות בגלי צה"ל. החשיפה הזו באה על חשבונן של שתי החיילות שביקשו להפסיק לעבוד עם אבנר הופשטיין, שבאותה תקופה החליף עורך של תוכנית אקטואליה יומית. לטענתן, הטריד אותן הופשטיין מילולית ופיזית. גם במקרה הזה, התנהלות התחנה פגעה בחיילות במקום לסייע להן.

"עבדתי עם אבנר הופשטיין כמפיקה לפחות פעם בשבוע", מספרת דנה, שהתגיסה בשנת 2013. "המפיקה והעורך יושבים קרוב זה לזה. הוא היה מניח יד על הגב התחתון, על הירך, מלטף את השיער. מעיר הערות לא לגיטימיות כמו "אני מאונן על הקיר". ממש מגעיל. ובכל משמרת,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

בצורה עקבית. בשלב מסוים עברתי עמדה כדי להתרחק ממנו". "הוא היה מדבר על אוננות, שפיכה נשית... מעיר הערות לא במקום. כל פניה אלי תמיד כללה מגע – יד על הכתף, הירך הפנימית, המותן. זה פשוט חרפן אותי", מעידה ספיר.

יום אחד, טוענת דנה, היא ראתה את הופשטיין עושה תנועות של אוננות במהלך השידור. היא החליטה לבקש מקצינת כוח האדם לטפל בנושא. במקביל, ביקשה ספיר מראש המחלקה דאז לערוך שיחה עם הופשטיין. "ביקשתי מראש המחלקה שלא יפתח תלונה. רק יאפס אותו טיפה. אבל זה התגלגל הרבה יותר ממה שרציתי. מה שהיה לי חשוב, היה להעביר לו את המסר שלא מדברים ככה בסביבת עבודה. לא רציתי להתלונן". בניגוד לבקשתה המפורשת, הגיש ראש המחלקה תלונה לקצינת כוח האדם. הופשטיין זומן לשיחת נזיפה אצל המפקד והסיפור יצא לתקשורת. "הפרטים היו מאוד מפלילים", אומרת ספיר. "וכמובן שאמרו לו שזו אני שהתלוננה עליו. רציתי לקבור את עצמי. מלא שיחות מאנשי תקשורת. היה לי ממש קשה להמשיך להגיע לתחנה אבל לא יכולתי שלא להגיע. והמשכתי לעבוד איתו על תחקירים והוא היה תוקע בי מבטים קשים, מאוכזבים. הוא בכלל לא הבין מה קרה, לא הבין שהוא לא בסדר ולמה פונים אליו עם זה".

כשנה לאחר מכן, פוטר הופשטיין מגלי צה"ל בשל "קיצוץ תקציבי". הופשטיין תבע את התחנה בגין התעמרות בעבודה והשתקה. לטענתו, הוא פוטר מהתחנה בשל לחצים פוליטיים (חלקם אכן נחשפו בעדויות בתיק 4000). התביעה הסתיימה בהסכם פשרה לפיו יפוצה הופשטיין על ידי התחנה בכמה עשרות אלפי שקלים.

[כאן הופיע "ציוץ" שפרסם הופשטיין ב"טוויטר" בשנת 2019 ועסק בלחצים הפוליטיים שהופעלו עליו – הציוץ הוסר למען רצף הקריאה – ע.נ.ב.]

במהרה מוסגר הסיפור כ"תלונת שווא" שהגיעה מתוך הלחץ הפוליטי שהופעל על התחנה, לפטר את הופשטיין. "הוא עשה על הדבר הזה ספין מטורף", אומרת דנה. "אמר שזו תלונת שווא, שהעלילו עליו. הוא הפך את זה לציד מכשפות. הוא עיתונאי נעלה שעובד על תחקיר נגד ראש הממשלה ומנסים להפיל אותו ולהפיל את התחקיר. ואין אותי. אני לא קיימת בנרטיב הזה".

11. יחד עם יתר התגובות שהתקבלו, הובאה בסיום הכתבה תגובת התובע, וזו לשונה: "שלום רב, הדברים הנטענים מופרכים והוכחו כשקריים. ככל שהדברים יפורסמו, למרות הודעתי זו, אגיש תביעה בגין הנזק העצום שתנסו לגרום לי!".

ב(3). הפרסום בערוץ 13

12. ביום 5.1.2022, יום לאחר שפורסמה הכתבה באתר פוליטיקלי, שודר בערוץ 13 בתכנית "לפני החדשות" אייטס שעסק בנושא. הכתב אלי ראלקין ראיין באולפן את עורכת פוליטיקלי על הכתבה. הריאיון עסק בעיקר בהתנהלות התחנה בטיפול בתלונות ובתחקיר בכללותו. בחלק זה שמו של התובע לא מוזכר. בהמשך רואיינה "דנה" (הריאיון עמה צולם פרק זמן קצר לפני השידור). ואלו עיקרי הדברים שנאמרו:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

אני מדברת על אבנר הופשטיין, אפשר כבר להגיד את השם שלו מבחינתי. הוא לא מפחיד אותי. הוא תקף אותי ואת החפופה שלי במשך כמה שבועות. הוא היה נוגע בנו בכתפיים, מלטף לנו את השיער, נוגע לי בפנים הירך.

ואז ראיתי אותו בשידור עושה את זה גם לחפופה שלי והתחרפנתי, והלכתי והתלוננו וביקשנו לא לעבוד איתנו יותר, לא לראות אותנו יותר, שאנחנו לא רוצות להיתקל בו יותר במסדרונות. לא במבטים שטופי הזימה שלו ולא בידיים החטטניות שלו.

במהלך הריאיון הכתב אלי ראוכלין שאל את דנה: "כלומר הם לא שמרו על הכבוד שלכן או על השם שלכן ופשוט לא הסתירו אתכן", וזו ענתה בתגובה:

הם לא שמרו על הכבוד שלנו כשהכניסו טורף לתחנה לעבוד איתנו [...] עדיין לא היינו יכולות לשים אצבע על זה שהותקפנו. היינו שם בסיטואציה שהיא פגיעה, שאין לנו הגנה, שאנחנו חשופות, שהוא יכול היה לעשות מה שהוא רוצה.

13. בתום הריאיון עם דנה הובאה תגובתו של התובע: "כפי שכבר אמרתי מדובר בשקרים מופרכים שהופרכו בזמן אמת. אני ממליץ לא להיקלע לאמירת דיבות ושקרים".

14. לאחר מכן המשיך הדיון באולפן בהשתתפות עורכת פוליטיקלי על עדויות אחרות שעלו בתחקיר ועל אופן הטיפול של גלי צה"ל בהן, ואלו הדברים שאמרה:

יש שלל סוגים של עדויות, זה ממש נע בין התעמרות במקום העבודה, ממש קלאסי, לבין הטרדות מיניות [...]. העדות על הופשטיין שפתאום תפסה נפח מאוד גדול בתוך הדבר הזה היא ממש אחת מיני עדויות רבות שהמרכז שלה זה בעצם הדרך שבה גלי צה"ל טיפלו באירוע. במקרה של הופשטיין היה את הטיפול כמו שבדיוק דנה שם בדוי סיפרה ובמקרים אחרים היה טיפול זהה [...]. הסיפור הזה הוא ממש מקרה בוחן של איך הדברים מתנהלים.

ב(4). הפרסומים ברשתות החברתיות "פייסבוק ו"טוויטר"

15. ביום שבו פורסמה הכתבה באתר פוליטיקלי, פרסם העיתונאי חיים לוינסון בחשבון ה"טוויטר" שלו את החלק בכתבה שעוסק בתובע תחת הכיתוב: "גבירותי ורבותיי מר התעמרות בעבודה אבנר הופשטיין" (להלן: "הציוץ הראשון"). ב"ציוץ" נוסף כתב: "מה קורה? תתפטר כמו ליסה?" (להלן: "הציוץ השני"). התובע בתגובה צייץ ללוינסון: "אל דאגה גם אתה תתבע"; ובמענה לכך השיב לוינסון: "כתבי בית דין אפשר לשלוח למשרד ליאוניד ושות' רחוב יהודה הלוי בניין דיסקונט" (להלן: "הציוץ השלישי"). בציוץ נוסף באותו יום כתב התובע כך: "חברים יקרים, הכל בסדר. עלילות דם ופרקטיקות הסחיטה מוכרות לי מסיבובים קודמים. מבחינות מסוימות ציפיתי לזה כי כל שני וחמישי טמבלים כמו חיים לוינסון שולחים רמז. ועכשיו אני גם אפעל נגד כל מי שיפיץ את העלילה השקרית והמופרכת, כולל השמות הבדויים בכתבה, כולל מי שישתף..." במענה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

צייץ לוינסון כך: "אבנר הופשטיין מבטיח שיתבע את אתר פוליטיקלי קוראת, וגם אותי משום מה, על תחקיר שלהם עם עדויות על הטרדות מיניות שלו בגלי צה"ל. נועץ את השרשור ונעקוב כל יום איך מתקדמת התביעה" (להלן: "הציוץ הרביעי"). למחרת, ביום 5.1.2022, העלה לוינסון צילום מסך של פוסט ב"פייסבוק" שפרסמה העיתונאית בירנית גורן שיצאה להגנת התובע, וכתב: "יש מטרידים VIP" (להלן: "הציוץ החמישי"). ביום 6.1.2022 שיתף לוינסון את הכתבה ששודרה בערוץ 13 וצייץ: "היי אבנר הופשטיין, מתי אתה תובע?" (להלן: "הציוץ השישי").

16. להשלמת התמונה יש לציין כי להתנהלות שתוארה לעיל קדמה מערכת יחסים עכורה בין לוינסון לתובע שבאה לידי ביטוי ב"קטטות וירטואליות" קודמות ביניהם, על רקע כתבת תחקיר שפרסם התובע על ליסה פרץ (ששימשה כעורכת מוסף "גלריה" של עיתון "הארץ") ועסקה בטענות להתעמרות בעבודה מצידה (ניתן לראות במוצגים 1-6 לתצהיר נתבע 6).

17. בכתב התביעה מפנה התובע גם לפרסומים ברשתות החברתיות של הנתבעת 3, מנהלת פוליטיקלי. במענה לפוסט ב"פייסבוק" שפרסמה העיתונאית בירנית גורן שהגנה על התובע והעבירה ביקורת נוקבת על הכתבה, הגיבה הנתבעת 3 כך:

חלק ממה שהתחקיר, המאוד מקיף ומאוד מקצועי, מצביע עליו, הוא עד כמה מערך הטיפול בתלונות בצה"ל פגום. את מבקשת שנתעלם מעדויות של נשים שונות שעלו באופן בלתי קשור כי המערכת, שאנו חושפות שמתעלמת בעקביות ומטשטשת תלונות, לא מצאה שהתלונות שלהן נכונות? זאת לא נראית לי אתיקה עיתונאית, זאת נראית לי השתקה וציפוף שורות. מעבר לכך, אבנר הופשטיין הוא לא לב הכתבה ולא מעניין אותי כהוא זה. בקושי הכרתי את שמו לפני התחקיר הנוכחי. אילולא הוא היה מתעקש לנסות להשתיק נשים שרוצות לספר על מה שחוו אז הוא לא היה הופך להיות לב הסיפור פה, שעיקרו גל"צ והשיטתיות שבה היא מתעלמת מתלונות. מאוד מאכזב לראות את הציפוף שורות שהולך פה, בעיקר מצד מי שהערכת. מסתבר שהיכולת לבקר את המערכת מסתיימת כשמדובר באנשים קרובים.

בהמשך נכתב:

אני יכולה להגיד שדווקא מכיוון שמדובר באבנר ולאור מה שנחשף שעשו לו בגל"צ התלבטנו רבות בנושא, היינו זהירות במיוחד וכך גם הצגנו את הדברים. אנחנו גם באמת האמנו ששמו לא יהיה זה שיעשה כותרות אבל חוסר היכולת להתמודד עם מה שנשים מספרות עליו מובילה לזה שעכשיו כולנו רבות דווקא על הפסקה האחת שעוסקת בו.

בתגובה לציוץ שפרסם התובע בטוויטר כתבה הנתבעת 3 כך:

אתה מדבר מחר בפאנל על תביעות השתקה והשפעתן על העיתונות, נכון? אני מבינה שהביאו אותך בתוך הצד של הבעד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

ג. כתבי הטענות

(1) כתב התביעה

18. בכתב התביעה נטען כי בכתבה בפוליטיקלי פורסמו דברי בלע שקריים אודות התובע המייחסים לו התנהגות של מטריד מיני סדרתי כלפי שתי חיילות צעירות שעבדו עמו. עוד נטען שהוא הוצג כסוטה מין, כמי שהתנהגותו כללה נגיעות מיניות בלתי פוסקות, הטרדות מילוליות והשמעת ביטויים מיניים בוטים. נטען כי החיילות שצוטטו בעילום שם הפליגו בתיאורים דמיוניים ושקריים אודותיו, ותוך שיוחסה לו חוסר הבנה של הפסול במעשיו. נטען כי מדובר בסיפור מרושע שנבדק ולא נמצא בו ממש וכי שמו נכלל בכתבה אף על פי שלא היה צורך בכך.

עוד נטען כי הנתבעות 1-3 התעלמו מהכחשתו הגורפת של התובע שנמסרה להן מראש, בחרו לפרסם את הדברים משיקולים של תאוות פרסום וקידום אג'נדה, אף על פי שהתלונות נבדקו בעבר ונשללו. נטען כי הדברים הוצגו בכתבה באופן חד צדדי, תוך התעלמות מהאפשרות שגרסת התובע היא האמת ודברי החיילות הן עורבא פרח.

נטען כי הנתבעת 3, בפרסומים שעשתה ברשתות החברתיות, גיבתה את דברי הדיבה שפורסמו נגדו בכתבה, ייחסה לו התנהגויות לא לו, במטרה לפגוע בתובע, לבזות אותו ולעשות אותו ללעג וכי היא הפכה את התובע ל"דוגמה" מכוערת בשביל לקשט כתבה מרושלת על "שיטה" וכפועל יוצא הרשתה לעצמה לשפוך את דמו של התובע.

19. אשר לפרסום בערוץ 13 – נטען כי חזרו בו על השקרים שפורסמו בכתבה בפוליטיקלי, מבלי לבדוק כלל את העובדות והוסיפו שקרים כמו הצגתו כ"טורף מיני". עוד נטען כי הנתבעים 4 ו-5 שידרו את הריאיון עם "דנה" אף על פי שידעו או היה עליהם לדעת שיש סימני שאלה לגבי מהימנותה. נטען כי הדברים שפורסמו בערוץ 13 חמורים אף יותר מהדברים שפורסמו במסגרת הכתבה, וכי למרות שהכתבה עסקה במספר אירועים שונים, בערוץ 13 התמקדו רק בו, ובכך הועצמה הפגיעה בו, שכן הצופה הסביר מבין את הדברים שנאמרו בכללותם כמיוחסים לו.

20. נטען כי הפרסומים בפוליטיקלי ובערוץ 13 אינם אמת, כי הם נעשו בחוסר תום לב ותוך סטייה והתעלמות מכל נורמה עיתונאית בסיסית, תוך שמוצגת תמונה מעוותת אודות התובע מבלי שניתנה לו הזדמנות הוגנת להתייחס לטענות נגדו. נטען כי הנתבעים התעלמו מכך שבאותה תקופה הופעלו לחצים פוליטיים כבדים לגרום לסילוק התובע מגלי צה"ל.

21. ביחס לנתבע 6, נטען כי הוא פרסם ברשתות החברתיות את הטענות השקריות שפורסמו בפוליטיקלי ובערוץ 13, ורמס בזדון את שמו הטוב של התובע, מבלי לבדוק את הדברים או להציג אותם באופן הוגן, תוך שהפרסומים נטפו ארס, רעל, שטנה, בזו ולעג לתובע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

22. נטען כי הפרסומים כולם גרמו לתובע נזק חמור, לשמו הטוב, למשלח ידו ולמקצועו כעיתונאי חוקר. כן נטען כי הפרסומים פוגעים ומבזים אותו לעיני כל, וגבו ממנו מחיר נפשי, משפחתי, כספי ומקצועי כבד ללא עוול בכפו.

(ג) כתב הגנה - פוליטיקלי

23. בכתב ההגנה טוענות הנתבעות 1-3 כי התחקיר מבוסס על עבודה עיתונאית קפדנית שנעשתה במשך יותר משנה והוא מתמקד בהתנהלות הלקויה של גלי צה"ל בנוגע להטרדות מיניות. נטען כי החלק שעוסק בתובע אינו עומד במרכז הכתבה. הוא מציג את האירועים שאירעו מנקודת מבטן של שתי חיילות צעירות ששירתו לצידו של התובע בצורה אחראית, כמו שסופר על ידן ומתמקד בהתנהלות הלקויה של גלי"צ בטיפול בפרשה.

24. עוד נטען שהתחקיר חוסה תחת הגנת אמת הפרסום שבסעיף 14 לחוק. כי החלק שמובא בכתבה ביחס לתובע מבוסס על עדויות ישירות של שתי חיילות שסבלו ממעשיו וכי בניגוד לטענות התובע המעשים הנטענים לא התבררו ולא ניתנה הכרעה כלשהי לגביהם בשל בחירתן של החיילות שלא להגיש תלונה רשמית.

25. לטענת הנתבעות 1-3 התחקיר חוסה גם תחת הגנות תום הלב: הגנת סעיף 15(2) לחוק שלפיה מתוקף תפקידן מוטלת עליהן חובה מוסרית וחברתית לפרסם את הדברים ("הגנת עיתונאות אחראית") והגנת סעיף 15(3) לחוק מכיוון שהפרסום נעשה לשם הגנה על עניין של מי שהנתבעות מעוניינות בהן עניין אישי כשר. נטען גם כי ככל שיקבע שהפרסום או מקצתו מהווה הבעת דעה, אז קמה גם הגנת סעיף 15(4) לחוק שכן הפרסומים מבטאים הבעת דעה על התנהגותו של התובע בהיותו בתפקיד ציבורי, בשיח ציבורי או בקשר לעניין ציבורי.

26. נטען כי נערכה פנייה לתובע טרם הפרסום. בתשובתו הוא לא טען שהזמן שניתן לו לתגובה קצר מידי ולא ביקש שהות נוספת. התובע בחר לא למסור תגובה מפורטת ועניינית אלא הכחיש באופן גורף את הטענות בעניינו ואיים בתביעה. אשר לטענה בדבר לחצים פוליטיים, נטען כי ככל שיש בכך ממש, הם אינם קשורים לטענות החמורות שהעלו המתלוננות נגד התובע על התנהגותו המהווה הטרדה מינית. נטען שיש יסוד להניח שהתובע יודע כי מה שפורסם הוא אמת, וזו הסיבה שהוא לא תבע את שתי החיילות שהתראיינו על דבריהן, למרות שזהותן ידועה לו ולמרות שאיים ברשתות החברתיות שיתבע אותן.

27. אשר לפרסומים של הנתבעת 3 ברשות החברתיות, נטען כי הם אינם עולים כדי לשון הרע ונכתבו במסגרת דיון שהתעורר בעקבות התחקיר. נטען כי במענה לפרסום דברי ביקורת על הכתבה מצד ידידתו של התובע, בירנית גורן, הגיבה הנתבעת 3 לדברים והביעה עמדה המגנה את תופעת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

ציפוף השורות מתוך קולגיאליות. עוד הדגישה הנתבעת 3 כי התובע אינו עומד בלב הכתבה, אלא הוא אחד מבין מספר עיתונאים שמוזכרים בכתבה וכי עמדתו האגרסיבית היא זו שגורמת להעצמת העיסוק בו.

28. נטען כי התחקיר לא גרם לתובע כל נזק, כי הוא בעצמו טען כי המוסדות שהעסיקו אותו לא התייחסו ברצינות לפרסום וכי הובע בו אמון מלא.

ג(3) כתב הגנה – ערוץ 13

29. כתבת התחקיר שפורסמה בפוליטיקלי עסקה בתרבות הארגונית הקלוקלת של גלי צה"ל, בטיפול לקוי בתלונת על הטרדות מיניות, באוזלת יד ולעיתים תוך חשיפת זהות מתלוננות בניגוד לרצון. בכתבה פורסמו גם עדויות של שתי חיילות ביחס להתנהלות פסולה של התובע. הנתבעת 4 לא פרסמה כתבת תחקיר אלא שידרה "אייטם" על כתבת התחקיר בתכנית "לפני החדשות" שכלל ריאיון עם אחת מהחיילות שהתלוננו ועם הנתבעת 2 (שלא נתבעה בעצמה בגין הריאיון בערוץ 13). מדובר בפרסום "פולו-אפ" מובהק בעקבות כתבת התחקיר שהכתה גלים. בעקבות התחקיר כתבות שונות עלו באתרים שונים.

30. הריאיון לא כלל טענות חדשות שלא נאמרו קודם לכן בכתבת התחקיר, הוא לא קבע קביעה אובייקטיבית לגבי התובע, וכל שנאמר בו היה על ידי הנתבעת 2 ואחת מהמתלוננות ששיתפה בתחושות הקשות שלה ביחס לתובע ואת אכזבתה מהאופן שבו טופלו התלוננות בזמן אמת. הביטוי: "טורף" נאמר על ידי המתלוננת, כמי שהביעה דעתה ושיתפה ביחס לחוויה שעברה בעבודתה המשותפת עם התובע. הנתבעים 4 ו-5 פעלו בהתאם לחובתם המקצועית בפרסום.

31. לתובע ניתנה אפשרות להגיב, אך הוא בחר להגיב באופן סתמי ולאקוני בלבד, בלי לפרט מהן הטענות השקריות כביכול וכיצד הופרכו. עמדתו של התובע ולפיה אסור לערוך דיווחי "פולו-אפ" ולראיין במסגרתם את מושאי הפרסום המקורי, חותרת תחת יסודות חופש הביטוי. התביעה מהווה ניסיון להשתיק כל דיון בפרשה ומהווה ניצול לרעה של ההליך המשפטי.

32. נטען כי הדברים שפורסמו הם אמת והיה עניין ציבורי בפרסומם ועומדת לנתבעים 4 ו-5 הגנת אמת הפרסום שבסעיף 14 לחוק. אם חל אי דיוק כלשהו, היה זה פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.

33. לטענת הנתבעים 4 ו-5 הפרסומים חוסים גם תחת הגנות תום הלב ובכלל זה הם פעלו לפי סטנדרט של "עיתונאות אחראית" לפי סעיף 15(2) לחוק. הדברים מקבלים משנה תוקף מקום בו התובע הוא עיתונאי הידוע בפרסומיו בנושא התעמרות של בעלי תפקידים בכירים כלפי כפופים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

במקומות עבודה. הדברים פורסמו בתום לב לשם הגנה על עניין אישי כשר של המתלוננות לפי סעיף 15(3) לחוק. לנתבעים קמה גם הגנת סעיף 15(4) לחוק שכן הפרסומים מבטאים הבעת דעה על התנהגותו של התובע בקשר לעניין ציבורי. לטענת הנתבעים קמה אף ההגנה שבסעיף 15(6) לחוק ועומדת להם חזקת תום הלב לפי החוק.

ג(4) כתב הגנה – לוינסון

34. לטענת הנתבע 6, ברקע ה"ציוצים" מושא התביעה עומד סכסוך קודם בינו לבין התובע על רקע כתבה שפרסם התובע באתר האינטרנט "זמן ישראל" המייחסת לליסה פרץ, עורכת לשעבר של מוסף "גלריה" בעיתון "הארץ", מעשים של התעמרות בעבודה. לוינסון ביקר את הפרסום של התובע בעניינה של ליסה פרץ. התובע הגיב לכך בחריפות ופרסם אמירות קשות ודיבתיות נגד לוינסון.

35. לטענת הנתבע 6 הוא לא פרסם "ציוץ" של גורם אנונימי או לא מבוסס אלא כתבת תחקיר של אתר עיתונאי שלא נחזה כי נעשתה כלאחר יד אלא לאחר בחינה ועבודה עיתונאית מקדימה. לא ברור מהן האמירות שמהוות דיבה המיוחסות לו והאמור בציוצים הוא לכל היותר בגדר הבעת דעה לגיטימית אודות כתבת תחקיר של גוף עיתונאי. נטען כי דעתו של הנתבע 6 לא הובעה בחלל ריק, אלא על רקע המחלוקת הקודמת ביניהם ואמירות קשות ופוגעניות של התובע כלפיו.

36. ביחס ל"ציוץ" הראשון נטען כי הביטוי "מר התעמרות בעבודה" נובע מכך שהתובע מציג עצמו כמי שנלחם בתופעת ההתעמרות בעבודה, פרסם כתבות בנושא והרבה לעסוק בכך בחשבונו האישי ב"טוויטר". לכן, אין מדובר בלשון הרע אלא לכל היותר בהבעת דעה של הנתבע 6 על התובע.

37. בהתייחס ל"ציוץ" השני נטען כי בתגובה במסגרת שרשרת ציוצים, שאל הנתבע את התובע אם הוא מתכוון להתפטר כמו ליסה פרץ שעבודתה בעיתון "הארץ" הסתיימה לאחר הכתבה שפרסם התובע בעניינה. לא מדובר בלשון הרע אלא בשאלה לגיטימית בפני עצמה, בוודאי על רקע ההאשמות שהתובע הטיח בלוינסון בפרסומים קודמים. לכל היותר מדובר בהבעת דעה מוגנת.

38. בהתייחס ל"ציוץ" השלישי, נטען שמדובר בתגובה של לוינסון לתגובה של התובע בשרשור בטוויטר וכשהתובע איים כי יתבע אותו, השיב לוינסון כי ניתן להמציא את כתבי התביעה ישירות לבא כוחו. נטען שאין בכך כל לשון הרע, ובכל מקרה מדובר בפרסום מוגן, לרבות לפי סעיף 13 לחוק, שכן הפרסום נעשה בעניין הליך משפטי. אף ביחס ל"ציוצים" הרביעי והשישי בהם תהה התובע מתי תוגש התביעה, נטען שהם אינם עולים כדי לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

39. בהתייחס ל"ציוץ" החמישי, שפורסם במענה לפוסט שפרסמה ב"פייסבוק" בירנית גורן שהביעה תמיכה בתובע, טוען לוינסון כי באותו פוסט תקפה המחברת תקפה אותו בהתייחסה ל"קולגות בזויים". במענה לכך הוא השיב לה "יש מטרידים VIP" כשהכוונה הייתה לאופן שבו גיבתה בירנית גורן את התובע, בעוד שהיא לא הייתה נוהגת כך ביחס לאחרים.

40. כאמור, לטענת לוינסון אין בפרסומים לשון הרע על התובע. לחילופין, וככל שיקבע כי פרסם לשון הרע עומדות לו ההגנות הבאות: אמת בפרסום לפי סעיף 14 לחוק, תום הלב לפי סעיפים 15(2), 15(3), 15(4), 15(6), 15(10). בכל הנוגע לפרסומים שעסקו בהגשת התביעה עומדת לו גם הגנות סעיפים 13(5) ו-13(7) לחוק.

ג) כתב תשובה

41. התובע הגיש כתב תשובה. נטען שם כי התלונה של המתלוננות (שלא הגישו תלונה רשמית) התייחסה להטרדה מילולית בלבד. לטענתו מדובר באי נוחות שחשו המתלוננות נוכח דברים שאמר התובע בנוכחותן ובנוכחות אנשים רבים נוספים בתגובה ספונטנית לאייטם גס ובלתי הולם ששודר בתכנית טלוויזיה עם ירון לונדון. לטענתו, בזמן אמת לא היה כל זכר לטענות החמורות שעלו בכתבה.

42. לטענת התובע, לא היה כל צידוק לכלול אותו בכתבה מכיוון שבניגוד למקרים שסוקרו בכתבה, המקרה שלו נבדק, הגיע לדרגים הגבוהים ביותר, והוא אף הושעה לזמן קצר עד שהתברר שמדובר במהומה רבה על לא דבר.

43. עוד טוען התובע שהנתבעות 1-3 פנו לקבלת תגובה שעות ספורות לפני הפרסום, לא הביאו בחשבון את ההכחשה הנחרצת שנמסרה להן מטעמו, ולא עצרו או ביצעו בירורים נוספים. נטען כי אין אמת בטענות הנתבעים 4 ו-5 כי עיקרי הפרשה פורסמו בעבר, כי הפנייה לקבלת תגובתו טרם הפרסום הייתה שקרית ומטעה, וכי הנתבעים 4 ו-5 עשו לו "סיכול ממוקד" בפרסום. אשר לנתבע 6 נטען כי הוא ניהל במשך ימים רבים "קמפיין הכפשה" לעגני ודיבתי נגד התובע ב"טוויטר" וכי אין רלוונטיות לפרסומים קודמים ברשת, כחלק ממלחמה שבה פתח הנתבע 6 נגד התובע.

ד. מהלך ההתדיינות

44. ביום 27.12.2022 התקיימה ישיבת קדם משפט ראשונה. באותו מועד התקיים דיון בבקשות שהוגשו במסגרת רשימת הבקשות, ועוגנה הסכמת הצדדים להעברת התצהירים של המתלוננות שהיו בידי הנתבעות 1-3 (לתובע ובא כוחו בלבד – הוסכם שלא יועברו לצדדים שלישיים); והעברת הראיונות שעסקו בתובע שערכו הנתבעות 1-3 טרם פרסום הכתבה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

45. הצדדים הגישו ראיותיהם בתצהירי עדות ראשית. התובע הגיש תצהירי עדות ראשית של העדים הבאים: שלו עצמו; של גב' הדס שטייף; של גב' בירנית גורן, מי שממונה על התובע כעורכת של אתר החדשות "זמן ישראל"; של מר דוד ורטהיים ששימש בשנת 2016 כעורך מדור "וואלה בראנז'ה"; של גב' טניה פוליאק, ששירתה כממונת יוה"ל" (יועצת הרמטכ"ל לענייני נשים) בגל"צ; של גב' נורית קנטי שעבדה עם התובע בגל"צ ומשמשת כיו"ר ארגון העיתונאים; ושל גב' לינוי בר-גפן.

46. מטעם הנתבעות 1-3 הוגשו תצהירי עדות ראשית של הנתבעות 2-3 בעצמן, וכן הוגשו תצהירי עדות ראשית של שתי החיילות המתלוננות (תוך שהתבקש צו איסור פרסום על שמותיהן או על כל פרט מזהה אודותן). מטעם הנתבעים 4 ו-5 הוגשו תצהירי עדות של גב' נעם גולדברג יונגמן ששימשה כעורכת התכנית. מטעם הנתבע 6 הוגשו תצהיר שלו עצמו ותצהיר של מר הדר שיפר, ששימש בתקופה הרלוונטית כסגן ראש מחלקת החדשות בגל"צ.

47. בהחלטה מיום 10.5.2023 הוריתי על איסור פרסום שמות המתלוננות ופרטים שעשויים להביא לזיהוין. בקשת התובע (שהוגשה במסגרת תשובתו לבקשה) לאסור גם את פרסום תוכן תצהירי המתלוננות נדחתה.

48. ביום 8.6.2023 התקיים דיון קדם משפט מסכם לאחר הגשת התצהירים. בדיון נדונה בקשת הנתבעים 4 ו-5 למחיקת התצהיר של מר דוד ורטהיים בו נאמר כי הופעלו לחצים פוליטיים מצדם של אילן ישועה וניר חפץ לפרסם באתר "וואלה" ידיעה נגד התובע בעניין התלונות על ההטרדות. בתום הדיון הודיע התובע שהוא מסכים למחיקת תצהירו של מר ורטהיים מהתיק.

49. בדיון נדונה גם בקשת הנתבעים 4 ו-5 לקבלת מסמכים בצירוף תעודת עובד ציבור ממשרד הביטחון, בקשר להליך הבירור שנעשה בצה"ל ביחס לתלונות נגד התובע. נקבע כי לאחר שיתקבלו המסמכים התובע יהיה רשאי להגיש תצהיר עדות ראשית משלים מטעמו בהתייחס אליהם. בקשה לעיון חוזר שהגישה המדינה נדחתה ביום 22.12.2023.

50. בימים 25.1.2024, 1.2.2024 ו-8.2.2024 התקיימו דיוני הוכחות בהקלטה. בדיון שהתקיים ביום 25.1.2024 העידו מטעמו של התובע: גב' טניה פוליאק, גב' נורית קנטי, גב' לינוי בר גפן, גב' הדס שטייף, וגב' בירנית גורן. בדיון שהתקיים ביום 1.2.2024 העיד התובע והעידו המתלוננות. בדיון שהתקיים ביום 8.2.2024 העידו: הנתבעים 2, 3, ו-6 וכן גב' נעם גולדברג יונגמן ומר הדר שיפר. למען הנוחות ההפניה אל דיוני ההוכחות תעשה כפרוטוקול 1, 2 ו-3 בהתאמה.

המתלוננות יכוננו בפסק הדין בשמות הבדויים בהם נעשה שימוש בכתבה ("דנה" ו"ספיר").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

לאורך ההליך נעשו ניסיונות שלא צלחו להביא את הצדדים להסכמות. משהושלמה מלאכת הגשת סיכומי הצדדים הגיעה העת להכרעה.

51. מתווה ההכרעה יהיה כדלקמן: בשלב ראשון תוצג התשתית הנורמטיבית: (א) מהלך הדיון בתביעות לפי חוק איסור לשון הרע; (ב) יסודות הגנת אמת הפרסום; (ג) הכללים הראייתיים המיוחדים החלים על עדות נפגעת עבירת מין. בשלב הבא ינותח חומר הראיות, ייקבעו ממצאים ויוסקו מסקנות ביחס לכתבה בפוליטיקלי בראי הגנת אמת הפרסום. בשלב השני תידון הגנת "עיתונאות אחראית" תוך הבחנה בין כותרת המשנה של הכתבה לגוף הכתבה. לאחר מכן יבחן ה"אייטס" בערוץ 13; ולבסוף יבחנו הפרסומים המיוחדים לנתבע 6, לוינסון.

52. אקדים מסקנה לדיון ואציין כי לאחר שנתתי את דעתי לטענות הצדדים ולחומר הראיות, באתי לכלל מסקנה שדין התביעה להידחות.

ה. התשתית הנורמטיבית

(1) מתווה הדיון בתביעות לפי חוק איסור לשון הרע

53. הדיון בתביעות לשון הרע מתנהל בשלושה שלבים עיקריים: בשלב הראשון נערכת בחינה אם היה "פרסום" של ביטוי הבא בגדר הגדרת "לשון הרע" (לפי סעיף 1 ו-2 לחוק איסור לשון הרע). בשלב השני נבחנת השאלה אם לנתבע עומדת הגנה. נהוג להבחין בין כמה סוגי הגנות: "הגנות מוחלטות" (סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע), הגנת "אמת הפרסום" (סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע) ו"הגנות תום לב" (סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, בכפוף לכך שהפעולה נעשתה בתום לב). בשלב השלישי, אם נמצא שפורסמה לשון הרע ולא עומדת לנתבע הגנה נבחנת שאלת הסעד. לבית המשפט שיקול דעת בפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק תוך מתן משקל לשיקולים רלוונטיים שונים, וכן ליתן סעדים לא כספיים של הסרת הפרסום ושל פרסום תיקון. לתיאור תרשים השלבים השונים ראו: ע"א 751/10 פלוני נ' דיין-אורבך, פ"ד סה(3), 369, פסקה 6 לחוות דעתו של כב' השופט (כתוארו אז) י' עמית (2012) (להלן: עניין ע"א דיין).

54. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע אוסר על פרסום ביטוי או צילום העלול להשפיל או לבזות אדם בעיני הבריות. את הביטוי יש לפרש לפי "המובן הטבעי והרגיל של המילים" (ע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת החשמל בע"מ, פ"ד לא(2), 281, 318 (1977) (להלן: עניין חברת החשמל)). הבחינה אם ביטוי הוא משפיל או מבזה תעשה באמות מידה המקובלות על האדם הסביר בהקשר אובייקטיבי, באופן שבוחן כיצד הפרסום מובן בעיני הציבור בהתאם למובן הטבעי של המילים וההיסק של האדם הסביר מבין השורות בהתאם לניסיון חייו והידע הכללי שלו (ע"א Canwest Global Communications Corp 6903/12 נ' עזור, פסקה 20 (22.7.2015) (להלן: עניין עזור); ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, פסקה 17 (4.8.2008); רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר, פסקה 5 לפסק דינה של כבוד השופטת ע' ארבל (12.11.2006) (להלן: עניין בן גביר); ע"א 740/86 תומרקין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

נ' העצני, פ"ד מג(2) 333, 337 (1989)). דומה שאין מחלוקת בין הצדדים כי האמור בכתבה בעניינו של התובע בא בגדר "פרסום לשון הרע".

55. אשר להגנות, הפסיקה עמדה על כך שיש לבחון גם אותן על פי טיבו של הפרסום בכללותו (ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3), 558, 573 (2004) (להלן: עניין הרציקוביץ')). עוד נפסק כי ההגנות הקבועות בחוק מבקשות לאזן בין הזכות לשם טוב של הנפגע ובין הזכות לחופש הביטוי של המפרסם והאינטרס הציבורי בפרסום ("זכות הציבור לדעת"). ההגנות נבדלות זו מזו וכל הגנה מפורשת על פי האינטרס הייחודי המונח בבסיסה, ועל רקע האיזון שעליו היא מבקשת לשמור (עניין הרציקוביץ', 567).

ה(2) הגנת "אמת הפרסום"

56. הגנת אמת הפרסום מעוגנת בהוראת סעיף 14 לחוק, וזו לשונה:

במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.

הגנת אמת
הפרסום

57. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע שאם הוכח כי לשון הרע שפורסמה היא פרסום עובדתי נכון, ונקבע שיש עניין ציבורי בפרסומה, תהיה הגנה למפרסם. אם כן, הגנת אמת הפרסום תחול בהתקיימם של שני תנאים מצטברים: (1) דבר שפורסם היה אמת; (2) קיים בפרסום עניין ציבורי. אשר לתנאי הראשון, בדנ"א 2121/12 פלוני נ' דיין אורבך, פ"ד סז(1) 667 (2014) (להלן: עניין דנ"א דיין) נקבע כי המונח "אמת" בחוק אינו מתייחס לאמת אבסולוטית או עובדתית, אלא לאמת משפטית – אמת שהיא "פרי עיבודו של בית המשפט, בכלים משפטיים, את המציאות העובדתית כפי שהיא מוצגת בפניו" (עניין דנ"א דיין, 707-708). לפיכך, לצורך הכרעה בשאלה האם הפרסום היה אמת, יש להשוות בין תוכן הפרסום לבין האמת כפי שקבע בית המשפט באותו עניין ועל סמך הראיות הקבילות שהובאו לפניו. יודגש, וכפי שעולה במפורש מסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, כי לא כל פער בין העובדות העולות מן הפרסום לבין האמת המשפטית יוביל לשלילת התנאי של אמיתות הפרסום (שם, 711). כמו כן, נקבע כי ההגנה תחול רק על פרסום שהוא אמת כפי שהייתה במועד הפרסום, ולא כפי שנחזתה להיות באותה עת.

58. זאת ועוד, בתביעות דיבה בדין הישראלי הנטל להוכחת אמיתות הפרסום מונח לפתחו של המפרסם. רף ההוכחה הנדרש מהמפרסם הוא של מאזן הסתברויות כמקובל במשפט האזרחי (דנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס, פ"ד נב(3) 1, 106 (1998) (להלן: עניין קראוס); ע"א 844/12 מולקנדוב נ' פרוש, פסקה 35 (22.2.2017)). עם זאת, בפסיקה התקבע הכלל שלפיו "הרף המוצב בפני המפרסם המתגונן בטענה זו הוא גבוה" וככל שחומרת המעשים המיוחסים על ידי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

המפרסם חמורה יותר – הנטל כבד יותר (עניין קראוס, 39-40; רע"א 6557/20 ערוץ 10 החדש בע"מ נ' שרת התרבות והספורט – ח"כ מירי רגב, פסקה 105 (13.3.2024) (להלן: עניין רגב)).

59. אשר לתנאי השני, בפסיקה אומצה גישה מרחיבה בפרשנות המונח "עניין ציבורי" לצורך סעיף 14 לחוק (עניין דניאל דין, 717). תכליתו של עניין ציבורי היא שידיעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו – בין אם לשם גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ובין אם לשם שיפור אורחות חייו (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 621 (2002) (להלן: עניין אפל)). עוד נקבע בעניין אפל, כי כאשר הפרסום נוגע לדמות ציבורית בקשר לענייני ציבור, ובנסיבות שבהן התועלת הציבורית ממנו היא משמעותית, יש לתת משקל מיוחד, אף כי לא מכריע, לחופש הביטוי, וזאת במסגרת פרשנות ההגנות בחוק איסור לשון הרע. ההצדקה לכך נובעת בין היתר בצורך להגן על ביטויים הנוגעים לדמויות ציבוריות ולעניינים ציבוריים, על מנת לאפשר שיח חופשי וביקורתי לצורך עיצוב עמדות פוליטיות וציבוריות בחברה (עניין אפל, 621). וראו גם עניין ע"א דין שם עמד כבוד השופט א' ריבלין על כך ש"נטייתו של בית המשפט לסווג פרסום ככזה שיש בו עניין ציבורי תגבר מקום בו מתייחס הפרסום לדמות ציבורית" (שם, 452).

ה(3) הכללים הראייתיים החלים על עדות אדם הטוען להיותו נפגע עברת מין 60. פרסום המייחס לאדם טענות בעלות גוון מיני הוא פרסום חמור. ככזה יש לעמוד בנטל מוגבר להוכחת טענת אמת בפרסום. לצד זאת, הפסיקה עיצבה כללים ראייתיים מיוחדים לניתוח והערכת מהימנות של נפגעי עבירות מין. על המאפיינים והתכליות שעומדות בבסיסם עמד כב' השופט (כתוארו אז) י עמית בע"א 7426/14 פלונית נ' דניאל, פסקות 9-10 לפסק הדין (14.3.2016). וכך נקבע שם:

מלאכת ההוכחה של [עבירות מין] כרוכה פעמים רבות במורכבות מיוחדת. להבדיל מעבירות אחרות, הדיון בעבירות מין מצריך במקרים רבים הידרשות לשאלה אם אכן נעברה עבירה (corpus delicti) להבדיל משאלת זיהויו של מבצע העבירה. בנוסף, מטבע הדברים, רוב עבירות המין מתבצעות בסתר, בנוכחות הפוגע והנפגע בלבד. על כן, הרשעה בעבירות מין תלויה פעמים רבות במהימנות שיעניק בית המשפט למתלונן מחד גיסא ולנאשם מאידך גיסא, בבחינת 'מילה נגד מילה'. בכך לא תם הקושי, שכן עבירות מין מתאפיינות גם בכך שהן נוטות להותיר אצל הקורבן חותם בדמות רגשות שליליים עזים ובהם חשש, אשמה ובושה. האירוע עצמו הוא טראומטי ויש לכך השלכות על אופן התנהגותו ותפקודו של נפגע העבירה 'בזמן אמת' ועל יכולתו לתאר את האירוע בדיעבד, כאשר במקרים לא מעטים האירוע נותן את אותותיו בדפוסי התנהגותו של נפגע העבירה גם בחלוף זמן רב

[...]

בבסיסן של הלכות אלה לא עומד הרצון להעניק 'הנחה' לנפגעי עבירות מין ולא הנמכה של הרף הראייתי הנדרש לשם הרשעתם של עבריני מין, אלא הכרה במציאות החיים. מציאות זו מלמדת כי במקרים לא מעטים נפגעי עבירות מין מגיבים בצורה 'לא רציונלית' לתקיפה (למשל, קפיאה במקום או השארות בקרבת הפוגע); מתקשים למסור

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

עדות סדורה על האירוע בו הותקפו; או מחליטים לכבוש את עדותם ולא ממחרים להתלונן. בנסיבות מסויימות, יש נפגעי מין שממשיכים להתנהג כרגיל בלי להחזין את הטראומה שעברו. ההכרה בתופעות אלה היא שהובילה ליצירת ההלכות הייחודיות, אשר ניתן לתאר אותן כ"מובלעת ראייתית". [...]

וראו גם מהעת האחרונה: ע"פ 6681/23 מדינת ישראל נ' הייב, פסקה 15 (10.11.2024).

61. הכללים הראייתיים המיוחדים שהותוו בעניין דניאל מאפשרים התייחסות מקלה לסתירות בעדות הקורבן ובחינה אם הוכח "גרעין של אמת" או "לזו גרסה"; בנוסף, נטיית הקורבן לכבוש את העדות או העובדה שהאירוע לא סופר לאיש בזמן אמת – אינה בהכרח פוגעת במהימנותו. כך גם חוסר מודעות לעבירה בזמן המעשה אינו מעיד בהכרח על הסכמה; עוד נקבע כי התנהגות "לא רציונלית" של הקורבן אינה בהכרח פוגעת במהימנותו וכי גם גרסה "מתפתחת" על פני הזמן אינה מעידה בהכרח על חוסר מהימנות; קיומו של מניע זר ותזמון התלונה אף הם לא בהכרח יפעלו לחובת הקורבן.

62. עם זאת, לצד הכללים הראייתיים המיוחדים שהותוו, אין משמעות הדבר כי בשום מקרה אין לזקוף לחובת מתלונן בעבירת מין כבישת העדות, סתירות פנימיות בגרסה, או את התפתחות הגרסה. וכי "אותה" מובלעת ראייתית דורשת יישום זהיר ורגיש. אין מדובר בכללים גורפים שבכוחם לגבור על כל פגם בעדות ולייחס מהימנות לכל מתלונן, אלא בכללים שנוצרו על רקע הכרה במציאות מורכבת ונועדו לסייע בחשיפת האמת העובדתית" (עניין דניאל, פסקות 10-11).

63. על רקע אמות מידה אלו אעבור לניתוח הראיות, לקביעת הממצאים ולהסקת המסקנות ביחס לתחולת הגנת אמת הפרסום על הפרסום הראשון.

1. הפרסום באתר האינטרנט "פוליטיקלי קוראת"

64. הכתבה בפוליטיקלי דנה בהתנהלות לקויה של התחנה בטיפול בתלונות על הטרדות מיניות והתנהגות שאינה הולמת, תוך שהובאו עדויות של חיילות וחיילים החל משנות ה-80 ועד לשנת 2019. החלק שעסק בתובע, ובגינה הוגשה התביעה, כלל תיאורים על מעשים שיוחסו לו מפי שתי החיילות. האופן שבו הוצגו הדברים והמוקד אף בחלק זה היה על הטיפול הלקוי של התחנה בזמן אמת, מנקודת מבטן של החיילות שהתלוננו נגד התובע. לשם גיבושה של הגנת אמת הפרסום, כאמור, יש לעמוד בשני יסודות מצטברים, כי הפרסום היה אמת וכי היה עניין ציבורי בפרסומו.

65. אשר ליסוד העניין הציבורי – בהתאם לאמות המידה המרחיבות שהותוו בפסיקה מתקיים עניין ציבורי בפרסום הן ביחס לאופן טיפול התחנה בתלונות של חיילות וחיילים, הן בסיקור מקרים פרטניים שאירעו לאורך השנים במעורבות עובדים בתחנה. התובע בסיכומיו מאשר שהפרסומים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

עוסקים בעניין בעל חשיבות ציבורית רבה, אך טוען כי פרסום שמו לא היה נדרש וכי ניתן היה להגשים את התועלת הציבורית שבפרסום אף ללא ציון שמו.

השאלה האם במסגרת קביעה כי קיים עניין ציבורי לצורך הגנת אמת הפרסום על בית המשפט לבחון האם אפשר להגשים את המטרה הציבורית שבפרסום בדרך שפוגעת פחות בנפגע, לא הוכרעה בפסיקה. שנהר בספרו מפנה לתיקון הראשון לחוק איסור לשון הרע, במסגרתו בוטל הסייג בסעיף 14 שקבע כי יהיה בפרסום עניין לציבור "ובלבד שהפרסום לא חרג מתחום הדרוש לאותו עניין". הגם שמתיקון זה ניתן ללמוד כי אכן מקום לבחון האם ניתן להגשים את המטרה הציבורית בדרך שפגיעתה פחותה, שנהר מסביר בספרו מדוע מסקנה זו אינה ודאית. לצד זאת, לדעתו מכיוון שאין כמעט מקרה שבו אי אפשר לפרסם פרסומי אמת בדרך פוגעת פחות, מדובר בהטלת נטל כבד מידי שעלול לגרום לאפקט מצנן שיפגע בחופש הביטוי ובחופש העיתונאות בפרסומי אמת שיש בהם עניין ציבורי. מסקנתו בסופו של הדיון היא כי "רציונל זה והמסקנה הטבעית מתיקון סעיף 14 עשויים להוביל לכך שבתי המשפט לא יתנו את תחולת ההגנה בכך שאי אפשר היה להשיג את המטרה הציבורית בדרך פוגעת פחות (שנהר, 421-422; רע"א 1104/07 חיר נ' גיל, פ"ד סג(2), 511, 523, 526 (2009), שם הובאה גישה דומה ביחס להשלכות שיש לתת למחיקת תנאי בהגנת סעיף 13(5) לחוק).

בענייננו, הואיל ושאלת פרסום שמו של התובע רלוונטית גם להכרעה בהגנת תום הלב (התובע בסיכומים מעלה טענה זו ביחס להגנות המנויות בסעיף 15 לחוק ולשלילת חזקת תום הלב לפי סעיף 16(ב)(3) לחוק), אדון בכך כעת (מבלי להכריע בשאלה האם יש מקום לבחון זאת במסגרת קביעת העניין הציבורי בפרסומי אמת לפי סעיף 14 לחוק).

66. צודק התובע כי הפרסום בכללותו מבקש לחשוף תופעה חברתית-ציבורית חשובה, והעניין המיוחד בו אינו זהות האנשים דווקא, אלא התופעה הרחבה (למקרה שבו בית המשפט הכיר בחשיבות הציבורית שבפרסום, אך קבע כי לא היה מקום לחשוף את שם התובע שהורשע בהריגה, שנים לאחר האירוע ולאחר שהרשעתו נמחקה מן המרשם הפלילי, ראו: ת"א (מחוזי י-ם) 172/89 פלוני נ' הכתב – אלמוני, פ"מ תשנ"ד(2), 397, 411-412 (1992)). אולם בנסיבות מקרה זה גם אם תכליתה המרכזית של הכתבה היא בביקורת על אופן התנהלות התחנה, קיימים טעמים שמטים את הכף לקביעה כי ההחלטה על פרסום שמו של התובע היא סבירה.

ראשית, לנוכח מעמדו של התובע שהוא עיתונאי ידוע ומוכר, ששימש במועד האירועים כאזרח עובד צה"ל בתחנת רדיו ציבורית, ניתן לראות בו "דמות ציבורית" לגביה האיזון ביחס לפרסום השם שונה ממצב שבו מדובר באדם פרטי ואנונימי (ראו: רע"א 3614/97 אבי יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נ"ג(1), 26, 78-79 (1998) שם נקבע כי אנשי חברה ותקשורת עשויים להיות מוכרים כאישיות ציבורית לצורך החוק). שנית, הואיל והפרשה פורסמה בזמן אמת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

בתקשורת עם שמו של התובע ניתן לקבל את טענת הגוף המפרסם כי עובדה זו שימשה כשיקול בהכרעה אם לפרסם את השם אם לאו. אני ערה לטענת התובע בסיכומי התשובה כי הדברים שפורסמו בכתבה חמורים יותר, לטענתו, מהדברים שפורסמו בתקשורת בעבר, אולם איני מוצאת בה ממש. גם אם לכתבה שמציגה את הדברים מנקודת מבטן של המתלוננות, אופי אחר מהפרסומים בעבר שהיו בעיקר דיווחיים, מרגע שנחשף בעבר בתקשורת כי הוגשו נגד התובע תלונות מצד חיילות על הטרדות מיניות, ניתן לראות את עמדת הגורם המפרסם כי שקל זאת כשיקול תומך בהחלטה לפרסם את השם, כעמדה סבירה. שלישית, הצגת האירועים השונים מבלי לפרט את שמות המעורבים עלולה לפגוע במידת הרצינות והמהימנות שהציבור נותן לכתבה (ת"א (מחוזי י-ם) 17-01-13358 **חמדני נ' כהן**, פסקה 117 (5.5.2020) (להלן: **עניין חמדני**). בעניינינו, לא פורסם רק שם התובע, אלא פורסמו שמות של שבעה עובדים נוספים בתחנה, וניתן להניח כי אי ציון שמות בכתבה היה מפחית ממידת העניין והסקרנות של הקורא הסביר בכתבה, וכפועל יוצא פוגע בהגשמת התכלית הציבורית שבפרסום. רביעית, פרסום השם מגשים גם את הערך של מתן קול למתלוננות ויש לתת לכך משקל במלאכת האיזון שבין הערכים השונים. לכך יש להוסיף את החשש כי אי פרסום השם עלול להוביל לחרושת שמועות ולהטלת חשדות באחרים, ואף שיקול זה מהווה שיקול תומך בהחלטה על פרסום שם.

67. אשר ליסוד אמיתות הפרסום – מכיוון שהמוקד בכתבה (גם בחלק שעוסק בתובע) הוא בהתנהלות התחנה, ההכרעה תתחלק לשני חלקים: תחילה ינותחו הממצאים שעלו ביחס לאופן הטיפול של תחנת גלי צה"ל ולאחר מכן העדויות הנוגעות למעשים שיוחסו לתובע.

68. בנוסף לעדים שהעידו, הוגשו הראיות הבאות ממועד התרחשות האירוע מושא התביעה (שנת 2016): תמלול שיחת הבירור שערכו ביום 1.2.2016 דקל ושחורי עם התובע ביחס לתלונות שהופנו נגדו (השיחה הוקלטה על ידי התובע והוגשה כמוצג מטעמו) (להלן: **"שיחת הבירור"**); פנייה בדואר אלקטרוני של דקל ליועצת הרמטכ"ל לענייני נשים מיום 24.2.2016 (להלן: **"פניית דקל"**); התשובה ששלחה בדואר אלקטרוני יועצת הרמטכ"ל לענייני נשים לדקל (להלן: **"תשובת יועצת הרמטכ"ל"**); סיכום השיחה הפיקודית שנערכה לתובע אצל קצין חינוך ראשי ביום 1.3.2016 (להלן: **"סיכום השיחה הפיקודית"**). שלושת המסמכים האחרונים הוגשו לבקשתם של הנתבעים 4-6 לאחר שניתן צו בעניין למדינה (ראו האמור בסעיף 49 לעיל).

69. יחד עם תצהירי נתבעות 1-3 הוגש תמליל של הראיונות שקיימה תחקירנית מטעם פוליטיקלי עם החיילות המתלוננות ("דנה" ו"ספיר") טרם פרסום הכתבה (מוצג 1 למוצגי הנתבעות 1-3). התמליל הוגש כקובץ שלא באמצעות עורכו ולא בדרך של חוות דעת. בסיכומים עותר התובע לקבוע כי התמליל אינו קביל בטענה שמדובר בעדות מפי השמועה ומסמך החסר כל ערך ראייתי (סיכומים מטעם התובע, פסקה 42). בעניינינו התמליל נמסר לתובע עוד בשלב גילוי המסמכים, לפי ההסדר הדיוני שהושג בין הצדדים (לאור שאלות של חסיונות מקורות שעלו בישיבת קדם המשפט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

הראשונה). בדיון ההוכחות בא כוח התובע הסכים כי התמליל "יישאר בתיק והוא ישמש כראייה לעובדת האמירה של הדברים" והתנגד לכך שישמש כראייה על אמיתות תוכנו. המתלוננות אף נחקרו על התמליל במסגרת חקירתן הנגדית בבית המשפט. אם כן, הרי שלנוכח ההסכמה שניתנה בדיון – התמליל קביל ומשמש כראיה לעצם אמירת הדברים ולא לאמיתות התוכן, וטענות התובע יילקחו בחשבון משקלו הראייתי של התמליל.

ו(1) התנהלות תחנת גלי צה"ל בטיפול בתלונות

70. הכתבה כמכלול מציגה מציאות קשה של חיילות וחיילים צעירים שמתלוננים על הטרדות מצד עובדים – שחלקם מבוגרים מהם בשנים רבות, בעלי שם והשפעה בעולם התקשורת – ומוצאים עצמם חשופים, זהותם לעיתים נחשפת וללא הגנה וטיפול הולם בתלונות.

71. העדויות שהובאו בהליך, תומכות בטענה כי אופן הטיפול בתלונות החיילות בזמן אמת מעורר קושי וחושפות תמונה מורכבת ביחס לתרבות הארגונית שנהגה בתחנה. דברי אלו נאמרים במידת הזהירות המתחייבת, ובשים לב לכך שהמדינה אינה צד להליך זה ואין לשלול את האפשרות כי התמונה שעלתה ביחס להליך הבירור היא חלקית ואינה ממצה. תחת הערה זו, מהעדויות ומהמסמכים שהוצגו עולה התמונה העובדתית כמפורט להלן.

72. החיילות המתלוננות פנו להדר שיפר (מי ששימש בתפקיד סגן ראש מחלקת החדשות בגלי צה"ל) ולדן שחורי (מי ששימש כראש מחלקת החדשות) ובעקבות זאת התקיימה שיחה ביניהן לבין טניה פוליאק (מי ששימשה כממונה בתחנה לענייני נשים וכממונה על הטרדות מיניות). אין מחלוקת כי המתלוננות ביקשו לא להגיש תלונה רשמית. גרסתן של החיילות כי חששו שהגשת תלונה תוביל לחשיפת זהותן וביקשו רק שתיערך שיחה לתובע על מנת שיחדל ממעשיו, נתמכת הן בגרסת שיפר והן בגרסת פוליאק.

73. דקל ושחורי ערכו שיחת בירור עם התובע ביום 1.2.2016 ובעקבותיה הוא הועבר מתפקידו כעורך מהדורת הבוקר לתפקיד אחר, ללא ממשקי עבודה ישירים עם המתלוננות. בחקירתה הנגדית אישרה פוליאק כי היא יצאה לחופשת לידה לכל המאוחר ביום 6.1.2016 וכי השיחה שלה עם המתלוננות הייתה לפני מועד זה. אם כן, הרי שהמתלוננות הגישו את התלונות בסוף חודש דצמבר ולכל המאוחר בתחילת חודש ינואר. אף על פי כן שיחת הבירור של דקל ושחורי עם התובע נערכה רק כעבור כחודש ימים בתחילת חודש פברואר 2016. לא ניתן כל הסבר מניח את הדעת מדוע עבר למעלה מחודש מהמועד שבו הוגשו תלונות על ידי שתי חיילות עד למועד שבו זומן התובע לשיחת בירור, כאשר במשך התקופה הוא ממשיך לעבוד עִמן ולצִדן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

74. זאת ועוד, כאמור לעיל, פוליאק יצאה לחופשת לידה בתחילת חודש ינואר, ומהחומר בתיק עולה כי לא מונתה לה ממלאת מקום (נקודה זו לא הובהרה עד תום אך היא נלמדת מתשובת יועצת הרמטכ"ל לענייני נשים לדקל). העובדה שלא מונתה מחליפת מקום ושהליך בירור התלונות נוהל ברובו ללא מעורבות של הממונה על הטרדות מיניות בארגון – מעוררת קושי. אוסיף כי פוליאק בחקירתה הנגדית הרבתה להשיב כי אינה זוכרת, ומחומר הראיות עולה כי מעורבותה התמצתה בעיקר בשיחה שקיימה עם המתלוננת ולא מעבר לכך.

75. מחומר הראיות עולה כי רק לאחר שחלפו כחודשיים מאז שהחילות התלוננו ולאחר שחלף כחודש ימים מאז שיחת הבירור שערך מנהל התחנה עם התובע, פנה דקל ליועצת הרמטכ"ל לענייני נשים. באותו מועד הוחלט על השעיית התובע מהתחנה החל מיום 27.2.2016. ביום 1.3.2016 נערכה לתובע שיחה פיקודית אצל קצין חינוך ראשי ולאחריה הוא שב לעבודה בתחנה והסתיימה ההשעיה. הפרסומים בתקשורת על הפרשה החלו ביום 28.2.2016.

76. תשתית עובדתית זו מלמדת כי הממונה על הטרדות המיניות בתחנה הייתה מעורבת בטיפול בתלונות באופן חלקי, וכי לאחר יציאתה לחופשת לידה סמוך למועד הגשת התלונות לא מונה לה מחליף או מחליפה. עוד התברר כי מאז הגשת התלונות על ידי החיילות חלף כחודש עד שהתובע זומן לשיחת בירור – מבלי שהוצג הסבר לפרק הזמן הארוך שחלף. עוד התברר כי בניגוד לרצונן של החיילות לא להגיש תלונה אלא להסתפק בשיחת בירור לתובע על מנת שיחדל ממעשיו (שיחה שבעקבותיה הועבר התובע מתפקידו), כעבור כחודש נוסף הטיפול בתלונה "התעורר" שוב ביוזמת התחנה, התובע הושעה, הדברים יצאו לתקשורת וזהותן של המתלוננות נחשפה. אם כן, בלי כל הסבר מניח את הדעת הטיפול בפרשה נמשך במשך כחודשיים, באופן לא רציף ותוך חשיפת זהותן של המתלוננות. זאת, בניגוד לרצונן באנונימיות ובשמירה על פרטיותן. מצאתי להוסיף בנקודה זו כי הימשכות הליך הבירור וניהול לקוי שלו עלול להסב קושי ולפגוע אף במושא התלונה (התובע במקרה זה).

77. עד כאן על הטיפול הרשמי בתלונות. חומר הראיות והעדויות בתיק מלמדים כי הלכה למעשה קיים בתחנה מסלול טיפול פנימי ו"לא פורמלי" שמתנהל לצד או במקום המסלול הרשמי. כך, מחומר הראיות עולה כי אף על פי שלהדס שטייף אין כל תפקיד רשמי בתחנה בנושא הטרדות מיניות – היא פנתה מיוזמתה לאחת המתלוננות ("דנה") על מנת לערוך בירור בעצמה. כשנשאלה כיצד ידעה את זהות המתלוננת השיבה "דיברו על זה במערכת". כשנשאלה מי במערכת חשף את שמה של המתלוננת, השיבה: "יכול להיות שזאת הייתה טניה, יכול להיות שזה היה מפקד גלי צה"ל בעצמו, אין לי מושג, **מישהו אמר את זה**" (פרוטוקול 1, עמ' 101, שו' 3). ואישרה כי בזמן אמת מפקד התחנה וטניה פוליאק שוחחו איתה (שם, שו' 6). את שיחתה עם פוליאק תיארה כך: "[...] זה לא היה בפרוטרוט, אבל בעיקר התעניינתי מה הסיפור, ואיך אני לא יודעת ממנו, מפני שבדרך כלל כשיש אירועים מהסוג הזה בגלי צה"ל אני יודעת עליהם [...]". כשנשאלה שטייף אם לא נראה לה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

בעייתי לדבר עם המתלוננות, עם מפקד התחנה ועם פוליאק בזמן שבו הליך הבירור בעיצומו, השיבה: "[...] גלי צה"ל היא תחנת בית, ואת רוב המקרים שאנחנו מטפלים [...] לא מגיע למשטרה, זה דברים שאנחנו פותרים בתוך התחנה (עמ' 103, שו' 7-9). כשנשאלה על כך פעם נוספת השיבה: "ככה מתנהלת גל"צ, זה משפחה של בית" (שם, שו' 23). שטייף אף אישרה בחקירתה הנגדית שהיא פנתה מיוזמתה לפוליאק, אף על פי שהמתלוננת לא ביקשה זאת ממנה.

78. נורית קנטי העידה כי לאחר שנודע בתקשורת על הפרשה "התחלתי לברר, התקשרתי למי שידעת את הדברים האלו תמיד וזאת הדס שטייף" (פרוטוקול 1, עמ' 50, שו' 17-18) והוסיפה: "אין לי שם תפקיד ואין שום סיבה שאני אערוך בירור רשמי, זאת הייתה שיחת רכילות" (עמ' 51, שו' 31-32). לפי גרסת קנטי, למרות שלשטייף אין תפקיד רשמי בתחנה בטיפול בהטרדות מיניות, החיילות פונות אליה (עמ' 68, שו' 31). כשנשאלה מדוע, אם כן, שטייף והיא מנהלות "שיחות רכילות" וחולקות פרטים על תלונות להטרדות מיניות בתחנה, השיבה: "הבנות שפנו להדס שטייף לא אמרו לה אל תגלי לזה ואל תגלי לזה" (עמ' 69, שו' 26). כשנשאלה על כך שוב, השיבה: "[...] זה התפקיד שלנו לוודא, ואנחנו אנשים רכלנים, וואלה אני עיתונאית אני רכלנית, אני אוהבת לדעת מידע [...] אז אם אני קוראת בעיתון ידיעות אחרונות על משהו שקורה בגלי צה"ל בלי שם, אז אני מנסה לברר, אז אני פונה לאנשים שהם חברים בתחנה ואני שואלת אתם יודעים על מה מדובר?". כאשר שטייף נשאלה בחקירתה הנגדית אם ביקשה אישור מ"דנה" לדבר על התלונה עם אחרים השיבה: "זה כבר היה ידוע" (עמ' 120, שו' 19); וכשנשאלה אם זה לא מדאיג שזהות של מתלוננת נחשפת בקלות כזו בגלי צה"ל – אישרה שזו ההתנהלות בתחנה (עמ' 121, שו' 9).

79. זאת ועוד, קנטי אישרה בחקירתה הנגדית כי פוליאק (ששימשה כאמור לעיל בתפקיד רשמי במועדים הרלוונטיים) שיתפה אותה בשנת 2022 בפרטים על הפרשה (עמ' 53, שו' 28). פוליאק אישרה זאת בחקירתה הנגדית, והצדיקה זאת בכך שבאותו מועד כבר לא שירתה בצה"ל. ברי כי ממונה על הטרדות מיניות בארגון אינה אמורה לשתף במידע שהגיעה אליה אגב טיפול בתלונות במסגרת תפקידה הרשמי – אף לאחר שסיימה את תפקידה ואף לאחר שפרשה מהצבא.

80. מן המכלול הראייתי האמור עולה שלצד המסלול הרשמי בטיפול בהטרדות מיניות בתחנה קיימים מנגנוני טיפול פנימיים ולא פורמליים. עוד עלה כי נוהגת בתחנה תרבות ארגונית של שיחות מסדרון ושיחות רכילות במעורבות בעלי תפקידים בכירים, מבלי להקפיד על אי חשיפת זהותן של המתלוננות.

81. לסיכום חלק זה, התשתית העובדתית שהוכחה תומכת במסקנה כי העמדה שהוצגה בכתבה לגבי אופן הטיפול בתלונות החיילות וחשיפת זהותן, היא עמדה סבירה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

ו(2) האירועים שיוחסו לתובע בכתבה

82. בחלק בכתבה שדן בהתנהלות התחנה בטיפול בתלונות שהגישו החיילות נגד התובע, יוחסו לו המעשים הבאים (שהובאו בציטוט מפי החיילות): אמירות מילוליות מטרידות; מגע פיזי באיברי גוף שונים (כתף, ירך פנימית, מותן, גב תחתון, ליטוף שיעור); ביצוע תנועה של אוננות במהלך שידור.

83. אנתח את חומר הראיות שהובא תוך חלוקה לכל אחד מסוגי המעשים, וקביעת ממצאים לגבינו. אעשה זאת לפי אמות המידה שהותוו בפסיקה ולפיהם האמת שיש לאתר היא "האמת המשפטית" שהוכחה בראיות, בשים לב לכללים הראייתיים המיוחדים המשמשים לניתוח עדויות של מתלוננות על הטרדות המאפשרים התייחסות מקלה לסתירות בעדות תוך חיפוש אחר "גרעין של אמת".

א. אמירות מילוליות מטרידות

**מעיר הערות לא לגיטימיות כמו "אני מאונן על הקיר" (מפי "דנה");
היה מדבר על אוננות, שפיכה נשית... מעיר הערות לא במקום (מפי
"ספיר").**

84. התובע מכחיש את הדברים. לטענתו מקור העניין כולו באירוע בודד אגב שידור אייטס טלוויזיוני בוטה בתוכנית "לונדון וקירשנבאום" שעסק באוננות ושעליו הגיב כלפי מסך הטלוויזיה ולא כלפי הנוכחים "תגובה מילולית ספונטנית ומשועשעת נוכח הוולגריות של הקטע ששודר" (סעיף 1 לתצהיר התובע). לפי גרסת התובע הוא אמר: "איך משדרים את מופע האוננות של שני החרמנים האלה בשעות שגם ילדים צופים בהם". לטענתו, פרט למקרה הזה לא העלה לשיח מעולם במקום העבודה את המילה "אוננות" (ס' 18 לתצהיר התובע).

85. המתלוננות, מנגד, העידו בהליך, והציגו גרסה שונה. ספיר העידה בתצהירה כי "בדרך קבע ובאופן תכוף, נהג הופשטיין להעיר הערות בעלות אופי מיני, הערות מביכות ומטרידות" (ס' 6 לתצהיר "ספיר"). "דנה" העידה בתצהיר מטעמה כי: "הופשטיין נהג להעיר הערות בעלות אופי מיני בוטה, מטריד ומביד [...] כך למשל, הופשטיין נהג לדבר רבות על מין, אוננות ושפיכה נשית בקרבתי, כדבר שבשגרה" (ס' 7 לתצהיר "דנה").

86. המתלוננות נחקרו חקירה נגדית ממושכת בבית המשפט. הן ענו באופן עקבי לשאלות שנשאלו והשיבו בצורה רהוטה ומעוררת אמון. ספיר העידה על שגרה של "הערות מיניות ובוטות" (פרוטוקול 2, עמ' 255, שו' 15-20); ועל קיום "שיח בעל אופי מיני [...], בדיחות גסות" ו"שהתובע באופן כמעט בלעדי היה האזרח היחיד שיצר שיח כזה בדסק חדשות". כשנשאלה על ה"אייטס" בתכנית "לונדון וקירשנבאום" השיבה: "אני יכולה להגיד שמעבר לאייטס הספציפי הזה נאמרו המון בדיחות גסות, המון התייחסויות יחסית סליזיות, יחסית לא במקום, גסות, אני בתור חיילת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

בת 19 לא הרגשתי נוח עם הדיבור באווירה הזאת" (עמ' 240, 21-27). דנה העידה כי האיטם ב"לונדון וקירשנבאום" אינו המוקד לתלונה אלא "הנגיעות, הדיבורים המלוכלכים, התחושה שגרמה לנו להרגיש לא בנוח בזמן שאנחנו חיילות במשמרת, זה העניין" (עמ' 263, 24-33). תמונה דומה עולה גם מתמליל שיחת הבירור של דקל ושחורי עם התובע, כשהם מציגים בפניו את התלונות הם מציגים אותן כך: "א', על השפה שלך [...] ו-ב' שאתה מרבה לנגוע בהם". כלומר – גם דקל ושחורי בזמן אמת לא ראו את המוקד בתלונה באירוע ה"אייטס" אלא בתלונות על סגנון הדיבור ומגע נשנה מצד התובע. על דברים דומים חזרו ספיר ודנה בריאיון לפוליטיקלי שנערך עמן טרם הכתבה. ספיר אמרה שם כי התובע "יצר אווירה סליזית", "מעיר הערות", "מתחיל בדיחות לא במקום", "פותח שיחות על אוננות, על שפיכה נשית". דנה סיפרה בריאיון עמה על "מלא הערות לא לגיטימיות ואני מאונן על הקיר'..".

87. חיזוק לכך שהחיילות התלוננו על אמירות מילוליות מטרידות ניתן למצוא בתצהיר העדות הראשית של שיפר שאליו פנו המתלוננות מיוזמתן בזמן אמת. לפי עדותו של שיפר החיילות התלוננו בפניו על כך שהתובע "מדבר מלוכלך", ו"לא נעים להן לשהות בקרבתו". בשיחת הבירור שנערכה לתובע עם שחורי ודקל הם אמרו שהתקבלו תלונות מחיילים וחיילות על השפה שבה הוא משתמש בנוכחותם (עמ' 55-56 למוצגי התביעה). תמונה דומה עולה גם מפניית דקל ליועצת הרמטכ"ל המתייחסת לתלונות על "שפה לא מכבדת". מסיכום השיחה הפיקודית שנערכה לתובע אצל קצין חינוך ראשי עולה כי המערכת הגדירה את התלונות שהתקבלו נגדו כ"הטרדות מיניות מילוליות".

88. איני מקבלת את טענת התובע כי הראיות מזמן אמת תומכות בגרסתו. "דיבור מלוכלך" (לפי שיפר), "שפה לא מכבדת" (לפי דקל) ו"הטרדות מיניות מילוליות" (לפי מסמך קצין חינוך ראשי) – אינן בגדר התנהגות "פמיליארית" במקום עבודה וביתר שאת מצד מי ששימש בתפקיד בכיר בתחנה ומבוגר מהחיילות בעשרות שנים.

89. זאת ועוד, גרסת התובע כי פרט לאירוע שהתרחש אגב האיטם בתכנית "לונדון וקירשנבאום" לא היו דברים מעולם – אינה נתמכת בראיות שהוגשו מזמן אמת, אלא להיפך. מעדותו של שיפר, כמו גם מתמליל שיחת הבירור וממסמכי הבירור בלשכת קצין חינוך ראשי עולה כי התלונות חרגו מאותו אירוע בודד אליו מתייחס התובע ועסקו במספר אירועים שונים.

שטייף ציינה בתצהירה כי "דנה" שיתפה אותה באירוע מול הטלוויזיה בתכנית "לונדון וקירשנבאום" בלבד. איני סבורה שיש בכך כדי לפגום במהימנות המתלוננת. ראשית, שטייף פנתה מיוזמתה ל"דנה" "לברר" את הפרשה, לעומת הפניה של "דנה" לשיפר מיוזמתה. ניתן לשער שדנה בחרה לפנות לשיפר מכיוון שנתנה בו אמון והרגישה בטוחה יותר לטוח בפניו את הדברים בצורה מלאה, מתוך הנחה שכבודה ופרטיותה ישמרו. גם אם דנה לא פירטה את מלוא הדברים כשהשיבה לפנייה יזומה של שטייף אליה – הרי שזהו מקרה מובהק שבו אין מקום לגזור מכך מסקנות לחובת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

המתלוננת בהעדר תפקיד רשמי של שטייף בטיפול בתלונות ולנוכח עדות שיפר. שנית, שטייף העידה כי היא והתובע מיוודים הרבה שנים (פרוטוקול 1, עמ' 115, שו' 7), ש"הסיפור לא התאים לו", וכי שוחחה עם התובע בזמן אמת והוא היה "בשוק מהמקום שאליו התגלגל האירוע" (תצהיר עדות שטייף, סעי' 3, ו-8). שטייף אף פרסמה פוסט בזמן אמת שבו הטילה ספק בפרסומים נגד התובע. כל אלו מערערים את האובייקטיביות שלה ביחס לפרשה. זאת בשונה משיפר שעדותו הייתה נקייה, נצמדה לעובדות כפי שהוא זוכר אותן מזמן אמת, ללא השערות או סברות וללא מסקנות – ומבלי שניתן היה לייחס לו רצון להגן או לנקוט עמדה ביחס לפרשה, או קרבה מיוחדת למי מהצדדים המעורבים בפרשה.

90. אני ערה לכך שבריאיון שנערך למתלוננות ערב הכתבה, בכתבה ובעדותן בבית המשפט, נכללו דוגמאות לביטויים קונקרטיים שאין להם תיעוד בכתב מזמן אמת. ואולם, מרגע שיש תיעוד בכתב בזמן אמת של "תלונות על הטרדות מיניות מילוליות" (כפי שעולה ממסמך קצין חינוך ראשי), יש בכך כדי להוות חיזוק לגרסת המתלוננות, שהעידו בבית המשפט באופן משכנע ואמין. זאת בפרט על רקע ההכחשה הגורפת של התובע שמעבר לאירוע בתכנית "לונדון וקירשנבאום" – לא היה דבר.

ב. מגע פיזי באיברי גוף שונים

"היה מניח יד על הגב התחתון, על הירך, מלטף את השיער" (מפי "דנה"); "כל פניה אלי תמיד כללה מגע – יד על הכתף, הירך הפנימית, המותן. זה פשוט חרפן אותי" (מפי "ספיר").

91. גרסתו של הופשטיין היא שאינו זוכר כי נגע במתלוננות, וכי ככל שאכן היה מגע הוא נעשה בחלקי גוף ניטרליים (יד, ברך, כתף, רגל), באגביות ובהיסח הדעת ותוך כדי ביצוע העבודה השוטפת וללא כל כוונה מינית (פרוטוקול 2, עמ' 174, שו' 10; עמ' 182, שו' 1).

92. מנגד, המתלוננות העידו בתצהיריהן על מגע חוזר מצד התובע ולא על נגיעות אגביות, וחזרו על הדברים גם בעדויותיהן בבית המשפט. "ספיר" העידה על נגיעות שאירעו כשהו יחד בדסק החדשות (פרוטוקול 2, עמ' 255, שו' 15-20). "דנה" העידה ש"מספר רב מאוד של פעמים שהוא היה מניח עליי ולוחץ את היד על הירך. למה? אין סיבה, אין הקשר. דיברנו? לא, לאו דווקא. הוא היה רוכן מעליי כדי לערוך משהו במחשב שלי בלילה במקום שהוא היה עורך את זה במחשב שלו. הוא היה יכול ללטף לי את השיער אם הוא היה פונה אלי. למה? היה יכול להניח עליי מספר לא מבוטל של שניות את היד על הכתף שלי, סתם, אין שום הקשר" (פרוטוקול 2, עמ' 278, שו' 18-23), וגם: "הופשטיין נגע בי באופן לא רצוני מספר רב מאוד של פעמים בהזדמנויות שונות באופן שבו לא רציתי, פלש למרחב האישי שלי" (עמ' 271, שו' 29).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

93. אשר לטענת התובע כי בהודעת הדואר האלקטרוני ששלח דקל ללשכת קצין חינוך ראשי נכתב בתיאור התלונה כי "נגע באחת מהן בברך כשביקש ממנה להשיג מישהי בטלפון" וכי הדבר מלמד שפרט לכך לא עלתה כלפיו בזמן אמת טענה למגע חוזר ונשנה – איני מקבלת אותה.

ראשית, ספיר העידה כי היא לא שוחחה בעצמה עם דקל ו"מה שנכתב פה על ידי ירון דקל עבר כמה וכמה גלגולים ולא ממקור ראשון ממני" ו"זה לא נגיעה פעם אחת בברך, זו נגיעה בירך וזו נגיעה בברך וזו נגיעה ביד, זו נגיעה בכתף ובאופן כללי זו אווירה לא נעימה ולא ראויה. חיילת בת 19 שפשוט אני לא יכולתי לבצע את העבודה שלי ולא רציתי לבוא לצבא" (עמ' 242, שו' 21-28). וגם: "אני מתייחסת למייל של ירון דקל ואומרת, הוא לא שמע מאתנו ממקור ראשון את האירועים, הוא שמע משחורי, ששמע מאתנו, בוא נחשוב שהפרטים לא מדויקים ואין צורך להשוות בין הגרסה שלי, שהחוויה שלי בגוף ראשון, לבין מה שירון דקל שמע מדן שחורי" (עמ' 243, 7-10). גם "דנה" השיבה בחקירתה הנגדית כי דקל לא שוחח עמה בזמן אמת וכי מה שנכתב על ידו לא משקף נכונה את הדברים (עמ' 268, שו' 33).

שנית, גרסתן של המתלוננות על מגע חוזר נתמכת גם בראיות שהוגשו מזמן אמת: שיפר – שכאמור נתתי אמון רב בעדותו בבית המשפט – העיד שהן התלוננו בפניו על כך שהתובע "נוגע בהן שלא לצורך". דקל בשיחת הבירור עם התובע הציג לו תלונות של חיילות וחיילים על כך שהוא "מרבח לנגוע בהם" ושחורי הוסיף ש"בכל פנייה [...] זה מלווה במגע, וזה גורם לחלק מהחיילים והחיילות להרגיש לא בנוח" (עמ' 55-56 למוצגי התביעה). מהתמליל אף עולה כי הם הדגימו לו בשיחת הבירור את סוג המגע שעלה בתלונות החיילים וכי נערך ביניהם שיח שעסק בסוג הנגיעות כשדקל מבהיר לתובע: "אז צריך להיות לא כזה, ולא כזה" (עמ' 60 למוצגי התביעה). אף ממסמך סיכום השיחה הפיקודית שנערכה לתובע אצל קצין חינוך ראשי עולה כי הוצגו בפניו טענות על מעשים שמיוחסים לו ולא רק על אמירות מילוליות. באותה שיחה התובע הכחיש את מה שיוחס לו ו"ציין כי הדברים שהיו כתובים שלכאורה עשה מהווים את ההפך הגמור מאיך שהוא נוהג ופועל [...] וכן אינם אפשריים מבחינה טכנית". באותה שיחה הוא הכחיש אף את "הסיטואציות המתוארות". אם כן, הרי שמתוכן מסמך סיכום השיחה הפיקודית עולה שהוצגו לתובע תלונות על מעשים שיוחסו לו ולא רק על אמירות מילוליות.

94. אף טענת התובע כי תוצאות הבירור העלו שלא קרה דבר, אינה נכונה – כפי שעולה ממסמך סיכום השיחה הפיקודית. הסיבה שלא נפתחה חקירה ולא החל הליך משמעותי נגדו נובעת, כעולה מהמסמך, מבחירת החיילות לא להגיש תלונה במשטרה (סעיף 5 למסמך). קצין חינוך ראשי מבהיר כי הוא אינו מכריע מי צודק אינו נוקט עמדה או צד, תוך שנכתב שם כך:

רואה לנכון להבהיר לאבנר כי מצפה מכל אזרח עובד צה"ל [...] לנהוג בכבוד לאנשים בסביבתו, תוך גילוי רגישות גבוהה בכל הקשור להקשרים המיניים, שכן הטרדה מינית הינה קו אדום בארגון.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

עו"ד ציין קח"ר כי חיילות ועובדות צריכות להרגיש בנוח בסביבת שירותן ולא להרגיש מוטרדות או מאוימות בכל אופן שהוא מהמשרתים או העובדים בסביבתן.

לפיכך הדגיש כי בכל מקום שיש ספק – אין ספק, ואל לנו לעשות שום דבר שעלול להתפרש בצד השני כהטרדה מינית.

95. תמליל הריאיון שנערך עם המתלוננות על ידי פוליטיקלי טרם פרסום הכתבה מציג תמונה דומה. כך, בריאיון שנערך עם "ספיר" היא שיתפה ביוזמתה בדברים על התובע, ללא הכוונה וללא שאלות מנחות: "אני פשוט אשפוך את מה שיש לי... בתכלס אספר לך את הסיפור הכי גדול וזה היה אבנר הופשטיין... כל פעם שרצה להגיד לי משהו זה כלל מגע. או שהוא שם לי יד על הכתף או על הירך הפנימית, ככה פשוט כשהוא אומר לי "תגידי..." ותוך כדי נוגע לי בירך אן בכתף או במותן וזה פשוט באמת חירפן אותי [...]" גם אם המשקל שיש לתת לתמליל הוא חלקי – יש בו כדי להוות חיזוק נוסף למכלול הראייתי שהוצג.

96. אשר לטענה כי המתלוננות לא הגישו תלונה בזמן אמת, וכי בזמן אמת לא הוצגה לתובע הגרסה שמעלות כיום המתלוננות – בעדותן בבית המשפט הסבירו המתלוננות בצורה משכנעת מדוע חששו להגיש תלונה ומדוע רצו להשאיר את הדברים בטיפול ממוקד מבלי שזה יתפוס נפח: "בזמנו א', לא היה לי את הביטחון העצמי או את הבגרות שיש לי כיום בתור בן-אדם בוגר שמדבר. בתור ילדה בת 19 שא. חיילת, ב. רצתה לעבוד בתקשורת והעתידי שלה להיות בתקשורת, אני לא רציתי לעורר מהומה, אני לא רציתי לעשות מזה עניין, לא רציתי שדברים יהיו סביבי, שיהיה עליי כתם, רציתי לסגור [את] זה בדלתיים סגורות, רק רציתי שזה ייפסק" (עמ' 249, ש' 16-20); וגם "לא רציתי לסכן את העתיד שלי, לא רציתי שזה עוד יותר יתרחב, [...] לא רציתי שעוד ידעו. אני הייתי בת 19, רציתי קריירה בתקשורת, לא רציתי להיות מעורבת בדבר הזה ושיהיה כתם על שמי כי באותה תקופה אם בחורה הייתה מתלוננת היא הייתה שורפת את עצמה. לא רציתי לשרוף את עצמי בגיל 19" (עמ' 252 שו', ש' 1-8). תמיכה לדברים אלו מצאתי בריאיון שנערך עם "ספיר" טרם פרסום הכתבה: "לא ביקשתי לפתוח תלונה, רק רציתי שהבנאדם, אולי לאפס אותו טיפה, היה אזרח חדש לא עבד עם חיילות... רציתי שרק יעשו לו שיחת איפוס ש"אחי לא מתאים שתדבר ככה עם חיילים בני 18 ולא מתאים שאתה נוגע בחיילות".

ההסבר של המתלוננות שבמועד התרחשות האירועים הן ביקשו שהפרשה תטופל אופן נקודתי ומצומצם, ולצורך כך הסתפקו בשיתוף גורמים בתחנה כי התובע "נוגע בהן שלא לצורך" על מנת שהעניין יטופל, הוא הגיוני וסביר. לכן איני מקבלת את טענת התובע שיש בכך כדי לפגום במהימנותן.

97. אשר לטענה כי "ספיר" ציינה בריאיון עם פוליטיקלי כי חששה ש"יגידו לה שהיא מגזימה" ו"דנה" שאלה את שטייף בזמן אמת האם זו הטרדה מינית – אין בכך כדי לפגום במהימנותן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

"ספיר" בעדותה הסבירה שהייתה אז חיילת צעירה בת 19 וכי "זה היה לפני me too, זה היה לפני שהייתה אווירה שבה הייתה הנכחה של הטרדות מיניות ואווירה מינית שלא לצורך, לא הייתה בסדר במקום עבודה [...] אבל היום במבט של בן-אדם סביר, בן 28 עוד מעט, אני יכולה להגיד שאכן כל מי שהיה שם ומסתכל מנקודת מבט של 2024 היה אומר שזה לא סביר לחלוטין" (עמ' 2, 244-6). התנהגותן של המתלוננות בזמן אמת, בשים לב גם להסברים בחקירה הנגדית, נחזית להיות התנהגות טבעית של נערות צעירות שחוות מעשים שתוארו.

אין אפוא ממש בטענת התובע בסיכומיו, כי התנהלות המתלוננות מבטאת הכרה בכך שהפעולות מצדו נעשו בהיסח דעת ושהן אינן בעלות אופי מיני. בהקשר זה חשוב להזכיר את פסיקת בית המשפט העליון שהכירה בכך שיש: "ק"ו טעמים בגינם קורבן העבירה בוחר לכבש את עדותו, לעיתים למשך שנים רבות. זאת, הן בשל סיבות חיצוניות כמו פחד ולחץ סביבתי, חשש מפני היחשפות לציבור וחשש מפני הקושי הכרוך בהליכי החקירה והמשפט [...] והן בשל סיבות פנימיות כמו תחושות אשמה, קלון, בושה, מבוכה, עלבון, דחייה, רתיעה פנימית ולעיתים, אף אי הבנה של הקורבן כי נעשו בו דברים אסורים" (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 86 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) י' עמית (20.10.2010)).

98. לטענת התובע שהחילול התלוננו בזמן אמת רק על מגע אגבי ובהיסח הדעת בחלקי גוף ניטרליים, אין עיגון בחומר הראיות. גם אם כך התובע ראה את הדברים בזמן אמת (למרות שלטענתו אינו זוכר נגיעות) הרי שהוכח שהתלונות היו על מגע חוזר שהוא מעבר למגע אגבי וסתמי.

זאת ועוד, גם אם אקבל את טענת התובע בסיכומיו, שהמתלוננות מכירות באפשרות שלא הייתה לו כוונה מינית – מהתשתית הראייתית שהוצגה עולה כי מעשיו עברו את הגבול ממגע אגבי וסתמי למגע פולשני ומטריד. כידוע, המבחן לבחינת ההתנהגות כמטרידה הוא אובייקטיבי ויש לבחון את ההתרחשות בעיניו של האדם הסביר. "העובדה שהמטריד לא התכוון להטריד, שהוא סבר כי אין בהתנהגותו משום הטרדה, ואפילו שהאמין כי התנהגותו מתקבלת בהסכמה על-ידי הצד האחר, אין בה כדי להכריע" (עש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר, פ"ד נב(1) 650, 687 (1998)).

99. בהתאם, גם אם דקל ושחורי בשיחת הברור עמו לא ייחסו למעשיו כוונה מינית – אין בכך כדי לשנות מהמסקנה המתקבלת. בשיחת הברור, שגם לפי עדות התובע הייתה קשה ולא נעימה (פרוטוקול 2, עמ' 164, שו' 12-16; עמ' 192, שו' 26-32), דקל ושחורי שטחו בפניו תלונות שהתקבלו שחורגות ממגע סתמי ואגבי והתריעו בפניו כי עליו להיות מודע למעשיו ולהפסיק זאת. עדות פוליאק שלפיה "אין לי ספק שאבנר לא התכוון להטריד מינית את הבנות" היא חסרת ערך ראייתי. לאמיתו של דבר, עדותה דווקא מחזקת את גרסת המתלוננות. פוליאק העידה בתצהיר שהחילול התלוננו בפניה "שיש לאבנר בעיה של גבולות" (סעיף 3 ו-5 לתצהיר) ואף אישרה בחקירתה הנגדית שהתרשמה בעצמה ש"יש לאבנר בעיה של גבולות והרגלי התנהגות" (פרוטוקול 1, עמוד 13-16).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

וגם שהוא "אולי עבר איזשהו גבול מסוים בסיטואציה" (עמ' 20, שו' 17). כשהתבקשה בחקירתה הנגדית להשיב היכן התלוננו החיילות בשיחה עימה כי התובע נגע בהן השיבה: בכתף ובברך, וכשהתבקשה לדייק זאת השיבה כי התלוננו על מגע שהוא "קצת מעל הברך" (עמ' 31, שו' 32) – כלומר: בירך. ניתן דווקא להבין מעדותה של פוליטקלי שקיים פער בין תפיסת המציאות של התובע לגבי התנהגותו לבין האופן שבו מתפרשים הדברים מנקודת מבט אובייקטיבית.

מצאתי להוסיף כי לנוכח אופן הטיפול בתלונות בזמן אמת – עליו עמדתי בהרחבה לעיל – הרי שהמשקל שיש לייחס למה שסברה פוליטקלי (שיצאה לחופשת לידה ולא הייתה מעורבת בהליך הברור במרביתו) ושטייף (שערכה בדיקה לפי שיקול דעתה ופנתה מיוזמתה ל"דנה" שהעידה שהיא חשה לא בנוח עם הפנייה אליה (סע' 26 לתצהיר "דנה") – הוא נמוך.

אשר לעדות של לינוי בר גפן, שהעידה מטעמו של התובע כחברה קרובה, היא לא הייתה מעורבת באירועים באופן אישי, אין לה ידיעה אישית מה ארע, ואין לתת לעדותה משקל. אף בירנית גורן, שהעידה מטעמו של התובע, לא הייתה מעורבת כלל באירועים בזמן אמת ואין לתת משקל לעדותה. בחקירתה הנגדית העידה בירנית גורן כי התובע העביר לעיונה קובץ בן עשרות עמודים עם מסמכי הברור הכולל צילומי מסך ונספחים של "דיונים בתלונות או בבירורים" (פרוטוקול 1, עמ' 141, שו' 22; עמ' 143, שו' 7, 15-22, 32-27). היא העידה ש"ביקשתי ממנו מסמכים, כל מסמך שהוא הזכיר ... והוא שלח ערימה וקראתי אותה" (עמ' 144, שו' 25-27); "זה היה עשרות עמודים" (שם, שו' 4). מסמכים אלו לא גולו ולא הוצגו מטעמו של התובע ויש בכך כדי לפעול לחובתו. אני ערה לטענת התובע בעניין זה שהועלתה בסיכומי התשובה מטעמו (סע' 33) אך לא מצאתי בה ממש לנוכח דבריה הברורים של גורן בחקירתה הנגדית כי התובע העביר לעיונה מסמכים רבים מהליך הברור.

100. לסיכום חלק זה, אני מקבלת את גרסת המתלוננות כפי שפורטה בתצהירי העדות מטעמן ובעדויותיהן בבית המשפט.

ג. ביצוע תנועה של אוננות במהלך שידור

"יום אחד, טוענת דנה, היא ראתה את הופשטיין עושה תנועות של אוננות במהלך השידור".

101. לטענת הופשטיין מדובר על אירוע בודד שארע בעת ששהו בדסק החדשות ושודר ברקע "אייטס" על שפיכה נשית בתכנית "לונדון וקירשנבאום" ובתגובה ל"אייטס" הוא עשה תנועה כלפי הטלוויזיה. בניגוד לגרסה זו, התשתית שעולה מחומר הראיות היא אחרת. שתי המתלוננות העידו כי אירוע ה"אייטס" בתכנית אינו קשור כלל לתלונתן על תנועה מגונה וכי מדובר באירועים שונים (פרוטוקול 2, עמ' 263, ש' 24-33). כשספיר נשאלה על כך היא השיבה באופן עקבי, רהוט, ונחרץ כי מדובר בשני אירועים שונים (פרוטוקול 2, עמ' 236-237): "זה היה מעבר לאייטס שהיה" ו"יש שני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

מקרים [...] גם על אייטס אוננות נשית וגם היה עוד אירוע בתוך האולפן שאני יכולה להגיד שהתובע ממש בא ועשה ככה מול הפרצוף שלי [...] תנועה של אוננות באוויר". לשאלת בית המשפט השיבה "שזה היה באמצע שידור והמראה הוויזואלי מאוד זכור לי" ונתנה מענה מפורט היכן היא עמדה והיכן עמד התובע, באיזה מקום בתחנה ובאיזה שעה זה ארע (עמ' 237, שו' 1-9). כשנשאלה על האייטס בתכנית "לונדון וקירשנבאום" תיארה כי "היה דיבור על אוננות נשית, על שפיכה נשית. זה היה אייטס ברקע של הטלוויזיה שטלוויזיות רצות והתובע נורא הנכיח את השיח ונורא הפנה את תשומת לב הנוכחים בדסק לאייטס, יצר על זה שיחה". כשנשאלה האם באותו אירוע נעשתה תנועה מצדו השיבה ש"התנועה שאני זוכרת באופן ספציפי הייתה באולפן" (כלומר, באירוע אחר – ע.נ.ב.) וכי סביב ה"אייטס" היה "הרבה דיבור נוכח והרבה דיבורי גסויות בעניין".

102. גרסה זו עולה בקנה אחד עם תצהיר שיפר ועם עדותו בבית המשפט שתיאר כי המתלוננות התלוננו על כך שהתובע עשה "תנועה גסה לכיוון מבושיו" והעיד בצורה מעוררת אמון ומשכנעת ש"את התנועה הגסה אני זוכר גם אחרי 8 שנים" (פרוטוקול 3, עמ' 229, שו' 20-23). אף בהודעת הדואר האלקטרוני ששלח דקל לקצין חינוך ראשי בזמן אמת הוא מתייחס לתלונה על תנועה מגונה, בנפרד מתלונה על ה"אייטס" בערוץ 10. ראיות אלו מחזקות את גרסת המתלוננות כי מדובר בשני אירועים שונים – "אירוע התנועה המגונה" ו"אירוע האייטס בתכנית לונדון וקירשנבאום".

103. אשר לטענת התובע כי קיים פער בין הטענה ל"תנועת אוננות" לטענה על "תנועה גסה שביצע לכיוון מבושיו" – גם אם קיים הבדל בין שני התיאורים, מדובר בהבדל קל, שאינו נוגע במהות, הואיל והתיאורים עוסקים במעשה דומה. הפסיקה הכירה באפשרות של אי דיוקים וסתירות שנובעות מחלוף הזמן (שמונה שנים במקרה זה) ו"מטיבו של המין האנושי שאינו בעל זיכרון של מחשב או רובוט" (ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 137 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז) מ' נאור (10.11.2011)).

אשר למקום ההתרחשות של האירוע – כפי שעלה מעדותו של שיפר ומהתמונות והסרטון שהוצגו בדיון ההוכחות, החלל של אולפן ה' צמוד וממוקם ברצף לקונטרול, ו"דנה" אישרה בחקירתה שבמונח "אולפן ה'" היא מתכוונת גם לקונטרול הצמוד אליו (עמ' 265, שו' 25), מכל מקום, גרסתו של התובע כי האירוע היחיד שאירע היה בדסק החדשות בזמן שידור האייטס בתכנית לונדון וקירשנבאום נסתרה, ומחומר הראיות עולה כי התובע עשה תנועה מגונה באירוע אחר.

104. אשר לטענת התובע בסיכומיו, כי בתצהיר של המתלוננות אין עובדות או הקשר של אירוע, וכי כאשר אדם עובר אירוע טראומטי הוא זוכר פרטים שנחרטו בזיכרונו – המתלוננות בחקירתן הנגדית הציגו גרסה מפורטת הכוללת תיאורים מדויקים, והן הותירו עלי רושם חיובי ונתתי בגרסתן אמון. אשר לטענה כי מדובר ב"גרסה מתפתחת", שפורטה לראשונה בעדות בבית המשפט וכי הגרסה אינה מתיישבת עם לוחות הזמנים ועם המועדים שבהם "דנה" חפפה את "ספיר" – בתי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

המשפט הכירו בנסיבות שגורמות לעדות מתלוננות בעבירות מין להתאפיין בכך "שהדברים מתערבבים זה בזה, קיים חוסר בהירות בשאלה מה קדם למה, מה בדיוק נאמר בשלב זה או אחר על ידי מי מן הצדדים וכיוצא בכך" וכי "לא ניתן לדרוש כי תלונה מסוג זה תהיה מסודרת, כרונולוגית, מתועדת, בנויה לתלפיות כאשר בין האירועים השונים קיים רצף הגיוני שניתן לעקוב אחריו" (ע"פ 9806/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (8.1.2007)). אם כן, איני זוקפת לחובתן את העובדה שעדותן בבית המשפט הייתה מפורטת ומלאה יותר מזו שהובאה בתצהיר מטעמן ואת אי הבהירות המסוימת בנקודה האם האירועים אירעו במועד החפיפה, או לאחריה. מכל מקום, נראה כי אף התובע אינו חולק על כך שהוא עבד לצד שתי המתלוננות והסתירות עליהן הצביע התובע אינן מהותיות ואינן פוגמות ברצף האירועים הכולל.

105. מצאתי להוסיף לפני הסיום כי איני מקבלת את הניתוח שעורך התובע בסיכומיו בסעיף 37 (על תתי סעיפיו) ואת הטענה כי המתלוננות תיאמו ביניהם גרסאות ותכננו לבצע בו "סיכול ממוקד". "דנה" בחקירתה הנגדית אמנם אישרה כי שוחחה עם "ספיר" לפני שהתקיים הריאיון עמה, אולם לא אישרה ש"ספיר" שיתפה אותה בתוכן הדברים שאמרה למראיינת אלא רק שהן שוחחו על כך ששתיהן קיבלו פניות להתראיין (עמ' 259, שו' 19-33). כשנשאלה פעם נוספת האם: "יכול להיות שהיא ספירה לך" השיבה: "יכול להיות שלא" (עמ' 260, שו' 1-2).

106. זאת ועוד, מחומר הראיות לא עלה מניע למתלוננות בגינו יעלילו על התובע את הדברים, ידבקו בגרסה זו כעבור שנים, ויעלו זאת מיוזמתן בפני התחקירנית של פוליטיקלי בריאיון שערכה עמן כעבור כשש שנים ממועד התרחשות האירועים. הטענה כי התובע נזף ב"דנה" במקרה אחד וזה מסביר את רצונה לפגוע בו, אינה טענה רצינית דיה לצורך ביסוס מניע לתלונה כה חמורה, מה גם שאינה מסבירה את התלונה של "ספיר" (שהיא נפרדת משל "דנה" ועומדת בפני עצמה).

איני מקבלת את הטענה כי יש לתת משקל נמוך לדברים של "ספיר" הואיל והריאיון עמה היה בעילום שם והיא סברה שלא תידרש לתת דין וחשבון ולכן הפליגה בתיאורים לא נכונים. ראשית, בהעדר מניע ההיגיון מלמד שהיא לא שיקרה במכוון, והעלילה דברים חמורים על התובע, רק בגלל שהריאיון עמה התקיים בעילום שם (וזאת בחלוף שנים ממועד התרחשות האירועים ומיוזמתה). המסקנה שגוזר התובע אף סותרת את בחירתה לבוא ולהעיד בהליך ואת החשיפה הכרוכה עבורה בכך (גם אם מוטל על שמה בהליך צו איסור פרסום, יש בבחירה לבוא ולהעיד חשיפה). אשר להסבר שנתן התובע בסיכומי התשובה מטעמו (סעיף 25) לשיקולים שהניעו את המתלוננות להעיד בבית המשפט – הוא אינו משכנע ואינו מגובה.

כך אף התיאוריה שמציג התובע בסיכומיו כי לאחר ש"ספיר" נתנה "דרור ללשונה" בשיחה עם התחקירנית של פוליטיקלי, היא פנתה ל"דנה" שתגבה אותה מול התחקירנית – וכי "דנה"

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

בשיחה עם התחקירנית "המצאיה המצאות" אחרי ששמעה את הפרטים מ"ספיר" רק כדי לגבות אותה – היא ספקולציה שאין לה כל עיגון בחומר הראיות.

המתלוננות התייצבו בבית המשפט, שמונה שנים אחרי האירועים, אף על פי שלא היו מחויבות לעשות זאת, נחקרו ממושכות וענו בצורה משכנעת ומעוררת אמון, על אף הקושי הנלווה להתייצב לחקירה בבית המשפט בכלל, ובעדות הקשורה לתלונות על הטרדות מיניות בפרט. כפי שהעידה "דנה" בחקירתה הנגדית: "אני לקחתי יום חופש מהעבודה שלי כדי לבוא ולהגן על מה שקרה לפני 8 שנים [...] גם עכשיו לא נעים לי, אם זה לא ברור" (עמ' 275, 3-1). בנסיבות מקרה זה, העדר המניע, לצד העדות המשכנעת כעבור שנים, תומכים אפוא במסקנה כי המתלוננות הן דוברות אמת.

107) "אני מאונן על הקיר" – כותרת הקטע העוסק בתובע

107. הפסיקה עמדה על כך שלכותרת שבה נעשה שימוש יש מעמד מיוחד, ויש מקרים שבהם ראוי לבחון את הכותרת בנפרד מגוף הכתבה. זאת, לנוכח מיקומה בראש הפרסום, גודל האותיות והדגשתן, ומכיוון שלעיתים הקוראים מדלגים על הכתבה וקוראים את הכותרת בלבד. ו"אם נוצר רושם מסוים בתחילתה של כתבה, הוא לא יימחק על נקלה על-ידי דברים אחרים המופיעים בהמשכה" (עניין **חברת החשמל**, 354). על ייחודיותה ומעמדה של הכותרת, שהיא לעיתים כ"חי הנושא את עצמו" שראוי כי במקרים מסוימים תבחן במנותק מגוף הכתבה ראו: ע"א 5653/98 **פלוס נ' דינה**, פ"ד נה(5) 865, 876 (2001); אורי שנהר **דיני לשון הרע** 213 (מהדורה שנייה התשפ"ד-2024).

108. בעניין **ע"א דיין**, השווה המשנה לנשיאה כב' השופט א' ריבלין בין קדימון ("פרומו") לכותרת המופיעה בראש כתבה בעיתון, ועמד על מאפייניה הייחודיים:

קוראים רבים קוראים קריאה סלקטיבית – מדלגים על הכתבות עצמן וקוראים רק את הכותרות העיקריות בעיתון. טעם נוסף קיים במקום שבו הכותרת יוצרת רושם שונה מהרושם הנלווה לכתבה, שאז, לעיתים, אף אם הכתבה מציגה תמונה מאוזנת – לא יהיה די בכך כדי לשנות את הרושם הראשוני שיצרה הכותרת. אם כך לעניין כותרת המופיעה בצמוד לגוף הכתבה – קל וחומר לעניין הפרומו, המשודר במנותק מתוכן הכתבה, וצופים רבים ראו רק אותו (ע"א **דיין**, עמ' 466, האסמכתאות הוסרו).

וראו גם: חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר, בועז שנור, **דיני לשון הרע - הדין המצוי והדין הרצוי** עמוד 206 (מהדורה שנייה מורחבת, 2019):

בעת פרשנותה של ידיעה עיתונאית והגדרת המסר העולה ממנה יש ליתן משקל ניכר לאמור בכותרת, ולעיתים אף לבחון את הכותרת בנפרד מגוף הידיעה. הטעם לכך הוא שהכותרת מושכת במיוחד את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

תשומת ליבו של הקורא או הצופה, ולעיתים הוא נחשף אליה ואליה בלבד, ולפיכך מסר מתון יותר בגוף הידיעה אינו מפיג את הרושם שיצרה הכותרת. ככל שגודלה הפיזי של הכותרת רב יותר, ככל שניסוחה בוטה יותר, וככל שתוכנה שונה יותר מן האמור בידיעה עצמה, כך גוברים לשיטתה של הפסיקה, ייחודה ומשקלה הפרשני.

109. בעניין עזור נקבע שאין הצדקה לבחון את כותרת המשנה בנפרד מהכתבה. נקבע כי הכותרת אינה בולטת במיוחד, מתייחסת לסכסוך בין הצדדים, אינה מנוסחת באופן פוגעני וכי מהכתבה מובן ההקשר שהוצג בכותרת (שם, בפסקה 28). בת"א (מחוזי י-ם) 2528/00 קרפין נ' מעריב הוצאת מודיעין בע"מ פסקאות 32-33 (28.11.2002) בית המשפט המחוזי קבע שמתקיימים יסודות עולת לשון הרע בכותרת. בית המשפט שם דגש על הפער ואי ההתאמה בין הכותרת של הכתבה לבין תוכן הכתבה, על כך שניסוחה אינו משתמע לשתי פנים, היא אינה משקפת את האמור בגוף הכתבה עצמה, היא גדולה באופן יחסי מגוף הטקסט וצבועה בצבע אחר.

110. יישום אמות מידה אלו בעניינו מביא למסקנה כי קיימים טעמים המצדיקים לבחון את הכותרת בנפרד מגוף הכתבה – זאת לנוכח מאפייניה במקרה זה: גודל האותיות, מידת הדגשתן והביטוי שנבחר שלשונו בוטה והוא מושך את העין. אמנם מדובר בכותרת משנה, ולא בכותרת ראשית, והיא ממוקמת באמצע הכתבה ולא בפתיחה – אולם היא פותחת ומתארת את החלק שעוסק בתובע, ולנוכח סגנונה ניתן להניח שהיא יצרה עניין בקרב הקוראים.

111. עולה אפוא השאלה אם עומדת לנתבעות 1-3 הגנת האמת בפרסום בגין הכותרת. לדעתי, התשובה לכך שלילית. נקודת המוצא היא כי נתתי אמון בגרסת "דנה" כי התובע אמר לה את המשפט האמור או לכל הפחות כי זו דוגמה להערה בוטה שהיה מעיר בנוכחותה. מקריאה של הכתבה כמכלול ניתן להבין את ההקשר שבו נאמר המשפט, וכי מדובר בדוגמה לסגנון דיבור שאפיין את התובע של אמירת "הערות לא לגיטימיות". לעומת זאת קריאת הכותרת כמו שהיא במנותק מגוף הכתבה לא בהכרח מאפשרת להבין את ההקשר של המשפט, והרושם שעלול להיות מובן אצל הקורא הסביר מקריאת הכותרת בלבד כי מדובר בתיאור עובדתי גרידא של פעולה שביצע התובע. אם כן, בעוד שהוכח במידת ההסתברות הנדרשת הגנת אמת בפרסום ביחס לאמירת הערות לא לגיטימיות ובוטות – לא קמה הגנת אמת בפרסום לכותרת כשהיא נבחנת במנותק מהכתבה כולה.

ז. סיכום ביניים

112. לסיכום חלק זה: מן המקובץ עולה שבוססה הגנת אמת בפרסום בנוגע לכתבה שפורסמה והוכחה גרסת המתלוננות על מעשים ואמירות מטרידים שחוו מצד התובע, ברמת ההסתברות הנדרשת במשפט האזרחי. מנגד, מצאתי כי לא מתקיימים התנאים למתן הגנת אמת הפרסום לכותרת הקטע. כעת אבחן אם לנתבעים 1-3 עומדת הגנת "עיתונות אחראית" בגין הכותרת. למען הזהירות, אתייחס בקצרה ליישומה של הגנה זו אף ביחס לכתבה כולה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

ח. הגנת "עיתונות אחראית"

ח(1) התשתית הנורמטיבית

113. הגנות תום הלב, המנויות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, נועדו לחול במקרים שבהם קיים אינטרס ציבורי המצדיק הגנה למפרסם גם בביטויים שאינם אמת (שנהר, 449) לצורך העמדת הגנת תום הלב, על המפרסם להוכיח כי הפרסום נעשה על ידו בתום לב וכן כי אחת הנסיבות המפורטות בחוק מתקיימת.

114. סעיף 15(2) לחוק מקנה הגנה לאדם שעשה פרסום בתום לב בנסיבות שבהן "היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום". בית המשפט העליון הכיר בהוראה זו כמקימה "הגנת עיתונאות אחראית" שהיא הגנה שפותחה בפסיקה (עניין דנ"א דיין). נקבע כי לאור החשיבות שיש לחופש הביטוי ולקיומה של עיתונות חוקרת ועצמאית בחברה דמוקרטית "ראוי להבטיח את התקיימותה של עבודה עיתונאית אחראית על מנת שפרסומים בעלי ערך רב לציבור יראו אור. דברים אלה נכונים אף מקום שמדובר בפרסום שלא הוכחה אמיתותו באופן שיזכה את המפרסם בהגנת אמת הפרסום" (עניין דנ"א דיין, 725). על המעמד המיוחד של אמצעי התקשורת בדיני לשון הרע ראו: שנהר, 105.

115. בית המשפט העליון עמד על החשש בהרתעת יתר שתוביל ל"אפקט מצנן" ולכך שלא יפורסמו פרסומים עיתונאיים נכונים ובעלי חשיבות ציבורית. עוד עמד בית המשפט העליון על כך ש"גם מפרסם שפעל באופן אחראי וזהיר, עשוי לגלות לאחר הפרסום ובדיעבד, כי נפלה טעות בידו וכי הפרסום למעשה אינו בגדר אמת" וכי "בהיעדר הגנה מפני אחריות בגין לשון הרע, עשוי מפרסם סביר ורציונלי להגיע למסקנה שפרסומו של מידע שאמיתותו לא קיבלה גושפנקה משפטית, מהווה סיכון שאין הוא מוכן ליטול על עצמו. זאת גם אם המידע נבדק באופן זהיר ושקול" (שם, 725-726). בהתאם, נקבע שהמפרסם יזכה להגנה אם פעל באופן זהיר ואחראי, גם אם בדיעבד יתברר שהפרסום אינו בגדר אמת.

101. בעניין ע"א דיין עמד כב' השופט ע' פוגלמן (כתוארו אז) על שורת מבחנים לא ממצים לבחינת תחולת ההגנה (שאומצו בדיון הנוסף – עמ' 738). תוך שנקבע כי הבחינה תעשה על רקע הנסיבות הפרטניות של כל מקרה וכי יש לבחון את פעולות המפרסם, ואת אופן פרסום הידיעה לציבור הרחב.

בכל הנוגע לפעולות המפרסם קודם לפרסום נקבע כי יש לתת את הדעת לפרמטרים הבאים: האם המפרסם הסתמך על מקורות ומידע מהימנים ורציניים. ככל שמדובר במקורות רבים יותר, ובלתי תלויים האחד במשנהו, תגבר אמינות המצג העולה מהם; האם המפרסם נקט אמצעים סבירים כדי לאמת ולברר את העובדות שבפרסום – במסגרת פרמטר זה יש לבחון אם המפרסם ביקש תגובה מוקדמת טרם הפרסום ממי שעלול להיפגע ממנו, מתוך הנחה שיש בידיו מידע שעשוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

לאשש או לסתור את הפרסום; אם למפרסם אמונה סובייקטיבית בדבר נכונית ואמיתות הפרסום ואמונה בדבר חובת הפרסום (ע"א דיין, 491-492).

בכל הנוגע לאופי הפרסום עצמו יש לבחון את הפרמטרים הבאים: האופן שבו מנוסח ומסוגן הפרסום ואם נקט המפרסם בלשון חד משמעית וחורצת דין; נחיצות החלק הפוגעני לפרסום; אם נעשתה פנייה מוקדמת של המפרסם למושא הפרסום וניתנה הזדמנות סבירה והוגנת להגיב לפרסום (ע"א דיין, 492-493).

116. נקבע כי המבחנים אינם מצטברים, כך שכישלון באחד מהם לא יביא בהכרח לשלילת ההגנה (עניין רגב פסקה 112 לפסק דינו של השופט נ' סולברג ופסקה 12 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) י' עמית) וכי "בחינה של ראיית הפרסום כמכלול תוך בחינת המסר הכללי על פי מהותו, נכונה גם לצורך הגנת "חובת הפרסום", לאור המבחנים הנוגעים לפרסום עצמו כמפורט לעיל" (שם, בפסקה 14 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) י' עמית).

117. בעניין רגב עמד כב' השופט (כתוארו אז) י' עמית על כך שלעיתונות החוקרת "מעמד הראוי במיוחד להגנת "חובת הפרסום", דווקא בשל התמעטותה" וכי לנוכח מאפייניה "העיתונות החוקרת מצויה בגרעין ההגנה על חופש הביטוי וככזו ראויה במיוחד להגנה של עיתונאות אחראית [...] אשר בין העיתונאות על סוגיה השונים, ניצבת לה כ"כלב השמירה של הדמוקרטיה", לא כפודל מחמד אלא כמי שלנביחתה ולנשיכתה יש השפעה אפקטיבית במגרש הדמוקרטי" (עניין רגב, פסקה 8 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) י' עמית). בענייננו הכתבה עונה להגדרת "עיתונות חוקרת" ועל כן בחינת הפרמטרים תעשה תחת מעמדה "הראוי במיוחד", כפי שהתווה בפסיקה. להרחבה נוספת על הגנת העיתונאות האחראית ומבחני העזר שגובשו בפסיקה ראו: שנהר, 542-568.

ח(2) מן הכלל אל הפרט

118. לטענת התובע בסיכומיו, הנתבעות 1-3 פעלו באופן מוטה וחד צדדי מתוך אג'נדה פמיניסטית וכשלו מלעמוד בכל התנאים המזכים בהגנת תום הלב ועיתונאות אחראית. לשיטתי, המסקנה שמתקבלת היא שונה. הואיל וקבעתי כי מתקיימת הגנת אמת בפרסום, אנמק זאת בקצרה.

119. כאמור, הכתבה עסקה בסוגיית ההטרדות המיניות בתחנה ובאופן הטיפול הלקוי בהן, כשהחלק שעסק בתובע הובא כדוגמא להתנהלות התחנה ולאופן שבו חוו המתלוננות את הטיפול בפרשה. מפאת אורכו התחקיר פורסם בשני חלקים (שתי כתבות), אורכה של הכתבה שבה מוזכר התובע שישה עמודים, והקטע שעוסק בתובע הוא כחצי עמוד (חמש פסקאות), בערך באמצע הכתבה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

120. מחומר הראיות עולה כי עבודת ההכנה לתחקיר ארכה קרוב לשנה, ורואיינו במהלכה עשרות צעירות וצעירים ששירתו בתחנה והאירועים שמפורטים בכתבה נכללו רק לאחר ששני מקורות שונים אישרו אותם. מחומר הראיות עולה כי במהלך הראיונות השונים, שמו של התובע עלה ביוזמת המרואיינות (שרואינו בנפרד) והן גוללו את סיפורן ואת מה שחוּבו באופן חופשי, רציף וללא שהוצגו להן שאלות מכוונות (באופן שדומה לחקירה ראשית) (מוצג א' למוצגי התביעה; סעיף 9 לתצהיר הנתבעת 2 וסעיף 14 לתצהיר הנתבעת 3).

121. הנתבעת 2, עורכת פוליטיקלי, העידה כי היא לא הסתפקה בראיונות שקיימה התחקירנית עם המתלוננות ושוחחה בעצמה עם המתלוננות וביקשה מהן לגולל שוב את הסיפור, ללא שאלות מכוונות והתערבות. בעדותה פירטה כי קיימה שיחות רקע נוספות "יצרנו קשר עם הרבה מאוד אנשים שעבדו בגלי צה"ל באותה תקופה [...] בקשר לסיפור של התובע" (עמ' 162, שו' 25-27) וכי: "כשיש שיחות רקע שרובן מאשרות את מה שאני מבינה מהתלונות ומעט מאוד שיחות רקע שלא מאשרות לי את זה ושתי מתלוננות שהסיפור שלהן מאוד קוהרנטי ומאוד ברור וזו מאמתת את זו באופן מאוד ברור, שתי עדויות שונות שמאמתות אחת את השנייה, המשקל הוא די ברור" (עמ' 173, שו' 12-9). היא העידה כי במהלך עבודת התחקיר שמו של התובע עלה גם מאנשים נוספים, אולם הן לא הסתמכו על כך הואיל והיה מדובר בשמועות ולא בעדות ישירה (עמ' 194, שו' 17-7), וכי לא נתקלו בעדויות סותרות על התובע (עמ' 173, שו' 22), אלא פער בין האנשים שרואיינו – חלקם הכיר את הטענות ביחס לתובע וחלקם הופתע מכך (עמ' 172, שו' 29-33). היא העידה כי הן לא התעלמו מכך, אלא ש"מתוך סך כל השיחות שעשינו, מתוך סך כל העדויות שנראו לפניי, העדויות של הבנות, שיחות הרקע ושאר ההצלבות מידע שעשיתי אני ושעשתה נועם, הגעתי למסקנה שהעדויות של אותן שתי בנות מאוד מאוד אמינות ולחלוטין יכולות להתפרסם בתחקיר" (עמ' 164, שו' 15-22).

אשר לטענה כי אין לתת אמון ב"דנה" בשל אירועים מעברה שפוגמים, לטענת התובע, במהימנותה (מוצגים 8 ו-9 למוצגי התביעה) – ראשית, הנתבעת 2 ציינה בעדותה כי הכירה זאת ולא סברה שיש לתת להם משקל לאחר ששקלה את המכלול. שנית, הדברים שיוחסו לה אינם קשורים לתלונות, לא התרחשו באותן שנים ולא מצאתי שיש ביניהם כל קשר. ולבסוף, אין בכך כדי להפוך את גרסתה ללא נכונה ואת האירועים שחוותה לבדיה – כאמור, היא העידה לפני ונתתי בדבריה אמון, שאף נתמכים בעדות נפרדת ועצמאית של "ספיר" שהעידה על דפוסי התנהגות דומים מצד התובע.

122. הנתבעת 3, מנהלת פוליטיקלי, העידה כי היא עברה באופן אישי על הכתבה טרם פרסומה והאזינה בעצמה להקלטות ווידאה כי התחקירנית לא הזכירה את שמו של התובע מראש, וש"היא לא מנסה לפתות אותן להגיד משהו" "אלא שתי המתלוננות העלו את שמו מיוזמתן" "שתייהן באופן בלתי תלוי אמרו לנו 'אני רוצה לדבר על אבנר הופשטיין'" (פרוטוקול 3, עמ' 194, 12-7).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

123. אשר לטענת התובע כי אין לראות בשתי החיילות כמקורות שונים ובלתי תלויים – איני מקבלת אותה. אמנם בזמן אמת שתי החיילות פנו והתלוננו יחד, אך העובדה כי הן עשו זאת במשותף אינה הופכת את תלונתן לאחת. כל אחת מהן סיפרה באופן עצמאי את סיפורה ואת האירועים שחוותה מהתובע באופן אישי. כך גם איני מקבלת את הטענה כי הן תיאמו גרסאות טרם פרסום הכתבה (כמפורט לעיל בסעיף 106).

124. הנתבעת 2 אישרה כי היא לא תיעדה או ערכה תרשומת לגבי שיחות נוספות שבוצעו בעניין התובע, פרט להקלטות. הפסיקה עמדה על החשיבות בתיעוד פעולות התחקיר לשם גיבושה של הגנת עיתונות אחראית. אחד מהטעמים לדרישה להקפיד על תיעוד ו"מסמוך" פעולות התחקיר שבוצעו, היא למקרה שבו המקורות לא הסירו את חסינותם, ואז "העיתונאי האחראי נדרש להיות גם ממוסמך כדי להתגונן מפני תביעות לשון הרע" (ע"א 9705/11 ברקוביץ נ' קרא פסקה 44 (21.10.2014); עניין רגב, פסקה 17). אם כן, יש לבחון את מידת החשיבות שיש לתיעוד ולהעדרו לפי נסיבות המקרה. בענייננו יש תיעוד של הראיונות שנערכו עם המתלוננות טרם הכתבה, הן ויתרו על חסינותן והעידו בבית המשפט. בהעדר מקורות שסתרו את עדותן לא מצאתי שיש לשלול את ההגנה בגין עניין זה, וזאת גם אם היה רצוי שיערך תיעוד למכלול השיחות שנערכו עם מקורות שונים לצורך הכתבה.

125. אשר לפרסום עצמו – הוא מתאר את האירועים באופן מאוזן תוך הפנייה לציטוטים של דברי המתלוננות, וברור כי הדברים נאמרים על ידן. אין בכתבה הסקת מסקנות, קביעה, או הבעת דעה של פוליטיקלי, מעבר להצגת דבריהן של המתלוננות על הפרשה ועל אופן הטיפול של התחנה בעניין. הנתבעת 3 עמדה בחקירתה הנגדית על כך שהן הקפידו לא להוסיף את חוות דעתן, ולא לקבוע מסקנות נחרצות, אלא הצגת התיאור של המתלוננות מפיחהן (עמ' 195-194, שו' 33-32, 4-1). בחקירתה הנגדית אישרה כי הטענה שפיטוריו של התובע מהתחנה נעשו על רקע פוליטי הייתה מוכרת להן, ולכן התייחסו לטענות שעלו בעניינו בזהירות. הכתבה אף מציגה את הטענה כי פיטוריו של התובע מהתחנה היו על רקע לחצים פוליטיים (שחלקם נחשף בעדויות בתיק 4000) תוך הפנייה ל"ציוץ" שפרסם התובע ברשת הטוויטר בזמן אמת בעניין זה (עמ' 196, שו' 24-23).

126. אשר לטענת התובע כי הן התעלמו מפרסומים עיתונאים אחרים שצידדו בו – לא מצאתי שיש בה ממש. העובדה שעיתונאי כזה או אחר "צייץ" את פרשנותו ומסקנותיו, אינה מחייבת גוף עיתונאי אחר "להתחשב בדבריו" או לשוחח עמו קודם לפרסום. מצאתי להוסיף כי הנתבעות 1-3 העידו כי נעשה ניסיון שלא צלח לקבל את מסמכי הבירור מגלי צה"ל ומהצבא (פרוטוקול 3, עמ' 162, שו' 13-17). מסמכים אלו הושגו בהליך זה רק לאחר שניתן צו על ידי בית המשפט שחייב את משרד הביטחון וחרף התנגדות משרד הביטחון לחשיפה. יש בכך כדי לחזק את עדותן שאותה אני מקבלת ואין לזקוף לחובתן את העובדה שהמסמכים לא היו בידן טרם פרסום הכתבה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

127. אשר לטענת התובע לפגמים שנפלו בדרישה לקבלת תגובה מהנפגע טרם הפרסום – מעיון במוצגי התביעה עולה כי הפנייה לקבלת תגובה מהתובע נעשתה במסרון וואטסאפ בשעה 10:46 בבוקר והתבקשה תגובתו עד לשעה 17:00 באותו יום (בפנייה פורטו הטענות הקונקרטיות שעלו ביחס אליו). כעבור דקות ספורות (בשעה 10:51) השיב התובע לפנייה ביקש לדעת את זהות הפונה אליו וכתב "נא לציין שם כדי שאוכל לדעת לאן להפנות את תביעת הדיבה. תביעת דיבה חמורה תוגש על כל אמירה או רמז שכזה. החמורה ביותר שאת יכולה לעלות על דעתך...". בתשובה הזדהתה הנתבעת 2 בשמה, כעורכת הראשית של פוליטיקלי, והציגה את עיקרי הכתבה. דקה לאחר מכן (בשעה 10:53) כתב התובע כך: "שלום רב, הדברים הנטענים מופרכים והוכחו כשקריים. ככל שהדברים יפורסמו, למרות הודעתי זו, אגיש תביעה בגין הנזק העצום שתנסו לגרום לי!" (תגובה זו נכללה במלואה בכתבה). כעבור כארבעים דקות, בשעה 11:32 שלח התובע מכתב התראה מעורר דין.

לתובע הייתה אפשרות לשתוח במענה לפנייה אליו את גרסתו, לתובע הייתה אפשרות להציג חומרים שהיו בידיו מזמן אמת (כמו תמליל השיחה עם שחורי ודקל, ואסופת המסמכים שהציג לבירנית גורן), הייתה לו גם אפשרות להפנות את הנתבעות לשוחח עם אנשים נוספים שעשויים לשיטתו להציג תמונה אחרת, והייתה לו אפשרות לבקש שהות נוספת למתן תגובה אם נדרשה לו – אולם הוא לא עשה כן, אלא איים בתביעת דיבה ומהתגובה שלו ניתן היה להבין כי אין לו כוונה להגיב באופן ענייני ולתת גרסה מפורטת מעבר.

עורכת פוליטיקלי העידה כי היו מקרים בעבר בהם דחו או שקלו בשנית פרסום, לאחר שקיבלו תשובה מפורטת ממושא הפרסום, טרם הפרסום (עמ' 174 שו' 22-29; עמ' 177, שו' 29-33) והסבירה כי מאחר שבחר לא להציג את גרסתו במענה לפנייה אליו, אלא לאיים בתביעה מבלי שניתן מענה ענייני לדברים – היא בחרה שלא להיענות לאיום (עמ' 174, שו' 17-11). תשובה דומה השיבה מנהלת פוליטיקלי כשנשאלה על כך: "הוא יכול לבחור להתייחס לדברים בצורה יותר מהותית, הוא יכול לבחור להגיד 'הינה הנרטיב שלי, אני אשמח להיפגש אתך, הינה המסמכים שיש לי לדעתי צריכים לגרום לכם לפקפק במה שמעתן', במקום זה הוא בחר להגיד אני אתבע אתכם, אוקיי, בסדר, זכותו, מה אני אעשה" (עמ' 193, שו' 25-22).

בענייננו, התנהלות התובע, המהירות שבה הגיב לפנייה, שעולה ממנה שהטענות כלפיו מוכרות לו, ומשלוח מכתב עורך דין, מלמדים כי היה בידיו זמן לתת תגובה עניינית לו היה חפץ בכך. אם כן, הרי שאיני מקבלת את הטענה כי בנסיבות מקרה זה זמן התגובה שניתן לו אינו מספק (וראו האמור בעניין רגב, כי יש מקרים שבהם זמן תגובה קצר יספיק למושא הפרסום בפועל כדי להעביר את תגובתו, בפסקה 28 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) יי עמית).

בעניין ע"א דיין עמד כב' השופט (כתוארו אז) עי' פוגלמן על כך שהדרישה לפנות לקבל את התייחסות הנפגע אינה נובעת אך מהגינות, אלא ש"ברגיל, בידיו של הנפגע יהיה המידע הטוב ביותר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

ביחס לדברים המיוחסים לו" (שם, 492). בענייננו הוכח כי היו בידי התובע חומרים נוספים מזמן אמת, והבחירה שלו לא להציג את גרסתו כשפנו אליו ולא לחשוף את המידע שהיה בידי מזמן אמת ואף לא להפנות את הנתבעות לגורמים נוספים – יש בה כדי לשלול את הטענה כיום כי הנתבעות הפרו את חובתן המקצועית עת לא פנו מיוזמתן לגורמים נוספים ספציפיים שהתובע טוען בסיכומיו שהיה מקום לשוחח עימם.

אשר לטענה בעניין משלוח מכתב ההתראה בחתימת עורך דין טרם הפרסום – אין מחלוקת כי מושא לפרסום רשאי לפעול כך (אם כי אני כשלעצמי סבורה כי תגובה עניינית ומפורטת עדיפה). מכל מקום, קבלת עמדה כי יש לעצור את הפרסום עם קבלת מכתב מעורך דין עלולה לגרום לאפקט מצנן, לריבוי תביעות ולפגיעה בחופש העיתונות ובחופש הביטוי, בפרט בעיתונות חוקרת – ואינו מקבלת אותה.

אשר לטענת התובע למיקום התגובה – ההחלטה היכן למקם את התגובה נתונה לשיקול דעת העורך. במקרה זה ההחלטה למקם את כל התגובות שהתקבלו יחד בסוף הכתבה, היא סבירה ולא מצאתי כי מתקיימים טעמים לקבוע כי נשללת ההגנה מטעם זה. כך גם לא מצאתי ממש בטענה כי נפל פגם בכך שבמסגרת התגובה מטעמו שצוטטה בכתבה לא נכללו דברים שנכתבו במכתב ההתראה ששלח בא כוחו (התגובה שלו לפרסום כפי שהועברה במסרון לעורכת פוליטיקלי שולבה במלואה, ובמכתב ההתראה לא נכללה גרסה פוזיטיבית או התייחסות קונקרטית לטענות כלפיו).

128. אשר לטענות התובע כי פרסום שמו שולל את חזקת תום הלב. ראו האמור לעיל בשאלת העניין הציבורי בפרסום שם התובע. יש להוסיף כי ניתן לראות בהחלטה על פרסום השם בנסיבות מקרה זה כנופלת במרחב העריכה שיש להותיר לתקשורת שכן "כידוע, דרישת תום הלב מציבה סטנדרט של סבירות ולא של שלימות" (עניין **חמדני**, פסקה 118 שם עמד בית המשפט המחוזי על המרחב שיש להותיר לעיתונאים, במיוחד בשיקולי עריכה, והחשש מהחמרה שתוביל לאפקט מצנן). הנתבעות 2 נשאלה על כך בחקירתה הנגדית הבהירה כי שאלת פרסום השם נשקלה על ידן (כמו גם ביחס לחשיפת שמות אנשי התקשורת הנוספים שעלו בכתבה) (פרוטוקול 3, עמ' 181). השיקולים שנשקלו והחלטה שהתקבלה מצויים בטווח שיקול הדעת של העורכת בנסיבות מקרה זה ואין מקום להתערב בהם ולשלול את ההגנה, גם אם ניתן היה להגיע להחלטה אחרת.

129. אעבור כעת לבחון אם עומדת לנתבעות 1-3 הגנת תום הלב ביחס לכותרת המשנה – כאמור בפתח הקטע שעוסק בתובע מופיעה כותרת המשנה "אני מאונן על הקיר". מדובר בציטוט מדברי "דנה" בריאיון המקדים שנערך עמה, והוא לא נוסח על ידי הנתבעות 1-3. אני ערה לכך שהוא נאמר רק על ידי "דנה", אולם מרגע ששתי המתלוננות הציגו גרסה דומה על שימוש בשפה גסה ומטרידה, אין בעובדה שרק "דנה" הזכירה ביטוי זה בריאיון המקדים עמה, כדי להפוך את ההחלטה לעשות בו שימוש בכתבה ללא סבירה. עם זאת, מבין כל הביטויים שמופיעים בכתבה מפי המתלוננות, זהו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

ללא ספק אחד מהביטויים היותר חריפים ובוטים. עולה השאלה, אפוא, אם נסיבות אלו מצדיקות להתערב בבחירת הכותרת, באופן השולל את הגנת תום הלב לנתבעות. לאחר התחבטות, הגעתי לכלל מסקנה כי התשובה לכך שלילית.

בתי המשפט עמדו לא אחת על כך ש"גם אם סבור בית המשפט כי ניתן היה לערוך את הדברים אחרת, יש להישמר מפני התערבות משפטית ביצירה העיתונאית ובאוטונומיה של העורך, למעט באותם מקרים בהם מתרשם בית המשפט מעריכה מגמתית-מניפולטיבית-מסולפת עד כדי עיוות הדברים" (עניין ע"א דיין, 518). בעניין חמדני עמד בית המשפט על כך שיש לתת שיקול דעת רחב לאמצעי התקשורת בענייני עריכה, שכן החמרה יתר על המידה, מקימה חשש שאמצעי התקשורת ינקטו "צנזורה עצמית" (שם, פסקה 118). וראו גם: ע"א 7380/06 חטר-ישי נ' גילת, פסקאות 40-41 (2.3.2011) שם נקבע כי גם אם העורך והמפרסם היו יכולים לבחור מילה אחרת לעשות בה שימוש בכותרת (במקום המילה "כנופיה"), מדובר בשאלה של טעם טוב ולא של השמצה וכי "אין זה תפקידו של בית המשפט לבחור דרך התנסחות כזו או אחרת למפרסם".

אם כן, הרי שככלל על בית המשפט להיזהר שלא להחליף את שיקול הדעת של העורך, בשיקול דעתו. כאשר הכותרת שנבחרה על ידי העורך, היא זו שעומדת לבחינה, יש לתת משקל למאפייניה המיוחדים – הכותרת, מטבעה, נועדה למשוך את העין וליצור עניין אצל הקוראים והיא מנוסחת כמעין "שורת מחץ" בתחילת הכתבה. מאפיינים אלו, תומכים בהענקת מרחב אוטונומיה לבחירה של העורך ולסגנונו. אני ערה לכך שקיים חשש כי הכותרת "תצבע" את הכתבה כולה, ועלולה לקבע את הקורא במהלך הקריאה, אולם לאור מאפייניה ניתן לשער שהקורא הסביר יקרא את הכותרת קריאה זהירה תחת הנחה שהיא מבקשת לתת "צבע" וליצור עניין.

130. בנסיבות מקרה זה כותרת המשנה שנבחרה אכן מושכת את העין וסגנונה בוטה – אולם היא ממוקמת באמצע הכתבה כולה, וקריאת הכתבה מעניקה לה את הקשר הדברים המלא. כמו כן, מאחר ששמו של התובע לא מופיע בכותרת המשנה ולא מוזכר לפני כן, הרי שמי שקרא את כותרת המשנה בלבד ולא המשיך לגוף הקטע – לא ייחשף לכך שהכותרת מיוחסת לתובע; לעומת זאת, הקורא שהמשיך בקריאת הקטע שצמוד לכותרת המשנה, ועוסק בתובע – קיבל את התמונה המלאה ואת ההקשר שבו נאמר המשפט שמופיע בכותרת. אמנם, יש להיזהר ולהקפיד שהמוטיבציה ליצור עניין ולמשוך קוראים לא תגרום לעורך לבחור כותרת שעוברת את קו הגבול שבין "צבע" ל"בדיה גמורה". אולם בנסיבות מקרה זה – גם אם ניתן היה להסתפק בכותרת אחרת "אין מדובר בעריכה זדונית ומניפולטיבית, והדברים נופלים בגדר "מרווח הנשימה" שיש להותיר לעורך, ללא התערבות בית המשפט" (עניין ע"א דיין, 519).

131. לסיכום חלק זה, עומדת לנתבעות 1-3 הגנת "תום הלב" אף בגין הכותרת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

132. בכתב התביעה הלין התובע אף על פרסומים שפרסמה הנתבעת 2 ב"פייסבוק" וב"טוויטר". הואיל והוא לא טען בעניינין זה בסיכומיו, הרי שניתן ללמוד כי זנח טענותיו בעניינין זה – ומשכך איני דנה בהן.

133. לסיכום חלק זה: התביעה כנגד הנתבעות 1-3, נדחית.

ט. סיקור ושיתוף הכתבה על ידי אחרים

134. הכתבה עוררה עם פרסומה שיח ציבורי, וזכתה לסיקור ולשיתוף על ידי אחרים – חלקם בכלי תקשורת וחלקם ברשתות החברתיות (דוגמאות לכך צורפו כמוצג 10 למוצגי הנתבע 6). במסגרת תובענה זו עותר התובע בשל "אייטס" ששודר בתכנית "לפני החדשות" בערוץ 13 ודן בכתבה, במסגרתו רואינה באולפן הנתבעת 2, עורכת פוליטיקלי, ושודר ראיון בטשטוש פנים עם המתלוננת "דנה"; ובעניינין ציורים של חיים לוינסון ב"טוויטר", שכללו אף שיתוף של החלק בכתבה בפוליטיקלי שעסק בתובע ושיתוף של ה"אייטס" ששודר בערוץ 13.

135. בטרם אנתח את הפרסומים עצמם, אדרש לתשתית הנורמטיבית ביחס לשיתוף וחזרה על פרסומים קודמים. סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע מאפשר להתחשב ולהקל בפסיקות הפיזיו במקרה שבו לשון הרע היא חזרה על ביטוי קודם. מסעיף זה נלמד כי חזרה על לשון הרע, או ציטוט דברי אדם אחר, שהם ביטוי דיבה, אין בהם, כשלעצמם, להעניק חסינות או הגנה למפרסם. ואכן, בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע כי "מפרסם החוזר על דברי זולתו לא יוכל בדרך כלל ליהנות מהגנת אמת הפרסום באמצעות הטענה שהאדם שאותו ציטט אמר את הדברים. הסיבה לכך היא שהאדם הסביר יסיק לרוב מפרסום החוזר על לשון הרע שאמר אדם אחר, כי הדברים עצמם היו אמת" (עניינין **חמדני**, פסקה 120). לצד זאת נקבע כי "כאשר עצם אמירת הדברים המשמיצים מהווה עובדה חשובה בפני עצמה, והפרסום החוזר אינו מאמת את הדברים ואינו מוסיף להם נופך של אמינות אלא מציגם כטענה גרידא של אדם מסוים, עשוי בית-המשפט להסתפק בהוכחת העובדה שהדברים אכן נאמרו" (ת"א (מחוזי ב"ש) 7129/99 **שמש נ' שמעון**, פסקה 11 (10.10.2004); עניינין **חמדני**, פסקה 120; ת"א (שלום ת"א) **קופמן נ' שאול**, פסקאות 17-18 (25.7.2010); ת"א (שלום ב"י) 10872-11-20 **גילי נ' YNET**, פסקה 40 (28.6.2022)).

136. סוגיית הפרסום החוזר הופכת רלבנטית יותר ויותר לנוכח ההתפתחויות הטכנולוגיות המאפיינות את ימינו והמציאות מלמדת כי ביטויים רבים זוכים לסיקור חוזר ולשיתוף נוסף, במהירות ובהיקף נרחב. מגמות אלו מעוררות שאלות כבדות משקל ומציבות אתגרים ביישום חוק איסור לשון הרע ש"נחקק בישראל בימים שבהם חלק גדול מאמצעי התקשורת שהשימוש בהם כיום הוא השכיח ביותר, כלל לא היו בנמצא" (רע"א 1239/19 **שאול נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ**, פסקה 8 (8.1.2020) (להלן: עניינין **שאול**)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

137. בעניין **שאל**, שעסק בפרסום חוזר ברשתות חברתיות, קבע בית המשפט העליון כי פעולת ה"שיתוף" תיחשב פרסום עצמאי לפי סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע. לצד זאת, עמד בית המשפט העליון על הסתייגויות וחששות שמעוררת ההכרה כאמור (חשש ל"תביעה בררנית"; חשש מפני "תביעות השתקה" ו"אפקט מצנן"; חשש מפני הצפת בתי המשפט וריבוי הליכים משפטיים). לאור זאת, נקבע כי יש לפרש פרשנות תכליתית את ההגנות הקבועות בחוק "בשים לב לחשיבות שבקיום מרחב אינטרנטי פתוח שבו משתמשים יכולים לממש את זכותם לחופש הביטוי" (שם, פסקה 55 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז). בית המשפט בפסק דינו פירט מנגנונים נוספים שיסייעו במלאכת האיזון – הן שימוש בכלים דיוניים (כמו סילוק על הסף מחשש לשימוש לרעה בהליך המשפטי) הן בהקלות בפסיקת פיצויים (שם, פסקאות 53-64). וכך סוכמו הדברים (בפסקה 65):

"אין לכחד כי המנגנונים האמורים עלולים להיות מוגבלים מבחינת יכולתם לאיין לחלוטין את ההשלכות המצננות שעלולות להיות להגשת תביעות בגין פרסומים ברשתות החברתיות. גם במובן זה שומה על הערכאות הדיוניות לגלות ערנות לסכנה ולפעול בשים לב לחששות הרלוונטיים. יש לקוות שלאחר שתיסלל הדרך בנושא, הדברים יתבהרו ומשתמשים ייווכחו כי תביעות סרק חסרות תום לב שמטרתן השתקה אינן מקימות סעד לתובע ומסולקות על הסף. חשוב וחיוני שהרשתות החברתיות יישארו מקום תוסס שכולל הבעת דעות מגוונות, מחאות, ויכוחים חריפים וביקורות נוקבות – וזאת גם על ידי הפצתן של כל אלו באמצעות פעולת השיתוף. כמו בכל הקשר אחר ביחס לדיני לשון הרע – המטרה העומדת לנגד עינינו היא מיגור הביטויים הקיצוניים והשליליים המצויים בשולי השיח, שאינם תורמים לדיון הציבורי אלא מזיקים לו".

138. בעניין **שאל** עומד בית המשפט העליון על כך שיש לתת משקל לסוג הביטוי ששותף ולתוכנו, והאם הוא נחזה כרציני, אמין ומהימן בעיני המשתף – שהרי יש הבדל בין שיתוף פוסט של מאן דהוא ברשת חברתית לשיתוף של "תוכן עובדתי שמקורו בכתבה עיתונאית, במאמר אקדמי או בהקשר אחר המלמד על אמיתותו בעיני הבוחר לשתפו" (מתוך עמדת היועץ המשפט לממשלה שהוגשה בבית המשפט המחוזי בעניין שאל וצוטטה בפסק הדין בבית המשפט העליון, פסקה 25 לפסק דינה של השופטת ד' ברק-ארז). עמדת היועץ שלפיה "במצבים אלו יש לצאת מנקודת הנחה שמתקיים בעניינו של המשתף התנאי של אמירת אמת לצורך ביסוס הגנת אמת הפרסום לפי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע" אמנם לא אומצה בבית המשפט העליון, אך צוין כי:

"כפי שציין היועץ, דרישה קפדנית לקיים בחינה מקיפה לגבי כל תוכן אותו בוחר משתמש לשתף כתנאי לתחולת ההגנה אינה בהכרח מותאמת לאופן הפעולה ברשתות החברתיות, שבהן שיתוף של כתבות עיתונאיות, למשל, נעשה כעניין שבשגרה. סוגיה זו, שהצדדים לא טענו בעניינה, עוד תצטרך להיבחן בנסיבות המתאימות לכך". (עניין **שאל**, פסקה 60)

עוד נקבע שם שבמקרים שבהם הפרסום המקורי עוסק בעניין שהוא בעל חשיבות ציבורית – קיומה של חובה מוסרית או חברתית לשתף (הגנת סעיף 15(2) לחוק) תבחן בעיניים מקלות:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

"שכן אין עסקינן בלידתה והורותה של לשון הרע, המחייבת בחינה מדוקדקת של הביטוי ואיזונה למול החובה המוסרית והחברתית לפרסמו, אלא בשיתוף של ביטוי בעל חשיבות חברתית המצוי כבר בספירה הציבורית – מתוך כוונה לעורר דיון או להשתתף בדיון הציבורי אודותיו" (שם, פסקה 57).

וראו גם: ע"א (מחוזי י-ם) 24734-06-23 אל עסם נ' טיבי, פסקה 24 (15.1.2024) שם הניח בית המשפט כי מוצדק "להקל על הנטל שמוטל על משתף פרסום בעניין בדיקת התוכן בהשוואה לנטל שמוטל על יוצר התוכן המקורי" (באותו עניין נקבע כי המערערים אף לא עמדו בנטל המופחת והבדיקות שביצעו טרם הפרסומים לא היו רציניות); ותא"מ (שלום כ"ס) 35658-06-18 דיין נ' חזן, פסקה 90 (13.8.2024) שם נקבע כי יש להגן על "אדם מן היישוב" המשתף פרסום עיתונאי אודות אישיות ציבור בעניין הנוגע למילוי תפקידו, ולקבוע כי עומדת לו הגנת תום הלב של הבעת דעה.

139. במאמר "שיתוף לשון הרע ברשתות חברתיות בעקבות ע"א 1239/19 שאול נ' ניידלי תקשורת בע"מ", מציעה כותבת המאמר, מיכל לביא, לאמץ מודל חדש לאחריות המשתף ברשת, ולהעניק חסינות מתביעה במצבים שבהם אפשר לזהות את הפרט המפרסם הישיר שחולל את הנזק ולתבוע אותו. לצד האמור, מציינת לביא כי יש להכיר בחריגים למתן חסינות: משתף שמוסיף הבעת דעה או קביעה, או מדגיש חלקים מהפרסום המקורי, למעשה יוצר תוכן חדש; כאשר הפרסום החוזר כרוך במאמץ מיוחד; כאשר המשתף מזהה עצמו כעיתונאי, יש לאפשר תביעה ישירה נגדו, הואיל ושיתוף ידיעה על ידי עיתונאי עשויה להגביר את אמינותה, את משקלה ואת הסיכוי שישתפו אותה הלאה וירחיבו את תפוצתה (מיכל לביא "שיתוף לשון הרע ברשתות חברתיות בעקבות ע"א 1239/19 שאול ניידלי תקשורת בע"מ", משפטים על אתר טו 159, 190-191 (2020)). אמנם מודל זה עוסק בפרסום חוזר ברשת, אולם ניתן ליישמו, בשינויים המחויבים, אף על פרסומים חוזרים באמצעים אחרים.

140. אעבור כעת לבחון את הטענות הנוגעות לפרסומים שביצעו הנתבעים 4-6, בעקבות הכתבה.

י. הפרסום בערוץ 13

141. ביום 5.1.2022, יום לאחר שפורסמה הכתבה באתר פוליטיקלי, שודר בערוץ 13 בתכנית "לפני החדשות" אייטס בנושא שאורכו כעשר דקות. המגיש אלי ראכלין פתח את האייטס כך: "תחקיר שמתפרסם באתר 'פוליטיקלי קוראת' מסעיר את עולם התקשורת". אחריהם הציג המגיש את עורכת פוליטיקלי (הנתבעת 2) שהייתה באולפן והתנהל דיון על כתבת התחקיר. בחלק זה שמו של התובע לא הוזכר. לאחר מכן שודר ראיון מצולם עם "דנה" (בטשטוש פנים וקול) שעסק בתובע, וצולם מספר שעות קודם לכן. עם סיומו חזר השידור לאולפן להמשך הריאיון עם הנתבעת 2.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

142. בסיכומים טוען התובע כי בריאיון נאמרו על ידי "דנה" ביטויי דיבה חמורים יותר מאלו שיוחסו לו בכתבה בפוליטיקלי. אשר לנתבעת 2, שרואינה לפני ואחרי הריאיון עם "דנה", נטען כי בדבריה גיבתה את האמירות של "דנה" עליו, ונתנה להן תוקף ככאלו התואמים את ממצאי התחקיר שלה.

143. לצורך הדיון יש לחלק אפוא את האייטם לשני חלקים. האחד, הריאיון שנערך בשידור חי באולפן עם עורכת פוליטיקלי; השני, הריאיון המצולם עם "דנה". בעוד שהריאיון עם "דנה" מעורר שאלות במישור דיני לשון הרע, הרי שהחלק בהשתתפות הנתבעת 2 באופן מובהק אינו בגדר לשון הרע. כך, בחלקו הראשון של הריאיון עמה התובע כלל לא מוזכר, ואילו בחלק השני – לאחר שידור הריאיון עם "דנה" – ניכר כי הנתבעת 2 מבקשת להסיט את המוקד מהתובע לתופעה הרחבה ולהתנהלות הצבא והתחנה, תוך שהיא מבהירה זאת במפורש בדבריה. כך, גם כשהיא נדרשת לדוגמאות, הן אינן עוסקות בתובע אלא בבעלי תפקיד אחרים בתחנה (מולי שפירא ז"ל ועדי טלמור ז"ל). אף בציטוט שמיוחס לנתבעת 2 בסיכומי התובע (בסעיף 7) בעניינו של התובע היא מאששת את העדות של "דנה" לגבי אופן הטיפול של התחנה ולא את המעשים עצמם שיוחסו לו. בסיכומי התשובה התובע אף מציין כי לו היו הנתבעים 4 ו-5 מסתפקים בסיקור הכתבה בפוליטיקלי ובריאיון באולפן עם הנתבעת 2 לא הייתה מוגשת כנגדם התביעה. אם כן, הטענה כי יש בדברים של הנתבעת 2 בשידור בערוץ 13 כדי לשון הרע כלפיו – נדחית.

144. אעבור לכן לטענות הצדדים ביחס לדברים שנאמרו על ידי "דנה" בריאיון עמה. לנוכח מסקנותיי לעיל, הנחת המוצא לדיון היא כי הוכחה הגנת אמת הפרסום על העובדות שהובאו בכתבה בפוליטיקלי ובכלל זה כי התובע נגע במתלוננות בכתפיים, בשיער ובפנים הירך. לטענת ערוץ 13 בסיכומים מטעמו, מדובר באייטם עוקב (פולו-אפ) על כתבת התחקיר שלא כלל טענות עובדתיות חדשות מאלו שהופנו כלפי התובע בכתבה בפוליטיקלי. לטענתם, עומדת להם הגנת אמת הפרסום הואיל ומדובר בפרסום חוזר של הדברים מבלי לאמת או להוסיף עליהם. התובע טוען מנגד שלא מדובר בפרסום חוזר, אלא בפרסום עצמאי העומד בפני עצמו הכולל ביטויי דיבה חדשים וחמורים יותר כלפיו.

145. אכן, ה"אייטם" בערוץ 13 נולד בעקבות הכתבה בפוליטיקלי והוא עוסק בו. דברי הפתיחה של הכתב אלי ראכלין מבהירים זאת היטב וכל מי שצופה בכתבה מבין שזהו ההקשר הכולל. עם זאת, הואיל והאייטם לא רק סקר את כתבת התחקיר וציטט ממנה – אלא קיים ראיון עצמאי עם אחת המתלוננות שעסק בתובע – הרי שלפי אמות המידה שסקרתי לעיל, מדובר בתוכן עצמאי שעומד בפני עצמו ולא בפרסום חוזר. במצב דברים זה, יש לגוף התקשורת אחריות לדברים שנאמרו על ידי המרואיינת, ולאפשרות כי אינם אמת (וזאת בכפוף להגנות העומדות להם לפי החוק). מסקנה זו מתחזקת לנוכח מרכזיותו של ערוץ 13 כגוף תקשורת מוכר ומוביל, פלטפורמת הפרסום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

בטלוויזיה ומועד השידור (בשעות הערב לפני שידור המהדורה המרכזית). מאפיינים אלו מגבירים את היקף החשיפה של הפרשה בעיני הציבור.

146. לטענת התובע נכללו בריאיון עובדות חדשות חמורות יותר. התובע מתייחס בין היתר לביטויים הבאים שאמרה המתלוננת: "תקף"; "טורף"; "ידיים חטטניות ומבטים שטופי זימה". לטענת ערוץ 13 מדובר בתיאור תחושתיה ודעותיה של המתלוננת. כאמור לעיל, נקודת המוצא לדיון היא כי הוכחה הגנת אמת הפרסום ביחס למעשי התובע שפורטו בכתבה בפוליטיקלי. אם כן, עולה אפוא השאלה אם הדברים הנוספים שאמרה "דנה" בריאיון עמה, עולים כדי קביעת עובדה או שמדובר בתחושה והבעת דעה. אציין כבר כעת כי לאחר צפייה בריאיון הגעתי לכלל מסקנה שבעיניי של "הצופה הרגיל" המתלוננת ביטאה את תחושתיה הסובייקטיביות, וכך הדברים מובנים.

147. סוגיית פרשנות הפרסום, והאם יש לסווגו כקביעת עובדה או כהבעת דעה, לעיתים אינה פשוטה (גנאים, קרמניצר ושנור, 88; וראו גם: ע"א 259/89 הוצאת מודיעין בע"מ נ' ספירו, פ"ד מו(3) 48, 55 (1992)). ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ זוהר, פסקאות 19-25 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (30.5.2023), סקר בית המשפט העליון את העקרונות המנחים בסיווג פרסום בדיני לשון הרע – כדעה או כעובדה. נקבע שם כי ככלל עובדה מניחה תיאור מציאות מסוימת ונתונים אובייקטיביים וניתנת לאישוש או הפרכה. דעה, לעומת זאת, היא התרשמות סובייקטיבית, שלא בתבניות נוקשות של אמת ושקר. בית המשפט העליון עומד בפסק הדין על כך שקיימת אפשרות לפרש פרסום באופן החורג מהמשמעות המילונית שלו וכי "על מנת להבחין בין עובדה לדעה, יש להרכיב את משקפיו של 'האדם הרגיל'" והאופן שבו הדברים נתפסים על ידו (שם, בפסקה 22). עוד נקבע שם כי:

"בית המשפט שלפניו מתבררת תביעת לשון הרע מחויב לבחון, במקרים המתאימים, אם הפרסום שבמחלוקת הוא פרסום שאדם מן הישוב יבין שיש להוציא מידי פשט תיבותיו ומשמעותן המילונית. בעשותו כן, על בית המשפט לתת דעתו על השאלה מהו המסר שיקלט מן הפרסום; ולהתחשב בכך שאין זה רצוי כי דיני לשון הרע ידחקו מן השיח צורות ביטוי ציוריות, אף לא כאלה הנעשות על דרך הגוזמה, כאשר הן חפות מיומרה להצגת עובדות. בחינה זו, במקרים מסוימים, עשויה להביא לכלל מסקנה כי על אף שמדובר בפרסום בעל חזות חיצונית עובדתית (ידידיו של פלוני הן ששפכו את הדם, באחת מהדוגמאות שלעיל), נכון יהיה לראות בדברים משום עזיבה של עולם העובדות הקשיחות, אל עבר הבעת דעה על מושא הפרסום ועל תפקודו" (עניין רגב, בפסקה 25).

148. לצורך הבחנה בין דעה לעובדה יש לבחון מה הרושם הכללי שעולה מ"מרקם הכתבה" בעיני הקורא הסביר שאינו "מנתח ניתוח מדוקדק של כל אמרה ואמרה" (ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ, פ"ד מט(2) 843, 857 (1995)). לנוכח האמור יש חשיבות בצפייה בריאיון עצמו לצורך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

סיווג הפרסום, מכיוון שכך ניתן להתרשם גם מטון הדיבור ומשפת הגוף ולהרכיב את משקפיו של האדם הרגיל ואת האופן שבו הדברים נתפסים על ידו. במקרה זה, אמנם התחושות שביטאה המתלוננת בריאיון עמה כלפי התובע הן קשות, אולם צפייה והאזנה לדברים מלמדת, כי מובן מדבריה מה המעשים שמיוחסים לתובע – "נגיעות בכתפיים, בפנים ירך וליטוף שיעור" וכי יתר הדברים שנאמרים על ידה בריאיון משקפים את תחושותיה כתוצאה ממעשים אלו, נושאים אופייניים וסובייקטיביים, ואינם מובנים כעובדות הניתנות לאישוש או להפרכה. ככלל, יש לפרש כל קטע בפרסום בהתחשב בפרסום בכללותו ו"אמירה פוגעת כביכול יכולה להיתפס כאמירה שאינה מקימה חבות כשהיא נבחנית בתוך ההקשר הכולל ולא בניתוק של מילים או ביטויים מתוך הפרסום" (שנהר, 211-212). אעבור כעת לבחינת הביטויים עצמם אליהם מפנה התובע (סעיף 6 לסיכומי התובע):

"הוא לא מפחיד אותי. הוא תקף אותי ואת החפופה שלי במשך כמה שבועות. הוא היה נוגע בנו בכתפיים, מלטף לנו את השיער, נוגע לי בפנים הירך .... ואז ראיתי אותו בשידור עושה את זה גם לחפופה שלי והתחרפנתי" – תחילת המשפט מבטאת תחושה אישית ורגש ואינה עולה כדי עובדה. המשך המשפט "הוא תקף אותי ואת החפופה שלי במשך כמה שבועות" מעורר יותר קושי בסיווג, שכן הביטוי "תקף" עשוי להיתפס כקביעת עובדה על ידי הצופה הרגיל. אולם המשך המשפט – "הוא היה נוגע בנו בכתפיים, מלטף לנו את השיער, נוגע לי בפנים הירך" – מבהיר בדיוק מהם המעשים הקונקרטיים שהיא מייחסת לו (שזכו להגנת אמת בפרסום, כאמור לעיל) ומה כוונתה בשימוש במילה תקף" (נגיעות וליטופים). אם כן, צפייה בקטע כולו מבהירה שהמילה "תקף" אינה עומדת בפני עצמה, וגם אם זה ביטוי חריף יחסית, המעשים שפורטו מבהירים היטב למה הכוונה. אני ערה לטענת הנתבעים 4 ו-5 כי מגע באדם ללא הסכמתו עולה כדי הגדרת תקיפה לפי חוק העונשין, התשל"ז-1997, אולם הואיל ו"דנה" מבהירה בדבריה בדיוק מה הכוונה די בכך, ואיני נדרשת להגדרת חוק העונשין. השימוש במילה "התחרפנתי", בסיום ציטוט זה, מחזק אף הוא את הבנת הדברים כשיתוף סובייקטיבי ברגשות ובתחושות שלה. בהקשר זה חשוב להדגיש כי בריאיון עמה היא מרבה להשתמש בדימויים מטפוריים (ועוד על כך בהמשך) והשימוש במילה "התחרפנתי" נועד לתאר את התחושה הקשה שאחזה בה, ולא במובן משמעותו המילולית-מילונית.

"אנחנו לא רוצות להיתקל בו יותר במסדרונות. לא במבטים שטופי הזימה שלו ולא בידיים החטטניות שלו" – משהוכח כי המתלוננות ביקשו בזמן אמת שלא לעבוד במחיצת התובע והתלוננו על מעשים וביטויים מטרידים כלפיהן, הרי שמשפט זה מהווה שיתוף בתחושה שחוותה המתלוננת, ואי הנעימות הכרוכה עבורה מהמפגש עם התובע בתחנה. אכן, שימוש בתיאור "מבטים שטופי זימה" ו"ידיים חטטניות" אינו נעים לאוזן, אולם בחינתו בהקשר שנאמר מלמדת כי אינו עולה כדי קביעת עובדה חדשה אלא תיאור ציורי-מטפורי של האופן שבו המתלוננת (שהתלוננה על מגע חוזר ונשנה והטרדות מילוליות) חוותה את הדברים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

"הם לא שמרו על הכבוד שלנו כשהכניסו טורף לתחנה לעבוד איתנו" – השימוש במילה "טורף" מובנת למי שצופה בריאיון כולו, כמטפורה לתיאור התחושה של המתלוננת. ברור מהדברים כי המתלוננת לא טענה כי התובע "טרף" אותה, אלא כי הכוונה היא רטורית, ונועדה לשקף את התחושות האישיות שלה ואת הביקורת שיש לה על התחנה מהסיטואציה אליה נקלעה כחיילת צעירה שעבדה לצד אזרח המבוגר ממנה עשרות שנים וחוותה מצדו מגע מטריד. אם כן, לפי אמות המידה שהותו בפסיקה אין בשימוש במילה "טורף" במקרה זה "משום ציון עובדות נוקשות ואירועים מציאותיים שניתן לבחון את התרחשותם ולהגיע לכלל מסקנה חד-משמעית ונחרצת", אלא "מסר החורג מפשט לשונם, ומבטאים דעה ערכית, שכן כך קולט ומבין את הדברים אדם מן הישוב" (עניין עמותת חוזה חדש, בפסקה 32). ראו והשוו: עניין הרציקוביץ' שם הוגשה תביעת לשון הרע כנגד עיתון שתיאר את התובע כעכבר. בית המשפט קבע כי הדימוי נועד לשמש כאמצעי אומנותי לתיאור התנהלות התובע ולא מובן כביטוי שנועד "להפשיט את הרציקוביץ' ממהותו האנושית ולהציגו כעכבר" (בעמ' 571); וראו גם ת"א 1590-02-22 (שלום ב"י) כרמל נ' בנימין, פסקאות 31-29 (12.6.2023) (להלן: עניין כרמל) שם נקבע כי כינוי התובע "רוצח" אינו עולה כדי קביעת עובדה, אלא ביטוי מטאפורי מוגזם ובוטה לצורך הבעת דעה על מעשיו ודעותיו של התובע.

אף המשפטים הנוספים שהובאו מפי המתלוננת בריאיון: "עדיין לא היינו יכולות לשים אצבע על זה שהותקפנו. היינו שם בסיטואציה שהיא פגיעה, שאין לנו הגנה, שאנחנו חשופות, שהוא יכול היה לעשות מה שהוא רוצה"; "אני מרגישה שהופקרתי ושום דבר לא השתנה"; "ברור שאני כואבת ומאוימת, גם כי אני אישה, אבל גם כי עכשיו אני בסיטואציה שהיא מפקירה" – מהווים כולם שיתוף של התחושות שלה מהאירועים – הן בזמן אמת הן בעקבות פרסום הכתבה בפוליטיקלי. המתלוננת אף מסבירה בהמשך הריאיון עמה את האכזבה ותחושת ההפקרה שהיא חשה כיום מכך ששורה של אנשי תקשורת יצאו להגנת התובע לאחר פרסום הכתבה בפוליטיקלי. מדובר, אם כן, בהבעת דעה, בביקורת ובשיתוף התחושה הסובייקטיבית של המתלוננת, הן על האירועים בזמן אמת, הן על התגובות שהתקבלו בעקבות הכתבה.

149. בעניין עמותת חוזה חדש עמד השופט נ' סולברג על כך שגם שיקולי המדיניות עשויים להשפיע על ההכרעה בדבר סיווגם של ביטויים ו"להטות את הכף לעבר פירוש הביטוי שעל הפרק כהבעת דעה, המרוחקת יותר מהגדרת לשון הרע, ולא כתיאור עובדתי" (שם, בפסקה 31). בענייננו, החשש מיצירת אפקט מצנן בראיונות עם מתלוננות ונפגעות מהווה שיקול לקביעה כי מדובר בהבעת דעה ולא בעובדה. ודוק: אין בכך כדי לתת חסינות או הגנה מפני תלונות שווא או עלילות ויש להיזהר מכך. אולם במצב שבו העובדות שעומדות בבסיס הדברים בוססו דיין, אין אינדיקציות כי מדובר בעלילה, ומתקיים קשר הגיוני ומידתי בין העובדות לבין התחושות – יש להעדיף פרשנות של הביטויים כחורגים ממשמעותם הלשונית, וכמשקפים את התחושה והחויה האישית סובייקטיבית של המתלוננת (על האופן שבו חוות נפגעות עבירות מין את המאפיינים של יחס התקשורת הממוסדת לראיונות עמן, החשיבות שהן מקנות לתמיכת התקשורת בנרטיב שלהן והחשש מהיווצרות אפקט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

מצנן ראו: הדר דנצינג-רוזנברג ענת פלג, "#גם_אני משפיעה על המשפט? נקודת המבט של נפגעות עבירות מין בשאלת השפעת התקשורת הממוסדת והרשתות החברתיות על המשפט", **משפטים על אתר** י"ד, 60, 77-78 (תש"פ).

150. לנוכח כל המכלול שפורט מצאתי כי יש לסווג את הדברים כהבעת דעה ושיתוף בתחושות של המתלוננת על מה שחוותה ולא כקביעת עובדה. עם זאת, סיווג ביטוי כדעה אינו שולל את האפשרות שיהא בו לשון הרע שכן, גם הבעת דעה יכולה להיכנס לגדר לשון הרע לפי הגדרת החוק. 151. שקלתי האם במקרה שבו העובדות מתבררות כנכונות יש מקום לקבוע כי הדעות והתחושות שמתבססות עליהן אינן בגדר לשון הרע. זאת מתוך הנחה כי הצופה הרגיל מודע לכך שבריאיון עם מתלוננת על אירועים שעברה, היא עשויה לבטא את אשר על ליבה מתוך סערת רגשות ותוך שימוש בביטויים חריפים. אמנם הפסיקה הכירה באפשרות לקבוע כי ביטוי שהוא בגדר הבעת דעה לא ייחשב כלשון הרע גם כשמדובר בביטוי חריף ונוקב, אולם המקרים בהם נפסק כך עסקו בעיקר בשיח פוליטי וכשמושא הפרסום נושא משרה ציבורית (עניין **עמותת חוזה חדש** בפסקה 33; ע"א (מחוזי ת"א) 26523-09-14 **דרזיה נ' קוניק**, פסקה 7 (7.5.2015) שם נקבע כי אם המאזין מבין כי הדברים שנאמרו בריאיון הם דעה סובייקטיבית של המרואיין אין מדובר בלשון הרע. בית המשפט עמד שם על כך שהדברים נאמרו במסגרת חופש הביטוי במרחב הפוליטי על ידי חבר קואליציה ביחס לחבר אופוזיציה). בענייננו אין הכרח להכריע בשאלה זו הואיל וגם אם יקבע כי הפרסום עולה כדי לשון הרע – מדובר בלשון הרע מוגנת. ועל כך כעת.

152. ההגנה "הקלאסית" העומדת לגוף תקשורת היא הגנת העיתונאות האחראית. כאמור לעיל, בעניין **ע"א דייין** פורטו מבחנים רלוונטיים, אך לא ממצים, לגיבוש הסטנדרט הנדרש לתחולת ההגנה. בענייננו, הנתבעים 4 ו-5 לא ביצעו בדיקות עצמאיות טרם פרסום הכתבה, פרט לעיון בכתבת התחקיר של פוליטיקלי ועריכת שיחה מקדימה של תחקירן עם "דנה" לפני הריאיון עמה. לפי גרסת ערוץ 13 התחקירן מטעמם בדק בשיחה המקדימה עם "דנה" שלא עולות עובדות חדשות וגם לאחר הריאיון עמה וידאו שהיא לא שינתה את העובדות ולא הוסיפה עובדות על אלו שנכללו בכתבת המקורית (פרוטוקול 3, עמ' 200, שו' 1; עמ' 202, שו' 16-18).

153. השאלה האם אף על פי שלא בוצעו בדיקות עצמאיות עומדת לערוץ 13 הגנת עיתונות אחראית אינה נדרשת להכרעה במקרה זה מכיוון שהעובדות העומדות בבסיס דבריה של "דנה" (מגע וליטופים בניגוד לרצונה) זכו להגנת אמת הפרסום, כפי שנקבע לעיל לאחר שמיעת עדויות המתלוננות. יתר הדברים בריאיון עמה עולים כדי הבעת תחושות סובייקטיביות, שלא ניתנות לאישוש או הפרכה (וקיימת הלימה בין התחושות כפי שבוטאו על ידי לבין העובדות שזכו להגנת אמת הפרסום).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

154. העורכת של התכנית הסבירה בחקירתה הנגדית כי לנוכח החשיבות הציבורית בתחקיר ביקשו לסקר אותו, פנו לפוליטיקלי על מנת שיחברו אותם עם אחד מהמקרים האישיים שנכלל בכתבה, והם הפנו אותם "לדנה". היא הבהירה בחקירתה הנגדית כי לא ביקשו לעסוק דווקא בתובע, אלא בתופעה (פרוטוקול 3, עמ' 200, שו' 33; עמ' 201, שו' 10-1). אכן, הדעות והתחושות שביטאה המתלוננת הן קשות, ולשאלה אם היה מקום לערוך או לצנזר את דבריה עשויה להיות נפקות בביסוס יסוד תום הלב הנדרש או שלילתו. בעניין זה הסבירה העורכת של התכנית בחקירתה הנגדית: "אנחנו לא עורכים קטעים כאלה, בטח לא של מתלוננות, בטח לא במקרה כזה רגיש" (עמ' 202, שו' 10) וגם: "אתה בעצמך אומר שזה תחושות שלה, שאנחנו בסך הכול נתנו להם מקום ואני לא חושבת שזה מוסרי לערוך תחושות של מתלוננת על הטרדה מינית בין אם היא מרגישה מופקרת, בין אם היא מרגישה מאוימת" (עמ' 202, שו' 29-30); וגם: "היא אמרה "אני מרגישה שהופקרת", אלה תחושות שלה ואני כאמור לא אערוך תחושות של מרואיינת כשהעובדות בפועל כבר פורסמו בתחקיר של פוליטיקלי" (עמ' 203, שו' 22-24).

155. אני מוצאת גישה זו כסבירה בנסיבות מקרה זה בהן קיימת ההלימה בין התחושות שבוטאו על ידי המתלוננת לבין העובדות שעליהן התבססו. בד"נ 9/77 **חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ**, פ"ד לב(3) 337, 349-352 (1978) נפסק כי הבעת הדעה אינה חייבת להיות נכונה מבחינה עובדתית, ובלבד שאדם סביר יכול היה להסיק את הבעת הדעה המשמיעה מעובדות נכונות, שעליהן התבססה הדעה. בעניין **בן גביר** הוסבר הגיונה של דרישה זו, שלפיו כאשר יודע המאזין או הקורא כי המפרסם מביע דעה, יחסו לתוכנה זהיר יותר והוא מודע לכך שניתן לחלוק על הדברים ולתהות אחר תוקפם ונכונותם (שם, 107). בענייננו – הביטויים המטפוריים בהם נעשה שימוש ושהתבססו על תחושותיה הסובייקטיביות של דנה, גם אם הם חריפים ואינם נעימים לאוזן, אינם חורגים מגדר הסביר ביחס לעובדות שהוכחו. על כן, מתבקשת המסקנה כי צופה רגיל אשר צפה בריאיון הבין כי מדובר בתיאורים ותחושות סובייקטיביים של דנה בלבד, שהוצגו בנפרד מהמעשים שיוחסו לתובע והוכחו, ולא נשללה אפשרותו לחלוק עליהם ולבקרם.

156. יתרה מכך, במקרה זה, מעבר להחלטה של העורכת שלא לערוך ולצנזר את דברי המתלוננת בריאיון עמה, יתר בחירות העריכה היו "זהירות" ומתונות. כך, אין כל אזכור, הפנייה, כיתוב או ציטוט של הביטויים הבוטים יותר שעלו בכתבה בפוליטיקלי. כך גם במהלך הריאיון עם "דנה" בכיתוב ש"רץ" בתחתית המסך נכתב: "עורך בכיר נגע בי ובחברתי בירך ובגב מספר פעמים" מבלי שנכתב שמו של התובע. ניסוח הכיתוב הרץ על המסך, ללא אזכור שם התובע, ובאופן שנצמד לעובדות בלבד (ללא הדגשת הביטויים היותר חריפים בהם נקבה "דנה" לתיאור תחושותיה) מלמדים שערוץ 13 נקט בשיקולי עריכה שמבקשים לאזן בין הערך של מתן קול למתלוננת ולתחושותיה ללא עריכה וללא "צנזור", לבין צמצום הפגיעה בתובע. וכך הסבירה העורכת את שיקולי העריכה במקרה זה: "אנחנו נתנו לה לדבר את התחושות שלה, אני לא חושבת שזה מוסרי לערוך מתלוננת על הטרדה מינית, היא לא שינתה משהו בעובדות, [...] חשוב לי להגיד, הרבה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

מהדברים שנאמרו לא כללנו, כמו למשל הכותרת [...], של הדברים המאוד בוטים שהוא, הן טוענות שהוא עשה ואמר אנחנו לא כללנו אצלנו" (פרוטוקול 3, עמ' 203, שו' 28-33).

157. התנהלות זו כמכלול מלמדת כי האיזון שבוצע על ידי עורכי התכנית סביר ועומד בדרישת "תום הלב" לפי סעיף 16(א) לחוק. כך גם לא מתקיימות נסיבות לשלילתה לפי סעיף 16(ב) לחוק. העובדה שהביטויים סווגו כהבעת דעה מטה אף היא את הכף לקביעה כי "אין מדובר בכוונה ובפוטנציאל פגיעה היוצאים מגדר הסביר, כך שיביאו לשלילת תום ליבה" (עניין עמותת חוזה חדש, פסקה 39, שם עמד השופט נ' סולברג על כך ש"השיקולים המשמשים בהתייחס לפרשנות ולסיווג הפרסום, יפים גם לשאלת תחולתן של הגנות החוק" וכי כשמדובר בהבעת דעה פוטנציאל הפגיעה הוא פחות).

158. אשר לטענות התובע כי לא בוצעה בדיקה מקדימה על "דנה" ועל מהימנותה. ראו האמור בניחוח לגבי הנתבעות 1-3, ולהעדר הרלוונטיות שיש לכך.

159. אשר לטענה לפגמים שנפלו בדרישה לקבל את תגובת הנפגע טרם הפרסום – מחומר הראיות עולה כי נציג ערוץ 13 פנה לתובע בוואטסאפ ביום השידור בשעה 14:37 לשם קבלת תגובתו בנוסח הבא: "בהמשך לתחקיר על ההטרדות המיניות בגלי צה"ל נדון בנושא היום במהדורת 19:00 ונדבר ספציפית על המקרה שלך. חשוב לנו לקבל את תגובתך". לאחר דקות ספורות (בשעה 14:42) השיב התובע כדלקמן: "... כפי שכבר אמרתי מדובר בשקרים שהופרכו בזמן אמת. אני ממליץ לא להיקלע לאמירות דיבות ושקרים [...]" (מוצג 5 לתצהירי נתבעים 4 ו-5). הנה כי כן, מהאמור עולה כי התובע ידע כי ידונו במקרה שלו באופן ספציפי, ואף הגיב לפנייה אליו באופן מידי. בתגובתו לא הציג גרסה מפורטת, לא ביקש זמן נוסף, ואף לא ביקש לשוחח עִמם טרם הפרסום, אלא המליץ שלא "יקלעו לשקרים ודיבה". אם כן, ולנוכח האמור, הרי שבנסיבות מקרה זה דומה כי זמן התגובה שניתן לו מספק.

אשר לטענה כי ערוץ 13 נמנע במכוון למסור לתובע כי יתקיים בעניינו ראיון עם אחת המתלוננות – לא מצאתי בה ממש. במסגרת הפניה אליו הובהר לו כי ידברו באופן ספציפי על המקרה שלו, ויש בכך כדי לענות על דרישת הפירוט הנדרשת (בפרט עת הכתבה בפוליטיקלי כללה ציטוטים נרחבים מפי המתלוננות). כשנשאלה עורכת התכנית בחקירתה הנגדית מדוע התובע לא הוזמן להתראיין אף הוא בשידור השיבה: "... מדובר באדם שעבד בתקשורת, בין היתר בערוץ 10, ואם הוא היה רוצה הוא היה מרים טלפון ומגיע להתראיין, לא הייתי אומרת לו בחיים "אני לא מוכנה"... אם בן אדם רוצה לבוא, בשמחה, זה לא השתמע מהתשובה שלו" (פרוטוקול 3, עמ' 206, שו' 6-12). מצאתי להוסיף כי מעיון בסיכומי התשובה עולה כי אף אם היה נאמר לתובע כי "דנה" עתידה להתראיין ואף אם הוא היה מוזמן לראיון, לא היה בכך כדי לשנות מבחינתו, ולמעשה דומה כי פרט לאי שידור הראיון עמה – כל פעולה אחרת אינה אפשרית או סבירה לשיטתו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

160. לפני סיום חלק זה מצאתי להוסיף, בשולי הדברים ומעבר לנדרש, כי לו הייתי קובעת כי הכתבה שפורסמה בפוליטיקלי אינה נהנית מהגנת אמת הפרסום, הייתה עולה שאלה לא פשוטה האם מתקיים הסטנדרט של הגנת עיתונאות אחראית לנתבעים 4 ו-5 שמודים כי הם הסתמכו בעיקר על כתבת התחקיר ולא ביצעו בדיקות עצמאיות.

ככלל, אי עמידה בדרישה לנקוט פעולות המבססות את הפרסום על מקורות מהימנים ופעולות שמאמתות את העובדות שבפרסום, עשויה לשלול את ההכרה בהגנת עיתונאות אחראית. כאשר מדובר בפרסום חוזר, או פרסום שסוקר פרסום קודם יתכן שהאיזון בין המבחנים הוא אחר. שאלה זו לא זכתה לליבון בפסיקה בקשר לפרסום עיתונאי חוזר (בעניין **שאל** שעסק בשיתוף ברשתות חברתיות, בוטאה גישה ולפיה ככל שהפרסום המקורי נחזה להיות רציני ומעמיק יותר ומי שעומד מאחוריו הוא גוף או אדם בעל מהימנות ומומחיות בתחומו וידוע בכך (כמו גוף תקשורת רציני, מוסד אקדמי בעל שם וכיוב') – עשויה לעמוד הגנה לטובת המשתף).

אני ערה להבדל המשמעותי בין אדם שמשתף ברשת החברתית תחקיר עיתונאי רציני, לבין ערוץ טלוויזיה או עיתון שמפרסם פרסום תקשורתי חדש בעקבות הפרסום הראשון. במקרה כזה השאלה אם קיימת חובה לבצע בדיקות עצמאיות של העובדות (שעלו בפרסום הראשון) על ידי המפרסם השני אינה פשוטה וקיימים שיקולים לכאן ולכאן. עמדה המעניקה פטור מביצוע בדיקות עובדתיות על ידי המפרסם החוזר, במיוחד כשמדובר בגוף תקשורת בעל תפוצה רחבה, עלולה לגרום לנזק רב למושא הפרסום שביטויי דיבה אודותיו יופצו בהיקף נרחב. לצד זאת, החלת דרישה לוודא ולמסמך בפרסום חוזר את העובדות שעלו בפרסום ראשון, עלולה להטיל נטל כבד מידי וליצור אפקט מצנן ופגיעה בחופש הביטוי והעיתונות. אמנם שאלה זו אינה נדרשת להכרעה במקרה זה, אך אני נוטה לדעה כי ניתן לראות בעמדה שמציג ערוץ 13 כאפשרית בתנאי שהפרסום הראשון נעשה על ידי גוף הידוע ברצינותו ומקצועיותו וזוהות המפרסם הראשון ומידת "רצינותו" נלקחו בחשבון על ידי המפרסם השני; ושאינן בפרסום השני עובדות חדשות על אלו שנכללו בפרסום הראשון. מכל מקום, מדובר בשאלה לא פשוטה, והדברים נאמרו למעלה מן הצורך ומבלי להכריע בכך.

161. לסיכום חלק זה: התביעה כנגד הנתבעים 4 ו-5 נדחתה.

יא. "ציוצי" לוינסון

162. לנתבע 6, לוינסון, מיוחסים שישה פרסומים שהוא פרסם ("ציוצי") ב"טוויטר". חלקם כ"ציוצי" עצמאי וחלקם כתגובה ל"ציוצי" של התובע ושל אחרים. אחד מהציוצים כולל שיתוף של החלק בכתבה בפוליטיקלי שעוסק בתובע וציוץ אחר כולל שיתוף של האיטם ששודר בערוץ 13. לטענת התובע, לוינסון פרסם עליו ביטויי דיבה הן בשיתוף של הכתבות, הן במלל של הציוצים עצמם. בסיכומים טוען התובע שלוינסון פעל בחוסר תום לב וזדון עת שיתף את הפרסומים הקודמים מה שגרם לחשיפה נוספת שלהם בהיקף רחב, ולכך הוסיף התגרריות והגחכות משלו על

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

התובע במשך ימים רבים. לטענת לוינסון, הפרסומים אינם מהווים לשון הרע והוא פרסם אותם על מנת להביע דעתו, להגן על תכליות חשובות ולהדוף לשון הרע קודמת שפרסם עליו התובע.

163. להשלמת התמונה יצוין כי הצדדים שניהם פעילים ברשת הטוויטר ובין התובע ללוינסון מערכת יחסים עכורה שהחלה על רקע כתבת תחקיר שפרסם התובע בשלהי שנת 2021 בעניינה של העיתונאית ליסה פרץ. לוינסון, המיוודד עמה, ביקר את התחקיר ואת התובע והדבר הוביל ל"חילופי מהלומות וירטואליים" בין התובע ללוינסון (מוצג 5 למוצגי לוינסון). בסיכומים מטעמו מפנה לוינסון לביטויים הבאים שפרסם עליו התובע (חלקם פורסמו כחודש לפני הפרסום מושא התביעה): "כל דבר שהוא פחות מאונס מקובל לחלוטין על לוינסון"; "תומך בהתעמרות בעבודה"; "טרול וגם רשף"; "חיים לוינסון וילד ז' זה היינו הך" – גם אם אין בביטויים קודמים אלו כדי להצדיק ביטויי דיבה מאוחרים (גנאים, קרמניצר ושנור, 209, עניין הרציקוביץ, 571, עניין עמותת חוזה חדש, פסקה 40) – יש להם חשיבות בבחינת ההקשר הכולל ולאופן שבו פרסומיו של לוינסון הובנו על ידי הקורא הסביר שנחשף להם.

164. אין מחלוקת כי "ציוץ" ב"טוויטר" עולה כדי פרסום לפי הגדרת סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע (הטענה כי יש לתת חסינות לפרסומים ברשתות החברתיות נדחתה ברע"א 1688/18 סרנה נ' נתניהו, פסקה 4 (15.4.2018)). אשר לתוכן הפרסומים עצמם. כאמור, בשלב הראשון יש לבחון אם הביטוי בא בגדר הגדרת "לשון הרע" לפי סעיף 1 לחוק, המגדיר לשון הרע באופן הבא:

לשון הרע מהי (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו; (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;	לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

165. הסעיף מונה 4 חלופות, שדי בהתקיימות אחת מהן, על מנת שהפרסום יחשב ללשון הרע. החלופה הראשונה היא "חלופת סל", והחלופות הנוספות מתייחסות לפגיעות קונקרטיים. הכרעה אם פרסום בא בגדר לשון הרע נבחנת לפי אמת מידה של הקורא הסביר וכיצד הוא מבין את הפרסום. הבחינה היא אובייקטיבית שאינה נדרשת להבנתו של הנפגע את הפרסום או לתחושותיו. בהתאם, השאלה אינה הכוונה מאחורי הפרסום, אלא "המסר עימו היא מותירה את הצופה" (עניין ע"א דיין, 436). בפסיקה בערכאות הדיוניות קיימת גישה הדורשת רף גבוה יותר לצורך קביעה כי פרסום ברשת חברתית עולה כדי לשון הרע, בטענה שהמשקל שהציבור נותן לפרסומים אלו נמוך יותר מאשר לפרסומים בדרכים המסורתיות (ת"א (שלום ת"א) 31694-09-16 גיע ניהול ומסעדות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

בע"מ נ' קונקי, פסקה 12 (5.2.2018); תא"מ (שלום חי) 39205-09-18 **בובלי נ' שפר**, פסקאות 80-84 (10.6.2019). (וראו גם **שנהר**, 116-111, על המאפיינים המיוחדים של פרסומים ברשת האינטרנט).

166. על רקע האמור אעבור לבחון את הפרסומים מושא התביעה המיוחסים ללוינסון:

ציוץ ראשון: "גבירותיי ורבותיי מר התעמרות בעבודה אבנר הופשטיין"

167. לוינסון שיתף חלק מתוך הכתבה בפוליטיקלי שעוסק בתובע וכתב: "גבירותיי ורבותיי מר התעמרות בעבודה אבנר הופשטיין". אשר לשיתוף הכתבה – משנקבע שעומדת לנתבעות 1-3 הגנה, הרי שגם ללוינסון עומדת אותה הגנה. אשר לציוץ שנלווה – אמנם, ייחוס תיאור של "מתעמר בעבודה" לאדם עשוי להוות לשון הרע, אולם בנסיבות מקרה זה, בחינת הקשר הדברים הכולל, מביא למסקנה כי הביטוי אינו עולה כדי לשון הרע.

ראשית, "הקורא הרגיל" שנחשף לציוצים הם צרכני "טוויטר" המכירים את מאפייני הרשת. ניתן להניח כי הם עוקבים או לכל הפחות בעלי היכרות עם הדף של לוינסון, ערים להקשר הכולל של הדברים, ולא מסתכלים על ה"ציוץ" באופן מנותק ממנו. שנית, הביטוי אינו חריף דיו, אלא עולה ממנו סרקזם ואירוניה, המאפיינים את לוינסון, ויש לתת לכך משקל בבחינת המסר שמוותיר הפרסום. שלישית, הביטוי "מתכתב" עם האופן שבו התובע מציג עצמו כעיתונאי חוקר שפרסם תחקיר מקיף העוסק בהתעמרות בעבודה, ויש לקרוא את הדברים בהקשר זה. רביעית, יש לתת משקל אף לכך שקדמו לו "תגרות טוויטר" בין הצדדים (התובע עצמו ציץ שלוינסון "תומך בהתעמרות בעבודה") וניתן להניח כי הקורא הרגיל בנסיבות אלו, ער להקשר הכולל, כאמור.

אם כן, ניתן אפוא להניח כי הקורא שמכיר את מאפייני הרשת ואת ההקשר הכולל, מבין את הציוץ כביקורת וכאירוניה שמתכתבים עם "ציוצים" חריפים קודמים שהחליפו הצדדים ביניהם, ואינו עולה כדי לשון הרע. בהקשר דומה נקבע כי "יתכן קושי בטענתו של אדם אשר הוא כה פעיל ברשת החברתית והסבור שכל נושא ועניין ראוי לציוץ, שלפיה כשמפורסם ציוץ כלפיו סבור הוא שאין לדבר עניין ציבורי (ת"א (הר') 29483-05-18 **רהב נ' לוינסון**, פסקה 42 (26.05.2021)). וראו גם ע"א (מחוזי מר') 17865-05-23 **אסולין נ' צוברי**, פסקה 32 (26.9.2023) שם עמד בית המשפט על כך שאמירה צינית שבאה בתגובה לטענה של הצד השני, גם אם היא לא מוצלחת ומעליבה, אינה חוצה את הרף ללשון הרע.

ציוץ שני: "מה קורה? תתפטר כמו ליסה?"

168. "ציוץ" זה פורסם כתגובה ל"ציוץ" הראשון. ברקע לפרסום זה עומדת הפרשה שתוארה לעיל בעניין ליסה פרץ ופיטוריה בעקבות כתבת התחקיר שפרסם התובע. מבלי להיכנס לפרשה זו שאינה מעניינתנו – ולמחלוקת שבין התובע ללוינסון כתוצאה מכך – אין בציוץ המפנה שאלה לתובע האם בכוונתו להתפטר בעקבות הכתבה בפוליטיקלי כדי להוות לשון הרע. גם אם לוינסון ביקש

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

להתגרות ולהרגיז את התובע – עדיין איך בכך כדי להפוך את הביטוי לכזה העונה על הגדרת לשון הרע לפי החוק.

צינץ שלישי: "כתבי בית דין אפשר לשלוח למשרד ליאונד ושות' רחוב יהודה הלוי בניין דיסקונט" 169. בתגובה לצינץ השני (ובאותו שרשור שכלל גם את ה"צינץ" הראשון) כתב התובע ללוינסון "אל דאגה גם אתה תתבע"; ובמענה לכך השיב לוינסון: "כתבי בית דין אפשר לשלוח למשרד ליאונד ושות' רחוב יהודה הלוי בניין דיסקונט" (להלן: "הצינץ השלישי"). אין בפרסום זה ולו ראשית ביטוי דיבה ולשון הרע. כאמור, גם אם כוונתו של לוינסון הייתה להתגרות בתובע (ובהחלט יתכן שכך היה) אין בפרסום שנוקב במען להמצאת כתבי בית דין כדי להוות לשון הרע.

צינץ רביעי: מעקב יומי אחרי התביעה של הופשטיין ו"נעיצת" הפרסום 170. בתשובה לפרסום של התובע כי בכוונתו לתבוע את כל מי שישתף את הכתבה כולל את לוינסון (אותו מכנה התובע: "טמבלי") צייץ לוינסון כך: "אבנר הופשטיין מבטיח שיתבע את אתר פוליטיקלי קוראת, וגם אותי משום מה, על תחקיר שלהם עם עדויות על הטרדות מיניות שלו בגלי צה"ל. נועץ את השרשור ונעקוב כל יום איך מתקדמת התביעה" – פרסום שמהדהד את דברי הופשטיין שבכוונתו לתבוע בגין שיתוף הכתבה, ושפורסם בתגובה לפרסום של התובע, אינו עולה כדי לשון הרע. אף "נעיצת" הפרסום בראש העמוד וההצהרה של לוינסון "לעקוב כל יום איך מתקדמת התביעה", עולה לכל היותר כהתגרות, ולא מהווה ביטוי העונה להגדרת לשון הרע.

צינץ חמישי: "יש מטרידים VIP" 171. כיתוב זה נלווה לשיתוף פוסט בפייסבוק שפרסמה העיתונאית בירנית גורן שיצאה להגנת התובע. ייחוס תואר של מטריד, או מטריד "VIP" עשוי לעלות כדי ביטוי שעונה להגדרת לשון הרע לפי החוק, מאחר שהוא עלול "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם" (סעיף 1(1) לחוק), וכן להיכנס בגדר סעיף 2(1) וסעיף 3(1) לחוק. מנגד, מהפרסום עולה כי מדובר בהבעת דעה ולא בקביעת עובדה, ובביקורת ואירוניה על העיתונאית בירנית גורן ועל תופעת "צינץ השורות", והצביעות של אנשי תקשורת שהתייצבו, כך לטענת לוינסון, להגנת התובע באופן אוטומטי.

בעניין **עמותת חוזה חדש** עמד השופט נ' סולברג על כך ש"על הספקטרום שבין הביטויים המהווים לשון הרע, לבין אלו שאינם כאלה, ברי כי פרסומים שיאופיינו כהבעת עמדה, ככלל, יהיו קרובים יותר לקוטב השני מאשר לזה הראשון (שם, בפסקה 19) וכי "בסיווג פרסום כדעה יש אפוא אך כדי להקהות את פוטנציאל הפגיעה (כאשר במקרים מסוימים הפחתת פוטנציאל הפגיעה תגיע עד כדי הוצאת הפרסום מגדר 'לשון הרע') (שם, בפסקה 33). בית המשפט העליון הכיר בערך ובחשיבות שיש בביטוי סאטירי, שעשוי לעיתים להיות מתריס, בוטה ועוקצני ואף לעורר פרובוקציה, על מנת ליצור דיון ציבורי (עניין **הרציקוביץ'**, פסקה 11) וכי במתח שבין הזכות לשם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

טוב לחופש הביטוי יש להעדיף את הפרשנות שלפיה הביטוי אינו מהווה לשון הרע (שם, בפסקה 13). עוד נקבע שם כי המשקל שיש להעניק לזכות לשם טוב נחלש גם כאשר מדובר בדמות ציבורית, שלה נגישות רבה לכלי התקשורת, ונמצאת במרכזו של פולמוס ציבורי (שם, בפסקה 14).

במקרה זה דעתי היא כי מכלול הנסיבות – ההקשר הכולל של הפרסום ששיתף פוסט שהגן על התובע, השיח שביקש לוינסון לעורר דרכו, כמו גם סגנונו הציני – מטעים את הכף לקביעה כי הפרסום אינו עובר את "הרף הנסבל של ביטוי לא פוגעני" (עניין **חטר-ישי**, פסקה 41) ולא מצדיק הטלת אחריות בגין פרסום לשון הרע (וראו אף הטעמים שמניתי בניתוח ה"ציוץ" הראשון, שנכונים הם אף ביחס לציוץ זה).

ציוץ שישי: "היי אבנר הופשטיין, מתי אתה תובע?"
172. כיתוב זה נלווה לשיתוף הכתבה בערוץ 13. כאמור לעיל, הפניית שאלה לאדם מתי הוא תובע, אינה עולה כדי לשון הרע, זאת בפרט מקום בו אותו אדם איים בהגשת התביעה תביעה קודם לכן. אשר לשיתוף של הכתבה ששודרה בערוץ 13. הואיל וקבעתי כי עומדת הגנה בגינו – הרי שאין בשיתוף כדי להוות פרסום דיבה בפני עצמו.

173. אם כן, ולסיכום חלק זה, אין ב"ציוצים" האמורים, כדי לעלות בגדר לשון הרע לפי החוק.

174. גם לו הייתי קובעת כי יש בציוצים, או בחלקם לשון הרע, עומדות לוינסון הגנות בגינם. בשים לב לעניין הציבורי שבפרסומים ולכך ש"טוויטר" הפך לבימת פרסום מקובלת לעיתונאים ולדמויות ציבוריות כאמצעי להבעת דעה ויצירת שיח ניתן להכיר בתחולתה של הגנת סעיף 15(2). ניתן להחיל במקרה זה אף את הגנת הבעת הדעה שעוגנה בסעיף 15(4) בנסיבות בהן "הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".

אמנם התובע לא היה עובד ציבור או נושא משרה ציבורית, אך שימש במועדים הרלוונטיים כעורך בכיר בתחנת גלי צה"ל, במעמד אזרח עובד צה"ל, והוא מוכר בציבור כאיש תקשורת. בספרות הובעה גישה לפיה "רשימת התפקידים הציבוריים אינה מוגבלת רק לתפקידים שהנושאים בהם הם עובדי ציבור" (**שנהר**, 635). במקרה אחד הוכר בפסיקה עורך דין כדמות ציבורית (בקרב אוהדי כדורגל בארץ). במקרה אחר הוכרה מנהלת עמותה שפועלת למען חתולים כנושאת תפקיד ציבורי (ע"א (מחוזי חי') 1301/03 **כלבו החדשה בע"מ נ' גולדברג** פסקה 6 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) יי עמית (29.1.2004); ת"א (מחוזי ת"א) 2458/98 **אדלר בלו נ' רשת שוקן בע"מ**, פסקה 8 (20.2.2006)). יישום פרשנות מרחיבה זו בענייננו מביא למסקנה כי ניתן לראות בתובע כבעל תפקיד ציבורי לצורך תחולת ההגנה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

אשר לחלופה כי הדברים שפורסמו הם בקשר לעניין ציבורי. לפי שנהר "חלופה זו אינה מותנית בכך שהנפגע ימלא תפקיד ציבורי, ולפיכך ההגנה עשויה לחול גם על הבעות דעה בנוגע לאנשים פרטיים כשאלו עשו מעשים או התבטאו בדרך המקימה 'עניין ציבורי' (שם, 636). השאלה האם הסעיף חל גם על הבעת דעת על אנשים פרטיים לא נדונה והוכרעה במפורש בפסיקת בית המשפט העליון. ברע"א 2572/04 פריג' נ' "כל הזמן", פסקה 18 (16.6.2008) הובעה עמדה המכירה בכך (מבלי להכריע בשאלה האם הנפגע, ששימש כמתמחה בפרקליטות, הוא בתפקיד ציבורי). קיימים מקרים נוספים בפסיקה שפסעו בדרך זו (ע"א (מחוזי נצי') 1184/06 פלאוט נ' גורדון, פסקה 43 (27.2.2008); ע"א (מחוזי ת"א) 3268/05 עמותת "אמת תורה ומדע בזמנינו" נ' עיתון "יום שישי" (1992) בע"מ, פסקה 22 (9.7.2008); עניין כרמל שם הניח בית המשפט כי הגנת הבעת הדעה חלה על פרסום שמושאו הוא ד"ר לרפואה המזוהה עם המאבק נגד מדיניות משרד הבריאות בנוגע לחיסונים ופעיל ברשתות החברתיות; ת"א (שלום קר') 16488-11-15 גיל נ' בוימל, פסקה 86 (23.1.2018) שם הוכרה ההגנה על פרסום שמושאו היה תושב הרחבה של קיבוץ שפרסם ברשת האינטרנט הקהילתית של הקיבוץ. שאלה זו, שאינה מובנית מעליה מלשון החוק, מצריכה ניתוח מעמיק, ואיני מכריעה בה במקרה זה.

175. לנוכח כל המכלול שפורט, תוכן הפרסומים ונסיבות הפרסום לא חרגו מגדר הסביר, קמה חזקה שנעשו בתום לב ולא קמו טעמים לשלילתה (לפי סעיף 16 לחוק). בבחינת סבירות הפרסום יש לתת מקום אף לציוצים קודמים של התובע על לוינסון ו"לטון שאפיין אותם" ולכך שגם הם היו "מושחזים, חריפים ותקיפים" (עניין עמותת חוזה חדש, פסקה 40). וראו גם עניין רהב, שם עמד בית המשפט על כך שמי שנוקט בעצמו לשון נטולת רסן, מצופה ממנו שיהיה בעל "עור עבה" מספיק לסבול ביטויים המכוונים כלפיו והמנוסחים בבוטות דומה (שם, בפסקה 67).

176. הנסיבות שפורטו לעיל, מאפייני הפרסום, ומידת החומרה של הביטויים עצמם, שהיא ברף הנמוך, מצדיקים במקרה זה להחיל גם את הגנת זוטי הדברים (לפי סעיף 4 לפקודת הנוזיקין [נוסח חדש] וסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע). אני ערה לכך כי הגנת זוטי הדברים פורשה בפסיקה בצמצום ונקבע שיש להחילה במקרים חריגים – אולם לנוכח המשקל הנמוך שניתן לציוצים מסוג זה, יכולת התגובה המהירה, והיבלעותם בתהום הנשייה ברשת בתוך ים של ציוצים ססגוניים שמתפרסים חדשים לבקרים – ראוי כי הגנה זו תזכה לעדנה מחודשת. דומה כי היא נותנת מענה הולם וראוי למקרים מסוג זה, שתיקים העוסקים בשכמותו הולכים ומתרבים בבתי המשפט.

ברע"א 4447/07 מור נ' ברק אי.טי. סי (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ, (25.3.2010) להלן: עניין מור) הובעה דעה כי המאפיינים המיוחדים של פרסומים ברשת עשויים להביא לעיתים תכופות למסקנה כי מדובר ב"זוטי דברים" (פסקה 18 לפסק דינו של המשנה לנשיאה א' ריבלין) וכי "לא כל פרסום מגנה ומגונה באינטרנט מהווה עילה. רבות מן התגובות באינטרנט הן דברי הבל ברמה ירודה, שכל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל, וערכן "העולתי" הוא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

בהתאם" (פסקה ס' לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין); וראו גם ת"א (שלום ראשל"צ) 13442-11-21 שלמה נ' גבעתי, פסקאות 76-79 (23.6.2024), שם נקבע כי עומדת הגנת זוטי דברים לפרסום במסגרת שרשור תגובות ברשת הפייסבוק.

177. בענייננו, התובע ולוינסון הם אנשי תקשורת שמרבים להשתמש ב"טוויטר" כאמצעי להבעת דעה ולהעברת ביקורת, פעמים רבות תוך שימוש בלשון מושחזת ובביטויים חריפים ונוקבים. יש לראות את הפרסומים מושא התביעה באספקלריה זו וכחלק מההתנהלות שלהם ברשת. אמנם, יש להיזהר מ"התרה מוחלטת של הרסן, ובמקום שכיכר השוק תוצף באלף פרחים של חופש ביטוי, עלול דווקא הניחוח הכבד של מי השופכין שעלו על גדותיהם להשתלט על השיח" (עניין סדנה, פסקה 4). אולם גם אם מדובר ב"חילופי מהלומות" ברשת ולא ב"חילופי פרחים", לא כל "ציוץ" אמור למצוא דרכו אל בית המשפט. בענייננו, גם אם לוינסון ביקש להרגיז את התובע והתמקד בו, הציוצים אינם נמנים על אותם מקרים של ביטויים קיצוניים וחריגים שמצדיקים התערבות שיפוטית.

178. לנוכח כלל הטעמים שפורטו לעיל, התביעה נגד לוינסון נדחית במלואה.

יב. מספר מילים לפני הסיום

179. בעניין ע"א דיין עמד כב' השופט (כתוארו אז) י" עמית על כך ש"הכתבה מדגימה את האמירה כי הכל בעיני המתבונן" (עמ' 514). ועל ההבדל בין האופן שבו סרן ר' "ראה את הכתבה כנסבה עליו אישית" לאופן שבו אילנה דיין ומערכת עובדה ראו בכתבה ככזו שחושפת סיטואציה מורכבת וסרן ר' כלל אינו המוקד שלה. תמונה דומה מצטיירת אף בהליך זה – בעוד שהתובע משוכנע כי הכתבה העמידה אותו במוקד והציגה אותו "כסוטה מין, אדם מסוכן, אלים ורקוב מוסרית" (סעי' 1 לסיכומי התשובה של התובע), הרי שהנתבעות 1-3 משוכנעות ש"אופי הכתיבה לא התמקד בפוגע אחד, אלא במנגנונים, מערכות ויחסי כוחות. הדגש הוא על דפוס ופחות על האדם. הזכרת שמו של התובע הייתה נחוצה לשם גיבוש הסיפור כולו ולשם חשיפת המנגנון ואופן הטיפול בנושאים רגישים כגון הטרדות מיניות בגל"צ" (סעיף 8 לתצהיר הנתבעת 2).

180. לאחר עיון בפרסומים וצפייה בשידור בערוץ 13, איני סבורה שיש בדברים שהוצגו בפרסומים כדי להציג את התובע כסוטה מין וכ"אדם מסוכן ורקוב שמקומו בכלא כאחרון עברייני המין" (סעיף 7 לסיכומי התשובה של התובע). אף לא נטען על ידי הנתבעים כי התובע הוא כזה והדברים אף הובהרו בהליך. ניתן להבין מדוע התובע שמלין רק על הקטע שעסק בו – רואה בו את העיקר. אולם לא ניתן להתעלם מכך שהחלק שעסק בתובע תפס נפח קטן בהיקף הכתבה כולה, ואף בחלק שעסק בו, ההקשר הכולל והדגש הוא באופן הטיפול של התחנה בתלונות, ולא במעשים עצמם. הנתבעת 2 בריאיון עמה בערוץ 13 מבהירה זאת, וחלק ארי מהשידור שם עוסק בתופעה הכללית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 59951-01-22 הופשטיין נ' פוליטיקלי קוראת (ע"ר) ואח'

אף הריאיון עם "דנה", שאותו חווה התובע כפוגעני במיוחד, לא מביא למסקנה אותה גוזר התובע בסיכומיו.

181. אכן, המעשים שיוחסו לתובע בפרסומים עוברים את הגבול שבין מותר לאסור במערכת יחסים שבין אזרח עובד צה"ל המבוגר עשרות שנים מחיילות צעירות שמשרתות בתחנה – אולם מכאן ועד למסקנה של התובע בסיכומיו כי הפרסומים מציגים אותו כסוטה מין וכעבריין מין סדרתי – המרחק רב מאוד. מכל מקום, כמפורט בהרחבה לעיל, גם הדברים שכן נאמרו אינם עולים בגדר עוולת לשון הרע.

סוף דבר

יג. 182. מכל המקובץ לעיל, התביעה נדחית במלואה.

183. אשר להוצאות המשפט – התובע יישא בהוצאות הנתבעות 1-3 בסך של 22,000 ש"ח, בהוצאות הנתבעים 4 ו-5 בסך של 14,000 ש"ח ובהוצאות הנתבע 6 בסך של 14,000 ש"ח. בקביעת סכום הפיצויים שקלתי את סכום התביעה, היקף התיק והמאמץ שהושקע בניהולו. עוד שקלתי את העובדה כי הנתבעים 4-6 יצגו על ידי אותו משרד עורכי דין, אך פרשות ההגנה לא היו זהות והם נדרשו להגשת ראיות וכתבי טענות נפרדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו תוך 60 יום ממועד המצאת פסק הדין.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, בט"ז כסלו תשפ"ה, ב17 דצמבר 2024, בהעדר הצדדים.

עדי ניר בנימיני, שופטת